

МИШЕЛ ЗИНК

БРАНИТЕЛКАТА НА ПОРТАТА

Част 2 от „Пророчеството на сестрите“

Превод от английски: Мария Донева, 2010

chitanka.info

1

Седя до писалището в стаята си, но няма нужда да чета текста на пророчеството, за да си го спомня. Думите му са се запечатали в съзнанието ми толкова ясно, колкото и белегът върху китката на ръката ми. Ала докосна ли напуканата подвързия на книгата, която баща ми бе скрил в библиотеката преди смъртта си, чувствам сигурност и спокойствие. Отварям корицата и погледът ми тутакси попада на късчето хартия върху първата и единствена страница.

През осемте месеца, които двете със Соня прекарахме в Лондон, четенето на пророчеството преди лягане се бе превърнало в ритуал за мен. В Милторп е най-спокойно в тихите часове на нощта, когато къщата и слугите са потънали в мълчание, а Соня е дълбоко заспала в стаята си в дъното на коридора. Тогава настъпва моето време: аз продължавам опитите си да дешифрирам текста на пророчеството, преведен и прилежно написан от ръката на Джеймс, за да открия някакво указание, което би могло да ме насочи към липсващите страници. Към пътя на моето освобождение.

В тази лятна вечер огънят тихо пращи в камината, а аз съм навела глава над страницата, чета я веднъж, после втори път, попивам думите, които съдбовно ме свързват със сестра ми, моята близначка, както и с пророчеството, което ни разделя.

*През огъня и хармонията, изпитани от
човечеството,*

*до изпращането на Пазителите,
които взеха за съпруги и любовници
човешките жени и породиха Неговия гняв.
Две сестри, родени от един и същи бурен океан,
едната е Бранителката, другата е Портата,
едната е пазителка на мира,
другата разменя вярата за магьосничество.*

*Прокудени от небето, Душите се изгубиха,
а сестрите продължават битката, докато
Портите ги призоват да се завърнат
или Ангелът донесе ключовете към бездната.
Армията марширува през Портите.
Самаш, Звярът, през Ангела.
Ангелът, защитен само от призрачното було на
закрилата.
Четири белега, четири ключа, огнен кръг,
родени с първото дихание на Самхейн
в сянката на мистичната каменна змия на Аубур.
Нека Ангелската порта се отвори без ключовете,
нека следват седемте чуми без връщане назад.
Смърт
Глад
Кръв
Огън
Мрак
Суша
Разруха
Разтвори обятията си, господарке на хаоса,
откъдето като река ще потече опустошението на
Звяра,
защото всичко е изгубено, щом започнат седемте
чуми.*

Беше време, когато не разбирах почти нищо от текста. Той бе просто предание, открито в пращен том, който татко бе скрил в библиотеката преди смъртта си. Ала тогава още не бях видяла как змията разцъфва върху китката на ръката ми, а това се случи преди по-малко от година. Още не знаех за съществуването на Соня и Луиса, два от четирите ключа, носещи знак като моя, макар и малко по-различен.

Разликата е само в това, че в центъра на моя белег е изписана буквата „X“. Защото аз съм Ангел на Хаоса, който с неохота изпълнява ролята на Портата по отношение на сестра си, Бранителката — последица, за която не виня природата, а естеството на необичайното

ни раждане. Въпреки всичко обаче само аз мога да направя така, че да прогоня Самаил за вечни времена. Или пък да го призова и да допринеса за скорошния свършек на света.

Затварям книгата и пропъждам думите от съзнанието си. Много е късно да си мисля за края на света. Среднощният час не е подходящ за подобни прозрения, нито за разсъждения върху ролята, която ми е отредена с цел да отложи този край. Тежкото бреме на ролята ми поражда у мен желание да заспя дълбоко и непробудно, така че ставам от стола и се мушвам в постелята на масивното легло с четирите подпори, където прекарвам нощите в Милторп. Загасявам лампата на нощното шкафче. Сега по стените танцуват само отблясъците на огъня в камината, ала тъмата в топлата стая не ме плаши както преди. Единствено злото, стаено в красивите и познати неща, всява ужас в сърцето ми.

* * *

Измина доста време, откакто вземах пътуванията си в Равнината за най-обикновени съновидения, но и този път не мога да кажа със сигурност кое от двете ме навестява в съня ми.

Намирам се в някаква гора и инстинктът ми сочи, че това е гората около Бърчуд, единствения дом, който познавах допреди осем месеца, когато пристигнах в Лондон. Според някои всички гори изглеждат еднакво и е невъзможно да се различат една от друга, ала пред очите ми се разстила пейзажът от моето детство и аз го разпознавам безпогрешно.

Слънчевите лъчи се процеждат през листата на дърветата, протягащи клони високо над главата ми. Имам усещането за бледа дневна светлина: може би е ранна утрин, може би е здрач, а е възможно и да е всеки друг момент от деня. Тъкмо се питам защо съм тук, тъй като дори сънищата ми вече имат точно определена цел, когато чувам някой да вика името ми.

— Лиия... Ела, Лиия...

Обръщам се и само след миг различавам фигурата в шубраците. Дребното момиче е застинало като статуя. Златистите му къдрици блестят дори в сумрака на гъстата гора. Въпреки че е изминала близо

година, откакто го видях за първи път в Ню Йорк, бих го разпознала навсякъде.

— Искам да ти покажа нещо, Лия. Побързай, ела!

Гласът на момичето е по младежки напевен — такъв беше и когато ми даде медальона, върху който има същия знак като на китката ми и с който никога не се разделям.

Изчаквам минута, момичето вдига ръка и ми маха да се приближа, а усмивката му е твърде хитра и ми става неприятно.

— Побързай, Лия! Няма да искаш да я пропуснеш.

Малкото момиче се обръща и хуква да бяга сред дърветата, а къдриците му подскачат на раменете; после изчезва в гората.

Следвам го, като заобикалям дърветата и покритите с мъх камъни. Нозете ми са боси, ала не усещам болка и навлизам дълбоко в гъсталака. Момиченцето е грациозно и бързо като пеперуда. Ту се появява, ту изчезва зад дърветата, бялата му престилчица се носи зад него като призрак. Бързам да го настигна, а нощницата ми се закача в бодли и храсти. Отстранявам ги с ръка, минавам през тях и се мъча да не изпусна от очи момиченцето. Но е твърде късно. Само след секунди то изчезва.

Въртя се на място и внимателно оглеждам гората. Не мога да се ориентирам, чувствам се замаяна и когато осъзнавам, че съм съвсем сама сред еднаквите дървета и шумаци в непознатата гора, обзема ме паника. Дори слънцето се скрива.

Миг по-късно отново чувам момичешкия глас, застивам на място и наострям уши. Няма грешка, същият гласец си припява същата мелодия като тогава, когато бяхме в Ню Йорк, където момичето изчезна.

Следвам мелодията и усещам как кожата ми настръхва под нощницата. Космите на тила ми се изправят, ала аз не съм в състояние да се обърна. Лутам се насам-натам между дънерите, малки и големи, и най-сетне чувам шума на реката.

Момичето е точно там. Убедена съм в това и щом излизам от гъсталака на гората, пред очите ми блясва водата и аз отново го виждам. Навело се е от другата страна на реката, макар че не мога да си обясня как е преминало през бурното течение. Тананикането му е благозвучно, но с някакъв зловещ привкус, от който ме побиват тръпки, ала аз продължавам да вървя към брега на реката.

То като че ли не ме вижда. Потопило длани във водата, момичето продължава да тананика странната си песен. Нямам представа какво го привлича към водата, но то се визира съсредоточено в реката и не помръдва. Щом вдига глава и погледите ни се срещат, момичето изобщо не се учудва, че аз съм на отсрещния бряг.

Сигурна съм, че усмивката му ще ме преследва през цялото време, докато съм тук.

— О, чудесно! Радвам се, че дойде.

Поклащам глава.

— Защо си дошла пак? — гласът ми ехти в тихата гора. — Какво още ми носиш?

То свежда поглед и отново се заиграва с водата, сякаш изобщо не ме чува.

— Извинявай — мъча се да говоря по-настойтелно. — Бих искала да знам защо ме повика в гората.

— Няма да се бавя много — безизразно изрича то. — Ще видиш.

Вдига поглед и сините му очи срещат моите над реката. На лицето му се изписва нерешителност, когато подхваща наново:

— Нима мислиш, че си в безопасност, когато спиш, Лия?

Кожата, опъната върху дребните костици на лицето му, блести, а гласчето му звучи с един тон по-ниско.

— Нима се смяташ за толкова силна само защото никой не може да те докосне?

Гласът му не звучи приятно и когато по лицето му отново пробягва колебание, разбирам защо. Момичето се усмихва, ала този път усмивката му е различна. Вече не е като на детето в гората. Сега тя е досущ като на сестра ми Алис. Изпитвам страх. Защото добре знам какво се крие зад нея.

— Защо си тъй изненадана, Лия? Нали знаеш, че няма къде да се скриеш от мен?

Мъча се да говоря със спокоен глас, не желая да забележи, че се страхувам.

— Какво искаш, Алис? Нима не сме си казали всичко, което имахме да си кажем?

Тя накланя главата си на една страна и както винаги на мен ми се струва, че душата ми се разголва пред погледа ѝ.

— Продължавам да мисля, че ще поумнееш, Лия. Че ще осъзнаеш опасността, на която излагаш не само себе си, но и своите приятели. Да не говорим за семейството ти.

Ще ми се да ѝ отвърна гневно, когато споменава за моето семейство, за нашето семейство, защото нима не тя блъсна Хенри в реката? Нима не тя го изпрати на дъното ѝ, където той намери своята смърт? Ала гласът ѝ сякаш поутихва и аз се питам дали и тя не скърби за брат ни. Когато понечвам да ѝ отговоря, гласът ми е твърд като стомана:

— Опасността, пред която се намираме сега, е цената на свободата, която ще получим по-късно.

— По-късно ли? — пита тя. — Кога ще стане това, Лия? Дори не си открила другите два ключа, а щом прибягваш до услугите на онзи престарял детектив, нает от татко, може изобщо да не ги откриеш.

Критичната ѝ забележка относно Филип ме кара да пламна от гняв. Татко му се бе доверил и сега той работи неуморно за мен. Без липсващите страници от Книгата на Хаоса, разбира се, другите два ключа едва ли ще ми помогнат кой знае колко, ала аз отдавна вече знам, че плановете в далечна перспектива също не са от голяма полза. Нещата се случват само тук. И само сега.

Сякаш прочела мислите ми, тя отново проговаря:

— Ами страниците? И двете знаем, че още нямаш представа къде да ги търсиш.

Тя поглежда спокойно във водата и подобно на малкото момиченце къпе дланта си в нея.

— Като имаме предвид мястото ти в тази ситуация, мисля, че ще е по-разумно да се довериш на Самаил. Той поне може да ти гарантира сигурността, както и тази на хората, които обичаш. Дори нещо повече — може да ти гарантира и място в новия световен ред. В света, управляван от Него и населен от Душите. Свят, който ще се установи на земята, независимо дали ни помагаш с охота или не.

Не допускам, че бих могла да проявя по-голямо коравосърдечие по отношение на сестра си, отколкото съм проявявала досега, ала и това става.

— По-скоро ще гарантира твоето място в новия световен ред, Алис. Затова полагаш толкова много усилия, нали така? Защо си работила в полза на Душите още от дете?

Когато среща погледа ми, тя свива рамене.

— Никога не съм се правела на нещо, което не съм, Лия. Бих искала само да отдам почит на ролята, която би трябвало да е моя, а не онази, която ми бе пробутана по силата на объркването в пророчеството.

— Ако все още това е желанието ти, то ние няма какво повече да обсъждаме.

Тя извърща поглед отново към водата.

— В такъв случай вероятно аз не съм личността, която би те убедила.

Мисля си, че изненадите ще свършат дотук. Че ще престана да се плаша, поне засега. Но Алис вдига очи, а по лицето ѝ се изписва още по-голямо колебание. За миг зървам сянката на малкото момиченце, после отново се връща образът на Алис. Не продължава дълго. Лицето ѝ се набраздява, главата ѝ странно променя формата си, а изражението ѝ непрекъснато се мени — не се задържа едно и също нито за миг. Сякаш съм пуснала корени в земята и не помръдвам дори тогава, когато ужасът ме завладява от главата до петите.

— Нима продължаваш да ме отхвърляш, господарке?

Няма грешка — това е гласът, достигнал навремето до мен през Соня, когато тя се опитваше да се свърже с мъртвия ми баща. Ужасяващ глас. Чудовищен. Не принадлежи на никой свят.

— Няма къде да се денеш. Нямах скривалище. Не намираш покой — изрича Самаил.

Както е седнал край реката, той се изправя в пълния си ръст — два пъти по-голям от който и да е смъртен на земята. Фигурата му е мощна. Имам напълно реалното усещане, че ако поиска, може за миг да прескочи реката и да ме хване за гушата. Зад него забелязвам някакво движение, съсредоточавам вниманието си натам и зървам две огромни черни като абанос крила, свити на гърба му.

В същия миг, заедно с ужаса, в душата ми се прокрадва и непреодолимо желание. Някаква притегателна сила, която ме насърчава да прекося реката и да се сгуша в меките му пухкави криле. Сърцето ми започва силно да тупти. „Туп-туп. Туп-туп. Туп-туп.“ Помня това туптене от последния път, когато срещнах Самаил в Равнината, и сега отново се ужасявам, като чувам как пулсът на собственото ми сърце се учестява и започва да бие в такт с неговото.

Отстъпвам крачка назад. Всяка частица от тялото ми ми казва да бягам, ала аз не смея да се обърна с гръб към него. Вместо това отстъпвам няколко крачки заднешком, като не отлепям поглед от непрестанно променящата се маска на лицето му. Ту се превърне в красив земен мъж, ту отново възвърне истинското си лице такова, каквото го познавам.

Самаил. Звярът.

— Отвори портата, господарке, изпълни дълга си, служи на своята кауза. Защото отказът ти ще бъде последван от големи страдания.

Дълбокият му гърлен глас не долита от отсрещния бряг на реката, а кънти вътре в мозъка ми, сякаш думите му се раждат в собственото ми съзнание.

Разтърсвам глава. Събирам целия си кураж и се обръщам назад. Трудно ми е, ала го правя. Обръщам се и хуквам да бягам, политам като стрела през дърветата край речния бряг, макар че нямам представа накъде отивам. Смехът му грохоти и се блъска в дърветата като живо същество. Сякаш е по петите ми.

Мъча се да го спра, като чупя клоните и шубраците по пътя си, а те шибат и дерат лицето ми, докато се нося като вихър през тях. Искам да се събудя от този сън, да избягам от това пътуване. Ала нямам време да си съставя план, защото се спъвам в коренището на един дънер и падам, като тупвам на земята толкова тежко, че ми причернява пред очите. Подпирам се с длани и се опитвам да се изправя. Струва ми се, че ще се измъкна. Че ще стъпя отново на крака и ще продължа да тичам. Но в същия миг усещам една ръка да ме сграбчва за рамото.

В ухото ми някой просъсква:

— Отвори Портата.

* * *

Сядам в постелята си и усещам, че по врата ми са полепнали навлажнените ми от пот коси; едва сдържам писъка си.

Дишам бързо и на пресекулки, сърцето бие в гърдите, сякаш все още тупти в унисон с неговото. Дори нахлуващата през процепа на завесите светлина не може да укроти ужасената още в началото на

съня душа и изчаквам няколко минути, като си казвам, че това е само сън. Непрекъснато си го повтарям, докато сама започвам да си вярвам.

Но само докато зървам кръвта върху възглавницата си.

Вдигам ръка да докосна лицето си. Когато я отдръпвам, разбирам какво е станало. Кървавите петна не лъжат.

Прекосявам стаята и отивам до тоалетната масичка, отрупана с бурканчета крем, помада и шишенца парфюм, и едва разпознавам отражението си в огледалото. Косата ми е разчорлена, а очите ми излъчват черен страх.

Драскотината върху бузата ми не е голяма, ала ясно личи какво я е направило. Взирам се в кървавото петно върху лицето си и си спомням за клоните и драките, които го шибаха, докато бягах от Самаил.

Иска ми се да отрека, че съм направила пътуването си съвсем сама и насила, защото двете със Соня бяхме стигнали до заключението, че това няма да е никак разумно, въпреки факта, че в Равнината силата ми расте неимоверно. Нищо, че не е по-голяма от Сонината. Едно е сигурно обаче: моите способности са нищо в сравнение със стремежите и могъществото на Душите и с тези на сестра ми.

2.

Силно опъвам тетивата на лъка си и я задържам за миг, преди да пусна стрелата. Тя свисти във въздуха и шумно се забива в центъра на мишената, поставена на трийсет метра от мен.

— Уцели в десетката! — възкликва Соня. — И то от какво разстояние!

Поглеждам към нея и се хиля, защото си спомням как пропусках целта от четири-пет метра, макар че се бях възползвала и от помощта на господин Фланигън, ирландеца, когото бяхме наели да ни въведе в майсторството на стрелбата с лък. Облечена в мъжки брич и опънала лъка с такъв чалъм, сякаш стрелям, откакто се помня, сега усещам в жилите си и адреналин, и увереност в силите си.

И все пак намирам, че не мога да изпитам пълно удовлетворение от умението си. Всъщност желанието ми е да победя сестра си, затова, щом идва ред да пусна стрелата, аз си представям, че отсреща стои тъкмо тя. След всичко случило се напоследък предполагам, че ще се радвам да я видя как пада, но все пак усещам, че щом става дума за Алис, не съм способна да изпитам толкова елементарно чувство. В такива случаи сърцето ми се изпълва със смесица от гняв и тъга, горчивина и съжаление.

— Опитай и ти.

Усмихвам се и се старая да говоря с весел глас, като окуражавам Соня да се прицели в използваната вече мишена. Правя го, макар и двете да сме наясно, че едва ли ще я уцели. Оказва се, че Сонините умения да разговаря с мъртвите и да пътува из Равнината нямат нищо общо с умението ѝ да използва лъка и стрелата.

Тя обелва театрално очи и вдига лъка до крехкото си рамо. Тази мимолетна гримаса от нейна страна ме кара да се усмихна, защото до неотдавна Соня не би си позволила подобна само ирония — беше твърде сериозна.

Тя поставя стрелата, опъва тетивата, а ръцете ѝ треперят от усилието. Стрелата излита и вибрира във въздуха, после безшумно се

приземява в тревата на няколко метра от мишената.

— Уф! Достатъчно унижения за днес, какво ще кажеш? — и без да дочака отговор, продължава: — Да откараме ли конете на водопой при езерото преди вечеря?

— Добре — отговарям аз, без да си правя труда да помисля върху предложението ѝ; нямам никакво желание да се откажа от свободата, която ми предлага Уитни гроув, и да я разменя срещу стегнатия корсет и официалната вечеря в къщата.

Мятам през рамо лъка, събирам стрелите в мешката, прекосяваме стрелбището и се отправяме към конете.

Яхваме ги и ги пришпорваме през полето към проблясващата синева на езерото в далечината. Прекарала съм толкова много часове върху гърба на Сарджънт, че да го яздя, се е превърнало в моя втора природа. Докато се движим нататък, се наслаждавам на тучната зеленина, простираща се във всички посоки. Наоколо не се вижда жива душа и самотният пейзаж ме кара за кой ли път да изпитам дълбока благодарност за спокойния пристан, който Уитни гроув ми предоставя.

Докъдето ни виждат очите, е само поле. Наслаждаваме се на усамотението, което ни е нужно, за да яздим, облечени в мъжки бричове, и да се упражняваме в стрелба с лък — и двете занимания трудно биха се вписали в обичайното ежедневие на две млади лондончанки. А тъй като помощната къща в Уитни гроув е доста старомодна и не е подходяща за живеене, в нея се преобличаме за езда и сегиз-тогиз пием чай след напрежението от тренировките.

— Ще те изпреваря! — вика Соня през рамо.

Вече е набрала доста голяма преднина, но мен не ме е грижа. Давам ѝ малко предимство, ала продължавам да я считам за равна на себе си, макар в случая да става въпрос само за някакво си надбягване с коне.

Пришпорвам Сарджънт и лягам на шията му, а той раздвижва мускулестите си нозе и полита в галоп напред. Гривата му ме близва по лицето като черен пламък и аз за кой ли път се възхищавам на лъскавата му одежда и превъзходния му бяг. Доста бързо настигам Соня, но леко дръпвам юздите и оставам точно зад задницата на сивия ѝ кон.

Тя води парада, когато двете прекосяваме невидимата нишка, бележеща финала на всички наши надбягвания. Конете намаляват скоростта си и тя ме поглежда през рамо.

— Най-последно! Аз печеля!

Усмивам се и насочвам коня си към нея, а тя спира на брега на водоема.

— Ами да, беше само въпрос на време. Станала си превъзходна ездачка.

Тя сияе от удоволствие, когато слизаме от конете и ги повеждаме към водата. Докато те пият, ние стоим и мълчим, а аз се радвам на факта, че този път Соня не е останала без дъх. Вече ми е трудно да си спомня времето, когато се боеше и не искаше да се качва на кон, камо ли да го пришпори в галоп през хълмовете, както правим поне три пъти седмично.

Щом конете утоляват жаждата си, ги повеждаме към стария орех, израснал досами водата. Завързваме ги, сядаме на буйната трева и се подпираме на лакти. Вълненият брич, който нося по време на езда, прежулва бедрата ми, ала аз не се оплаквам. За мен е удоволствие да съм с него. Само няколко часа ме делят от вечерята с общността, когато цялата ще съм в дантели и коприна.

— Лия? — долита до мен гласът на Соня, подет от лекия ветреца.

— Хмм?

— Кога ще отидем в Алтус?

Обръщам се и я поглеждам.

— Не знам. Предполагам, веднага щом леля Абигейл се убеди, че съм готова да пътувам, и изпрати да ме повикат. Защо питаш?

Само за миг винаги ведрото ѝ лице сякаш помръква от безпокойство и ми става ясно, че тя си мисли за опасностите, които ни дебнат при търсенето на липсващите страници.

— Искам всичко да свърши по-бързо, това е. Понякога... — тя извързва поглед и се взира в тревите на Уитни гроув. — Ами понякога цялата ни подготовка ми се струва безсмислена. Сега не се намираме по-близо до целта си, отколкото в началото, когато за първи път стъпихме на лондонска земя.

В гласа ѝ долавям необичайна нотка и внезапно усещам съжаление, че, обзета от собствените си неволи, обсебена от

собствената си загуба, не ми е хрумвало да се поинтересувам от нея, от бремето, което тегне на плещите ѝ.

Свеждам поглед към тънката ивица черно кадифе около китката на ръката ѝ. Медальонът. Моят медальон.

Дори когато е на нейната китка, за да бъде защитена, не мога да отпъдя желанието си да усещам меката гальовна панделка от кадифе, приятната хладина на диска върху кожата си. Странният афинитет, който чувствам към него, ми тежи като воденичен камък на шията, ала в същото време той е и моята кауза. И така е от мига, в който ме откри. Протягам ръка към нейната и се усмихвам, ала усмивката ми е тъжна.

— Извинявай, ако не изразявам достатъчно добре благодарността си, задето си поела част от моето бремене на плещите си. Не знам какво щях да правя без твоето приятелство. Наистина.

Тя свенливо се усмихва, издърпва ръката си от моята и я размахва пред мен в знак, че няма защо да се извинявам.

— Не ставай смешна, Лия. Нали знаеш, че бих направила всичко за теб. Без изключение.

Думите ѝ облекчават тревогата, настанила се дълбоко в мен. При всичките си страхове, при цялата си недоверчивост към хората, аз откривам дълбок покой в приятелството помежду ни и съм сигурна, че каквото и да се случи, то ще оцелее.

* * *

Гостите, събрали се за вечеря в Дружеството, се държат цивилизовано, както е прието. Разликата между членовете на Дружеството и останалите хора е съвсем повърхността и е видима единствено за онези от нас, които присъстваме тук.

Докато се придвижваме сред тълпата, умората, налегнала ме в началото, се поуталожва. Въпреки че самото пророчество продължава да е наша тайна, моя и на Соня, тъкмо на това място се чувствам най-близо до своята същност. Като изключая Соня, аз мога да общувам единствено в Дружеството, затова съм изключително благодарни на леля Върджиния за препоръчителното писмо, което ми връчи, преди да тръгна.

В множеството зървам добре коафирана сребърна глава и докосвам Соня по ръката.

— Ела. Виждам Елспет.

Щом ни забелязва, възрастната жена прави изящен завой през навалищата и усмихната застава пред нас.

— Лия! Скъпа! Толкова се радвам, че успя да дойдеш! И ти, мила Соня! — Елспет Шелтън се навежда и целува въздуха някъде около бузите ни.

— За нищо на света не бихме го пропуснали!

Страните на Соня порозовяват, сякаш отразяват тъмнорозовия цвят на роклята ѝ. След толкова години, прекарани в дома на госпожа Милбърн в Ню Йорк, Соня разцъфтя под топлите грижи на себеподобни, притежаващи същите умения, както и най-различни други способност.

— Надявам се! — отвърща Елспет. — Струва ми се невероятно, че само преди осем месеца двете се появихте на прага ни с писмото на Върджиния в ръце. Сега вече нашите сбирки няма да са същите без вашето присъствие, макар че, да си призная, леля ти се надяваше на повече контрол от моя страна.

Дяволито ни намига и двете със Соня се заливаме от смях. Веща в организирането на събития от този род, тя ни оставя пълна свобода и ние със Соня се наслаждаваме на светския живот.

— Ще отида да поздравя и другите, но ще се видим на вечерята.

Тя се отправя към един господин, когото познавам под името Артър Фробишър, при все че той сърцато се старае да остане невидим в тълпата. В салоните на Дружеството се говори, че Артър произлиза от стар род високопоставени друидски жреци. Дори и да е истина, заклинанията му не са тъй силни, каквито вероятно са били на младини, а неясните контури на сивеещата му брада и измачканото му сако не бият на очи, въпреки че води оживен разговор с един по-млад член на Дружеството.

— Нали си наясно как би се разярила Върджиния, ако знаеше, че почти не ни контролират? — игриво изрича Соня до мен.

— Разбира се. Но вече сме 1891 година. И освен това как би разбрала леля Върджиния? — ухилвам се насреща ѝ аз.

— Ако не искаш, няма да ѝ кажа! — смее се гръмко Соня и кима към хората, сновящи насам-натам. — Да отидем и да ги поздравим,

какво ще кажеш?

Внимателно оглеждам помещението и търся някой познат. Очите ми блясват при вида на младия господин, застанал до богато резбованото дървено стълбище.

— Ела, видях Байрън.

Докато прекосяваме стаята, през тютюневия дим, от който трудно се диша, до ушите ни долитат откъслечни разговори и ласкателства. Щом най-сетне стигаме до Байрън, виждаме, че тъй както си стои със затворени очи, отпуснал ръце встрани, във въздуха пред него се въртят в съвършен ритъм пет ябълки.

— Добър вечер, Лия и Соня.

Байрън не отваря очи, а ябълките продължават странния си танц. Отдавна вече не се питам откъде разбира, че стоим пред него, щом тъй често стиска очи, докато показва някой салонен трик.

— Добър вечер, Байрън. Виждам, че си много добре — кимам към ябълките, въпреки че той не може да ме види.

— Ами да. Забавлявам децата и разбира се, дамите.

Той отваря очи и поглежда право към Соня, а лъскавите алени ябълки падат една след друга в ръцете му. Байрън тържествено ѝ поднася едната. Обръщам се към Соня.

— Защо не останеш при Байрън и не го убедиш да разбуди тайната на своя... фокуснически талант, докато аз отида за пунш?

По блясъка в очите ѝ съдя, че компанията на Байрън ѝ доставя удоволствие, а по неговото лице разбирам, че и той чувства същото. Соня свенливо се усмихва.

— Сигурна ли си, че не искаш да те придружа?

— Напълно. Връщам се веднага — казвам и се отправям към стъклената купа с пунш, която блести в отсрещния край на салона.

Отминавам искрящото пиано, което просвирва някаква мелодия, макар че до него няма никого, и се опитвам да отгатна кой от присъстващите на сбирката е изпълнителят. Пъстроцветна като дъгата енергийна вълна свързва младата жена на дивана с клавишите от слонова кост в другия край на помещението и издава, че тъкмо тя е талантливата пианистка. Усмихвам се, доволна от разкритието си. Дружеството ми предоставя безброй възможности да усъвършенствам заложбите си.

Щом стигам до купата с пунш, обръщам глава да видя Соня и Байрън. Както можеше да се очаква, двамата са погълнати от разговора си. Каква приятелка ще съм, ако се върна твърде бързо, понесла чашите с пунш в ръце?

Излизам от салона и тръгвам към една затъмнена стая, откъдето долитат множество гласове. Вратата е откритата и когато надниквам вътре, зървам групичка хора, насядали около кръгла маса. Джени Мън се готви за сеанс. Не мога да остана равнодушна и истински се радвам, тъй като Джени е ученичка на Соня и тъкмо моята приятелка е развила заложбите, които Джени притежава по рождение.

Тя нарежда на седналите около масата да затворят очи, а аз тихо затварям вратата и продължавам надолу по коридора към малкия вътрешен двор в задната част на сградата. Тъкмо протягам ръка към вратата и се чудя дали да взема пелерината си, когато зървам отражението си в огледалото на стената. Не съм суетна. За Алис казват, че е по-суетната от двете ни. Аз, разбира се, винаги съм я смятала за по-красива въпреки факта, че сме близначки и сме напълно еднакви. Но сега, гледайки се в огледалото, не мога да се позная.

Лицето ми, което преди време окайвах като твърде кръгло и пухкаво, се е сдобило с изящни скули. Зелените ми очи, наследени от майка ми, които винаги са били най-хубавото нещо в мен, вече издават нова сила и дълбочина, сякаш цялото страдание, тържество и увереност от последните месеци са се настанили в дълбините им и сега те блестят като два изумруда. Дори косата ми, която преди бе просто кестенява, сега сияе лъскава и здрава. В душата си тая скрито задоволство, когато излизам на мразовития нощен въздух зад постройката от кафяви тухли, собственост на Дружеството.

Както можеше да се очаква, дворът е пуст. Тук е любимото ми място за уединение, когато идваме на вечеря. Още не съм свикнала с ласкателствата, предпочитани от по-възрастните любители на магии и спиритисти, и дълбоко поемам в гърдите си студения нощен въздух. Кислородът нахлува в тялото ми и главата ми се прояснява. Тръгвам по покритата с каменни плочи пътека, която се вие из градината, поддържана от самата Елспет. Никога не съм била много добра в отглеждането на растения, ала мога да различа някои от тревите и храстите благодарение на Елспет, посветила толкова усилия да ме учи и да ми обяснява.

— Не те ли е страх навън в тъмното? — дочувам дълбок глас откъм сенките на шубраците.

Изправям гръб, без да мога да различа нито лицето, нито силуета на мъжа, който ми говори.

— Не. А теб?

Той се кикоти и сякаш в мен се разлива топлината на изпито вино.

— Ни най-малко. Всъщност понякога дори ми се струва, че би трябвало повече да се боя от светлината.

Бързам да се върна в действителността и разтварям длани в тъмнината, която ни обкръжава.

— Ако е така, защо не се покажеш да те видя? Тук няма светлина.

— Така е.

И той излиза под оскъдната светлина на полумесеца, а тъмната му коса лъщи дори в полумрака.

— Защо си излязла на студа в пустата градина, а не се веселиш с приятелите си в салона?

Странно е да попаднеш на непознат, когато се намираш на събиране, организирано от Дружеството, и аз подозрително присвивам очи.

— Защо се интересуваш? И какво те води в Дружеството?

Членовете на Дружеството ревниво пазят тайните си. За външните хора ние представляваме най-обикновен частен клуб, ала ако случайно новината за съществуването ни се разпространи, средновековният лов на вещици би бил детска игра в сравнение с онова, което би последвало. Защото, макар че някои „по-просветени“ люде търсят съветите на спиритисти, силата, която наистина съществува в нашите редове, би изплашила и най-широко скроения човек.

Мъжът се приближава. Не съм в състояние да различа цвета на очите му, ала съм силно заинтригувана от настойчивостта, с която ме наблюдават. Те бродят по лицето ми, спускат се надолу по извивката на шията и меко кацат върху розовата издатина на гърдите ми над мъхесто зеления корсаж на роклята ми. После бързо се извърщат встрани и миг преди да направя крачка назад, аз усещам топлината,

която се излъчва от телата ни, и долавям забързано дихание във въздуха около нас. Не съм сигурна дали идва от него или от мен.

— Артър ми изпрати покана — топлината в гласа му изчезва и внезапно той заприличва на мъж като всички други. — Артър Фробишър. Семействата ни се познават от години.

— О, така ли?

Въздишката ми ясно се чува в нощта. Не знам какво съм очаквала, та съм била затаила дъх. Предполагам, че се отнасям с недоверие към всекиго, тъй като познавам способността на Душите да се вселяват във всички материални земни форми.

— Лия? — вика ме Соня от терасата.

С мъка откъсвам очи от втренчения поглед на непознатия.

— В градината съм.

Токчетата на обувките ѝ тракат по терасата и е приближаването си по каменната пътека към нас шумът им се засилва.

— Какво правиш навън? Нали отиде за пунш?

Кимам с глава към къщата.

— Вътре е горещо и задимено. Излязох на чист въздух.

— Елспет нареди да сервират вечерята.

Отправя поглед към събеседника ми. Аз го поглеждам, като се питам дали не ме взема за някоя тъпанарка.

— Това е приятелката ми, Соня Соренсен. Соня, запознай се с... Съжалявам. Не знам името ви.

Той се колебае, после ни се покланя официално.

— Димитри. Димитри Марков. Приятно ми е.

Дори на слабата светлина в градината забелязвам, че Соня проявява несдържано любопитство.

— Удоволствие е да се запозная с вас, господин Марков, но трябва да влизаме, преди Елспет да е изпратила потеря след нас.

Очевидно е, че далеч повече предпочита да остане и да разбере какво търся в градината с тъмнокосия красавец, отколкото да се прибере за вечеря.

В отговора на Димитри долавям усмивка.

— Е, не можем да го позволим, нали така? — кима с глава към къщата и казва: — Дами, след вас.

Тръгвам след Соня към къщата, а Димитри върви след мен. Усещам го как следи всяка моя стъпка и се вълнувам, макар да се

опитвам да отпъдя усещането си за нелоялност към Джеймс, но ако трябва да съм напълно честна към себе си, това не е само усещане.

3.

Същата нощ седя до писалището в стаята си и въртя в ръце последното писмо на Джеймс.

Каква полза да отлагам? Знам, че така няма да улесня нещата. Няма сила, която да ме предпази от болката, която ще последва, а аз винаги усещам болка, когато чета писмата му. Но нима ако не го отворя, ще реша проблема? Джеймс заслужава да прочета мислите му. Дължа му поне това.

Вземам ножа за отваряне на писма, мушвам го от едната страна на плика и го разрязвам, преди да имам време да размисля.

3 юни 1891 г.

Скъпа моя Лия,

Днес се разхождах край реката, край нашата река, и си мислех за теб. Спомних си как косата ти блестеше на слънцето, виждах меката извивка на скулата ти, щом наведеше глава, закачливата ти усмивка. Не ти казвам нищо ново. Мисля за теб всеки ден. Когато замина, се опитах да се убедя, че си имала достатъчно сериозна причина да ме оставиш. Но не можах, защото не съществува тайна, не съществува такъв страх, нито такава задача, която би ме задържала доброволно далеч от теб. Винаги съм вярвал, че и ти чувстваш същото.

Мисля, че най-накрая започнах да приемам факта: отишла си си. Не, не просто си си тръгнала, а си го направила тъй мълчаливо, че дори непрекъснатите ми писма не ми носят отговор, нито някаква надежда.

Бих искал да кажа, че все още ти вярвам, че вярвам в общото ни бъдеще. Може и така да е. Ала сега ми остава да направя единственото, което мога — да си върна живота, както и празнината, която усещам без твоето присъствие в

него. И така, нека просто заявим, че и двамата ще продължим по пътя си.

Ако пътищата ни отново се пресекат, ако пожелаеш да се върнеш при мен, вероятно ще продължавам да те чакам на нашата скала край реката. Възможно е някой ден да вдигна поглед и да те зърна, застанала под стария клонест дъб, който ни заслоняваше тъй дълго през откраднатите часове, прекарани заедно.

Каквото и да се случи, сърцето ми винаги ще е твое, Лия.

Надявам се, че още ме помниш.

Джеймс

Не съм изненадана. Ни най-малко. Истината е, че изоставих Джеймс. Единственото ми писмо до него, написано през нощта, преди двете със Соня да отпътуваме за Лондон, не даваше никакви отговори. Никакви обяснения. Писмото представляваше декларация за любовта ми и неубедително обещание, че ще се върна. Вероятно Джеймс ги е възприел като празни думи от моя страна, щом не е получил отговор на нито едно от писмата си. Не го коря, че се чувства по този начин.

Спомените ме отнасят към добре познатата ни любима пътека. Двамата с Джеймс вървим по нея и аз му разказвам всичко, доверявам му се, правя онова, което не можах да сторя преди отпътуването си от Ню Йорк. Той стои до мен, а аз неуморно работя, за да доведе пророчеството до неговия завършек, защото след края му двамата най-после ще можем да сме заедно и няма да се разделяме през целия си живот.

Но не след дълго осъзнавам, че мечтите ми са безплодни. Пророчеството вече е отнело живота на хората, които обичам, и в много отношения дори моя собствен живот. Ако това се повтори, ако този път пострада не някой друг, а Джеймс, няма да намеря покой. Колко нечестно от моя страна да се надявам, че той ще ме чака, когато аз дори не мога да му обясня причината, поради която заминавам!

Още по-неприятно е, че през всичкото време Джеймс проявяваше мъдрост, докато аз бях пълна наивница. Сърцето ми се свива, като си

спомня как криех онова, което знам, дори от самата себе си, как заобикалях истината, колчем тя понечеше да се докосне до мен.

Ала това не я променяше.

Ставам от стола и понасям писмото към гаснещата жарава. Смятам да го хвърля без колебание в камината. Да не мисля за бъдещето, което може и да не видя, ако пророчеството така и не стигне до своя край.

Но не е тъй просто. Ръката ми увисва във въздуха, затоплена от тлеещите въглени. Казвам си, че писмото е само изписан с мастило къс хартия. Че е напълно възможно Джеймс да ме чака до последния миг. Ала писмото е като албатрос на спомените. Не мога да си позволя да го чета и препрочитам, трябва да го унищожа. Иначе ще ме разсейва от онова, което имам да свърша.

Тъкмо тази мисъл отслабва десницата ми и аз го запокитвам в огъня, сякаш то пари ръката ми. Изгаря ме самата мисъл, че то съществува. Наблюдавам как ъглите на листа се извиват навътре от топлината. За момент се усещам сякаш никога не съм чела думите, изписани от старателната ръка на Джеймс. Сякаш никога не е съществувало.

Когато писмото се превръща в пепел, аз се разтрепервам, скръствам ръце на гърдите си и се мъча да се успокоя. Казвам си, че съм се освободила от миналото, независимо дали съм го желала или не. Хенри е мъртъв. Джеймс не е вече мой. Двете с Алис сме обречени да бъдем врагове.

Оставаме само аз, ключовете и пророчеството.

* * *

Нямам представа колко време съм спала, но огънят в камината е изгаснал. Оглеждам внимателно стаята, за да открия откъде идва звукът, който ме събуди. Забелязвам някаква фигура, безплътна като призрак, да изчезва зад мъгла на вратата в облак от бяла материя.

Спускам краката си на пода. Стъпалата ми не го докосват, ала аз скачам към ръба на леглото и стъпвам долу. Дебелите килими са меки, но хладни, аз тръгвам боса и излизам през вратата.

В коридора е безлюдно и тихо, вратите към другите стаи са затворени. Оставам за миг така, за да могат очите ми да се приспособят към мъждивата светлина на стенните свещници. Когато започвам да различавам силуетите на мебелите, подредени от двете страни на дългия коридор, продължавам към стълбите.

Фигурата, облечена в бяла нощница, слиза надолу. Сигурно е някоя от прислужниците, станала по никое време през нощта, и аз викам тихо, за да не събудя останалите:

— Извинете, наред ли е всичко?

Фигурата се спира долу, в основата на стълбата, и бавно се обръща по посока на гласа ми. Едва тогава отварям широко уста и ахвам. Едва когато зървам лицето на сестра си.

Също като по време на пътуванията ми в ъглите на устата ѝ се появява лека усмивка. Тя е и блага, и лукава. Усмивка, характерна само за нея.

— Алис?

В устата ми името ѝ звучи едновременно близко и страшно. Близко, защото е на сестра ми. На моята близначка. Страшно, защото знам, че това не може да е тя, не и от плът и кръв. Фигурата ѝ е слабо осветена и аз забелязвам, че материалното ѝ тяло липсва, не е пред мен.

„Не може да бъде“, мисля си аз. „Не може да бъде.“ Нито един смъртен, пътуващ из Равнината, не може да прекоси границата с материалния свят. Не и видимо. Това е едно от най-старите правила на древния ред, установен от Григъри, чиито водачи все още определят правилата в пророчеството, в Равнината, в Отвъдните светове.

Продължавам да се дивя на нерегламентираната ѝ постъпка, когато образът ѝ избледнява, а фигурата ѝ става още по-прозрачна. В мига преди напълно да изчезне, погледът ѝ е твърд като стомана. После си отива.

Вкопчила съм пръсти в перилата на стълбите, салонът под мен се люлее и внезапно усещам сериозността на видяното. Наистина Алис е забележителна Заклинателка; беше стабилно подготвена още преди отпътуването ми за Лондон. Ала присъствието ѝ на стотици километри разстояние може да означава едно-единствено нещо — че докато съм отсъствала, силата ѝ е нараснала още повече.

Аз, разбира се, никога не съм мислила обратното. Макар че в момента разкривам в себе си все повече и по-разнообразни заложи и с всеки изминал ден ставам все по-силна. Близо до ума е, че и с Алис е станало същото.

Но все пак фактът, че е преминала през преградата, поставена от Григъри, може да означава само едно: през последните месеци Душите са се умълчали, защото са убедени, че сестра ми работи в тяхна полза. Кротуват, защото са сигурни: плановете им за бъдещето и тяхното осъществяване ще компенсират настоящото им продължително мълчание.

4.

— Добро утро, Лия.

Филип влиза в стаята; целият излъчва увереност и авторитет. Фините бръчици около очите му са по-забележими от друг път и аз се питам дали причината е в умората от пътя, или просто във възрастта му — достатъчно е стар, за да ми бъде баща.

— Добро утро. Седни, ако обичаш.

Настанявам се на дивана, а Филип заема стола до камината.

— Как мина пътуването?

Тихомълком сме се разбрали да избягваме някои думи и определени изрази, които биха улеснили страничния наблюдател да разбере за какво си говорим.

Той поклаща глава.

— Не беше тя. Този път хранех големи надежди, но... — отчаяно клати глава и се обляга назад, а по лицето му си личи дълбоко изтощение. — Понякога силно се съмнявам, че ще открием това момиче, да не говорим за последното, на което дори не знаем името.

Потискам разочарованието си. Филип Рандал работи неуморно, за да намери останалите два ключа. Досега не сме напреднали ни най-малко, ала не по негова вина. Разполагаме само с едно име — Хелене Кастила — от списъка тъй ревниво пазен от Хенри, а не сме в състояние да открием някого с такова име и с характерния белег на ръката. Пророчеството казва само, че останалите ключове, като Соня и Луиса например, са белязани с Йоргуманда и са родени някъде около Ейвбъри в полунощ на 1 ноември 1874 година. От раждането на ключовете са изминали близо седемнайсет години, а омазнените селски тефтери, където се вписват ражданията, досега не са ни били от полза. Хелене би могла да живее къде ли не. Дори вече може и да не е между живите. Опитвам се да облекча положението на Филип.

— Би трябвало да сме благодарни и на това. Ако беше толкова лесно, някой друг можеше да ни изпревари.

В усмивката му си проличава благодарност към мен, а аз продължавам:

— Щом ти не можеш да ги намериш, Филип, никой няма да може да го стори. Не се съмнявам, че много скоро ще попаднем на следите им.

Той въздъхва и кима с глава.

— Непрекъснато откриваме момичета, родени на тази дата, но се оказва, че са белязани с най-обикновени родилни петна или белези от забравени вече наранявания и изгаряния в детските години. Ще трябва да отделя няколко дни, за да разгледам последните доклади и да ги подреда по важност, преди да тръгна отново на път.

Погледът му се плъзга към вратата на библиотеката, после отново се връща към мен.

— Ами ти? Да си чула нещо ново?

Лицето ми помръква. Не мога да повярвам, че леля Абигейл и кръгът Григъри не знаят нищо за пътуванията на Алис из Равнината, нито за факта, че тя широко използва силата си, което ѝ е строго забранено. Ако е така, въпрос на време е да ме призоват в Алтус, за да взема страниците, преди Алис да е станала още по-силна.

Поклащам глава вместо отговор.

— Съвсем скоро и аз вероятно ще замина на едно от своите пътешествия.

Той изправя гръб.

— Едно от твоите пътешествия ли? Нали не планираш да тръгнеш сам-самичка?

Боя се, че ще постъпя тъкмо така. Е, най-вероятно Соня ще ме придружи, а предполагам, че ще имаме нужда от водач, но извън всичко това мисля, че ще съм сам-самичка.

— Но... къде ще ходиш? Колко време ще отсъстваш?

Не се случва много често да крия нещо важно от Филип. Нает от баща ми да открие липсващите ключове, Филип знае повече за пророчеството, отколкото всеки друг извън него, като изключим нашия стар кочияш Едмънд. Ала въпреки всичко аз пазя в тайна доста подробности в интерес на моята и на Филип сигурност. Душите са опасни, силата им е неизмерима. Напълно възможно е да намерят начин да използват и Филип за собствените си цели. Усмиввам се.

— Да кажем просто, че това пътешествие е необходимо за пророчеството и че ще се върна колкото е възможно по-скоро.

Внезапно той става и прокарва пръсти през косата си, сякаш е объркано момченце. Жестът го прави да изглежда съвсем млад и аз неочаквано осъзнавам, че може би не е толкова възрастен, колкото съм го мислела, въпреки спокойната му увереност и мъдрост, които толкова много ми напомнят за татко.

— Дори тук, в Лондон, те дебнат доста опасности; и дума да не става да тръгнеш на пътуването!

После тутакси заявява:

— Аз ще те придружа.

Прекосявам стаята и вземам ръцете му в своите. Постъпката ми е съвсем подходяща за случая, макар да не съм докосвала друг мъж, откакто оставих Джеймс в Ню Йорк.

— Скъпи Филип. Това е невъзможно. Не знам колко време ще отсъствам, а за теб е много по-разумно да продължиш издирването тук, докато аз се погрижа за другото. Освен това тази част на пророчеството трябва да бъде изпълнена само от мен, въпреки че дълбоко в себе си желая да не беше така.

Навеждам се към него и леко милвам хладната му буза с опакото на дланта си. Движението ми е импулсивно и неочаквано, но когато погледът му потъмнява, разбирам, че и двамата сме изненадани, но по различен начин.

— Много мило, че ми предлагаш компанията си. Отлично знам, че ако ти позволя, веднага би тръгнал с мен.

Той вдига ръка към лицето си и в душата ми се появява странното усещане, че е забравил всичко, което казах след импулсивния си жест. Повече не споменава за пътуването ми.

* * *

Същата нощ тръгвам за Бърчуд. Повече не желая да пътувам в Отвъдните светове, но пък и не искам да се връщам оттам. Знам, че Соня би се разтревожила от факта, че пътувам без придружител, ала любопитството ми по отношение на Алис е тъй голямо, че ми се ще да хвърля един поглед и да я видя как живее.

„А може би да видя и Джеймс?“, прошепва сърцето ми.

Небето е мастиленосиньо и безкрайно, високата, осветена от сребристия блясък на луната трева, се люшка в полето. Вятърът се втурва в листата на дърветата и в покоя около себе си аз разпознавам затишието пред буря, сякаш чувам как нощта се раздира от светкавици и гръмотевици. Ала поне засега наоколо е застинало зловещо спокойствие.

Силуетът на Бърчуд се издига тъмен и внушителен, стръмните каменни зидове пронизват нощното небе като стените на крепост. Дори от разстояние къщата изглежда необитаема. Фенерите, които навремето висяха запалени от двете страни на парадния вход, сега са изгаснали, оловните прозорци на библиотеката са като черни дупки, макар че отколешен наш обичай е да оставяме лампата върху татковото писалище да свети през цялата нощ.

След миг съм във входа, стъпила с боси крака върху леденостудения мраморен под. Големият стенен часовник във фоайето тихо тиктака и отмерва стъпките ми нагоре по стъпалата. Дори в пътуванията си аз не забравям да прескоча четвъртото стъпало, защото то пронизително скърца.

Подобно на толкова много неща в живота ми, къщата също е станала странно място. Струва ми се позната — избелелите стари килими, резбованите дървени парапети, — ала нещо в самата ѝ химия сякаш се е променило, сякаш не е съградена от камък, дърво и хоросан, сякаш не е къщата, в която живея, откакто се помня.

Тъмната стая, разбира се, си е все още там, в дъното на коридора. Не се учудвам, че вратата ѝ е отворена и че отвътре се излъчва светлина.

Тръгвам нататък. Не се страхувам, изпитвам само любопитство, тъй като много рядко излизам в Равнината без причина. Вратата към моята стая, към старата ми детска стая, е затворена, затворена е и стаята на Хенри, както и татковата. Според мен сега Алис се интересува единствено от самата себе си. Предполагам, когато всички стаи са плътно затворени, ѝ е по-лесно да забрави, че сме били едно семейство.

И това е добре, защото аз нося в себе си спомени от миналото, за своето семейство, и те не са скрити в мрачните дълбини на сърцето ми,

както би предположил някой, а в най-ярко осветените кътчета на моята душа, където ги виждам като живи и напълно реални.

Не се колебая и пристъпвам в Тъмната стая. Законите на Григъри ме правят невидима и дори да искам да се покажа, никой не може да ме види. Оставам невидима, дори да искам да използвам забранените заложи, които, по всичко изглежда, Алис е подчинила на волята си.

А аз не искам.

Първото, което виждам при влизането си в стаята, е сестра ми. Тя седи на пода в центъра на кръга — същия, в който я видях да седи преди много месеци, онзи, който бе издялан в дъсчения под и който навремето бе скрит под стария килим. Въпреки че опитът ми като Заклинателка е твърде далеч от този на сестра ми, познанията ми са достатъчни, за да го разпозная като кръга, който засилва магията и защитава застаналия вътре в него. Потрепервам, като го зървам, макар да съм само дух, без материалното си тяло.

Алис носи бялата си нощница. Украсена е със светлолилава лента от онези, които имахме в изобилие у дома — добре си спомням. Аз вече не нося своите, защото са част от един друг живот. Ала сега Алис я е облякла и, приклепнала на пръсти, затворила очи и беззвучно нашепваща нещо, тя изглежда невинна и необичайно красива.

Оставам на мястото си и известно време наблюдавам как отделни части от лицето ѝ ту се осветяват, ту се засенчват от примигването на свещите, очертаващи кръга ѝ. Тихите ѝ непроизносими думи ме приспиват и аз изпадам в странно състояние. Полузаспала съм, макар че физическото ми тяло наистина спи там, в Лондон. Едва когато Алис отваря очи, аз заставам отново нащрек.

Отначало мисля, че ще се вторачи в празното пространство, ала очите ѝ спокойно срещат моите през полумрака, сякаш през цялото време е знаела, че съм тук. Не е нужно да казва нищо, защото знам, че е така, ала въпреки всичко тя проговаря, като се взира право в душата ми, както само тя е в състояние да го прави.

— Виждам те — изрича Алис. — Виждам те, Лия. Знам, че си тук.

* * *

Обличам се, без да бързам, и си мисля за необичайното пътуване до Бърчуд. Преживяното не ми става по-ясно на дневната светлина. Логиката ми говори, че изобщо не е трябвало да пътувам, че това би могло да е най-обикновен сън, тъй като между двете измерения на астралната Равнина и материалния свят е спуснато було, което не може да се повдигне. Виждаш какво става в света, в който се намиращ, а очевидно Алис беше в материалния свят, а аз се скитах из Равнината.

И все пак съм уверена, че наистина пътувах. Че Алис наистина е знаела, че съм там. Сама ми го каза. Тъкмо се питам как да постъпя с новото си познание, когато на вратата се почуква.

Макар и полугола, не се изненадвам, когато Соня влиза в стаята, без да дочака отговора ми. Отдавна вече сме зарязали формалностите помежду си.

— Добро утро — поздравява ме тя. — Добре ли спа?

Отминавам тежките кадифени рокли, които висят в гардероба ми, и избирам по-прост тоалет от бледорозова коприна.

— Всъщност не.

Тя бърчи вежди.

— Какво имаш предвид? Нещо не е наред ли?

Притискам роклята до гърдите си и с въздишка се отпускам на леглото до Соня. Чувствам се виновна. Напоследък не съм напълно искрена с нея. Не съм ѝ разказала за ужасяващото си пътуване до реката в нощта, когато видях Самаил и се събудих с раздрана буза. Не съм ѝ казала и за видението, когато онази нощ зърнах Алис на стълбите тук, в Милторп. А нашата връзка е такава, че няма да понесе тайни помежду ни.

— Снощи пътувах до Бърчуд — изричам бързо, преди да съм премислила.

Не очаквам, че страните ѝ ще пламнат от гняв.

— Не бива да пътуваш из Равнината без мен, Лия. Знаеш го! Опасно е — просъсква тя.

Соня, разбира се, е права. Станало ни е навик да пътуваме двете из Равнината и Соня да ме учи как да използвам заложбите си. Заради моята безопасност, тъй като винаги съществува опасност Душите да ме задържат толкова дълго, че астралната нишка, здраво свързваща душата към физическото ми тяло, да се скъса. Ако това стане, най-големите ми страхове ще се превърнат в реалност и аз ще бъда

прокудена в леденото Небитие за вечни времена. И все пак Сонината тревога ме изненадва и обичта ми към нея става още по-силна, като виждам загрижеността ѝ. Докосвам я по ръката.

— Не съм го направила нарочно. Почувствах... че ме призовават. Тя повдига вежди, а челото ѝ се набръчква от безпокойство.

— Алис ли?

— Да... Вероятно... Не знам! Но я видях в Бърчуд и мисля, че тя също ме видя.

Не мога да сгреша израза на лицето ѝ — тя е шокирана.

— Как така те е видяла? Тя не може да те види от този свят, когато ти си в Равнината! Ще наруши правилата!

Колебае се, после ме поглежда с изражение, което не проумявам.

— Освен ако ти не си използвала неразрешената си власт.

— Не ставай смешна! Разбира се, че не съм. Може и да съм Заклинателка, ала нямам представа как да боравя с подобна сила, нито искам да знам.

Ставам, навличам роклята през главата си, усещам я как пада върху фустата и се плъзга по чорапите ми. Когато се показвам изпод диплите бледорозова коприна, очите ни се срещат.

— Предполагам, че точно сега Алис не се е загрижила кой знае колко за Григъри, така че трябваше да го очаквам.

— Какво имаш предвид?

Въздъхвам.

— Мисля, че онази нощ я видях. Тук, в Милторп. Събудих се посред нощ и видях някого на стълбите. Помислих, че е Рут или някоя друга прислужница, но щом я повиках, фигурата се обърна с лице към мен... приличаше на Алис.

— Какво искаш да кажеш с това „приличаше на Алис“?

— Фигурата беше неясна. По това разбрах, че не е материално същество. Но беше тя — кимам все по-уверено. — Сигурна съм.

Соня се изправя и отива до прозореца, който гледа към улицата. Дълго време мълчи. Когато най-после проговаря, в гласа ѝ прозвучава и страхопочитание, и чист страх:

— Значи може да ни вижда, а? Вероятно и да ни чува?

Кимам с глава, макар че Соня е обърната е гръб към мен.

— Така мисля.

Тя се обръща към мен.

— Какво означава това за нас? Каква е връзката му с липсващите страници?

— Нито една Сестра от пророчеството не бива да предаде доброволно липсващите страници на Алис. Но ако е в състояние да проследи действията ни, тя може да се опита да ни изпревари и да ги използва за собствените си цели или да ги скрие от нас, за да не можем да ги намерим.

— Ала не може да престъпи границата и да дойде в този свят, не и с физическото си тяло. Засега то може да преследва всички ни само по този начин. Ще трябва да се качи на параход до Лондон и лично да ни проследи, а това изисква време.

— Освен ако няма някого под ръка, който да свърши всичко това вместо нея.

Соня ме поглежда в очите.

— Какво да правим, Лия? Как да я спрем, за да не ѝ позволим да се докопа до страниците, щом проследява действията ни отдалеч?

Вдигам рамене. Отговорът на този въпрос е прост, никак не е трудно да се стигне до него.

— Ще трябва да стигнем първи на мястото.

Надявам се Соня да не заяви, че думите ми са по-силни от убедеността ми, тъй като би била права: мисълта, че много скоро бих могла да се изправя лице в лице със сестра си, ми причинява дълбоко безпокойство.

Фактът, че Алис е готова за срещата си с мен, че желае отново да задейства всички механизми на пророчеството, кара душата ми да примира от лоши предчувствия. Пред властта, с която Алис разполага, моите приготовления изглеждат повече от недостатъчни.

Ала възможностите ми са само дотук.

5.

Двете със Соня седим в малкия вътрешен двор зад Милторп. Той не е просторен като двора в Бърчуд, нито е толкова спокоен, ала сред тучните зелени храсталаци и красивите цветя около каменната настилка ние намираме истинско убежище сред хаотичния и задушен Лондон. Седнали сме една до друга на еднакви столове и сме затворили очи на слънцето.

— Да донеса ли слънчобран? — пита Соня, струва ми се само от благоприличие, защото гласът ѝ е ленив и аз знам, че изобщо не я е грижа дали ще загорим на слънцето, или не.

Отговарям, без да отварям очи:

— Недей. И без това в Англия слънцето е такава рядкост. И пръст няма да помръдна да се скрия от него.

Столът до мен проскърцва и аз разбирам, че Соня се е обърнала и ме гледа. Когато проговаря, в тона ѝ прозира смях:

— Сигурно лондонските момичета с бели като порцелан лица се чудят къде да се скрият в ден като този.

Смехът ѝ литва с лекия бриз и се носи над градината. Откъм къщата се чуват викове и двете тутакси обръщаме глави натам. Струва ми се, че е започнала някаква препирня, въпреки че никога досега не съм чувала прислугата да спори за каквото и да е.

— Какво ли става... — Соня не успява да довърши мисълта си, защото в същия миг долавяме приближаващ се тропот на ботуши, който звучи все по-силно и по-близо до нас. Скачаме и тревожно се споглеждаме, тъй като улавяме откъслеци от кавгата:

— ... невъзможно! Не е нужно да...

— За бога! Не...

Най-напред иззад ъгъла се появява млада жена, а Рут подтичва след нея.

— Съжалявам, госпожице. Опитях се да ѝ кажа...

— А пък аз се опитах да кажа на нея, че не е необходимо да ни представя като непознати!

— Луиса? — няма как да сбъркам орловия ѝ нос, гъстата ѝ кестенява коса, сочните ѝ червени устни, но все пак не мога да повярвам, че пред мен стои приятелката ми.

Тя няма време да отговори, защото след нея се появяват още две фигури. Толкова съм изненадана, че губя и ума, и дума. За щастие Соня запазва самообладание.

— Върджиния! И... Едмънд? — допълва тя.

Стоя още минута неподвижно, защото искам да съм сигурна, че това е истина, а не следобеден сън. Едмънд се усмихва и аз забелязвам, че усмивката му е бледо подобие на предишната, когато Хенри бе сред нас, но и това ми е достатъчно. Достатъчно ми е, за да се уверя, че човекът пред мен наистина е Едмънд. После двете със Соня с радостни писъци се втурваме към тях.

* * *

След първата порция размяна на развълнувани поздрави леля Върджиния и Луиса сядат в салона при нас на чай и бисквити, а Едмънд отива за багажа. Бисквитите, приготвени от готвачката, неведнъж са счупвали нечий зъб и аз присвивам очи, когато леля Върджиния ухапва една от коравите като камък сладки.

— Малко са твърдички, нали? — питам я аз.

Тя предъква и на мен ми се струва, че чувам шума от преглъщането ѝ, когато тя се мъчи да прокара сухата хапка през гърлото.

— Съвсем мъничко.

Луиса протяга ръка да си вземе. Предварително знам, че колкото и да я предупреждавам, невъзможно е да я спра. Само собственият ѝ опит е в състояние да възпре изблиците ѝ. Хапва бисквитата, тя хрущи между зъбите ѝ и само след миг Луиса я изплюва в носната си кърпичка.

— Мъничко ли? Мисля, че ми счупи зъб! Кой е виновен за това кулинарно зверство?

Соня прикрива смеха си с ръка, ала моят бликва в стаята, преди да се усетя.

— Шшшт! Приготвя ги готвачката, разбира се. Тихо, много те моля. Ще нараниш чувствата ѝ!

Луиса изправя гръб и отвърща:

— По-добре аз да нараня чувствата ѝ, отколкото тя зъбите ни!

Опитвам се да изразя неодобрението си, ала разбирам, че не успявам.

— Ох! Колко ми липсвахте двете! Кога пристигнахте?

Луиса оставя чашата си на масата и тя тихо звънва.

— Хвърлихме котва едва тази сутрин. Пътят бе дълъг! През цялото време имах морска болест.

Спомням си тежкото ни пътуване със Соня от Ню Йорк до Лондон. За разлика от Луиса, аз не съм предразположена към морска болест, но въпреки това пътуването ни не бе никак леко.

— Ако знаехме, щяхме да ви посрещнем на пристанището — обажда се Соня.

Лея Върджиния търси нужните ѝ думи:

— Решението ни беше... доста... импулсивно.

— Но защо? — пита Соня. — Очаквахме Луиса след няколко месеца и... — гласът и затихва, защото не желае да е груба.

— Да, знам — отвърща лея Върджиния и оставя чашата си на масата. — Мен пък изобщо не ме очаквахте. Не и толкова скоро, нали?

Нещо в погледа ѝ ме кара да се смразя от страх.

— Ти защо дойде, лельо Върджиния? Искам да кажа, че ми е много приятно да те видя. Само че...

Тя кима с глава.

— Знам. Казах си, че е мое задължение да остана при Алис, да се грижа за сигурността ѝ въпреки отказа ѝ да приеме ролята на Бранителка.

Тя млъква и се вторачва в отсрещния ъгъл на стаята. Имам чувството, че изобщо не е тук, а си е все още в Бърчуд, където наблюдава нещо необичайно, нещо ужасяващо. Когато проговаря отново, тя като че ли си мърмори, сякаш говори сама на себе си.

— Трябва да призная, че наистина се чувствам малко виновна, задето я изоставих, въпреки случилото се.

Соня ми хвърля поглед от креслото до камината, ала аз изобщо не реагирам, а оставам мълчалива в тишината, увиснала в стаята след

лелината реплика. Търпеливо я изчакам да каже каквото има за казване.

Леля ми ме поглежда в очите и с мъка споделя:

— Напоследък Алис стана доста... странна. Да, знам, че никога не е била лесна за разбиране — продължава тя, като вижда недоверчивия ми поглед; според мен думата „странна“ не е достатъчно силна, за да опише поведението на сестра ми през последната една година. — Но откакто ти замина... ами започна наистина да ме плаши.

До неотдавна бях изцяло изолирана от действията на Алис, така че предпочитам нещата да си останат непроменени. Ала опитът ме е научил, че за да спечелиш битката, трябва добре да познаваш врага си. Дори това да е собствената ти сестра.

Първа проговаря Соня:

— Какво точно имаш предвид, Върджиния?

Леля Върджиния поглежда към Соня, после към мен и снижава глас, сякаш се страхува да не я подслушват.

— Цяла нощ прави заклинания. Уединява се в някогашната стая на майка ви.

Тъмната стая.

— Върши странни неща. Занимава се с неразрешена магия. И което е най-лошото — силата ѝ непрекъснато нараства.

— Нима Григъри не могат да наказват за практикуване на забранени магии? За правене на каквито и да е магии тук, в материалния свят? Нали това казваш! — долавям истерични нотки в гласа си.

Тя бавно кима с глава.

— Но Григъри имат власт само в Отвъдното. Налаганите наказания са валидни единствено там, а Григъри вече са прогонили Алис. Знаем колко е трудно да си го представиш, Лия, но тя много внимава, при това разполага с огромна сила. Може да пътува из Отвъдните светове, без Григъри да я уловят, както ти избягваш Душите, когато пътуваш.

Леля Върджиния вдига рамене.

— Нейното неподчинение няма прецедент. Григъри не могат да направят нищо на същество, обитаващо нашия свят. В противен случай ще трябва да прекосяват граници, които не бива да бъдат прекосявани.

Объркано поклащам глава.

— Щом Григъри са прогонили Алис от Отвъдните светове, тя би трябвало да е под наблюдение! — объркването ме кара да изстрелвам думите от устата си.

— Освен ако... — подхваща Соня.

— Освен ако какво? — стомахът ми се свива на топка от обзелата ме паника, гади ми се.

— Освен ако не я е грижа — проговаря накрая Луиса от дивана, където е седнала редом до леля Върджиния. — И нея наистина не я е грижа, Лия. Не ѝ пука какво казват и какво вършат тези от Григъри. Не ѝ пука за правилата им, нито за наказанията, затова не се нуждае от тяхното разрешение. Не се нуждае нито от одобрението, нито от санкциите им. Силата ѝ е нараснала твърде много, за да я е грижа за тях.

Известно време всички мълчаливо си пием чая и всяка от нас си представя колко силна и необузdana трябва да е станала Алис. Най-после леля Върджиния нарушава мълчанието, като сменя темата.

— Има и друга причина, която ни води тук, Лия, макар че и изброените току-що са напълно достатъчни.

— Какво говориш? Каква е тя?

Не мога да си представя какво друго би накарало леля Върджиния да прекоси океана без предупреждение.

Леля Върджиния въздъхва и оставя чашата си върху звънливата чинийка.

— Става дума за леля Абигейл. Много, е болна и моли незабавно да отидеш в Алтус.

— И без това се канех да отида. Имах... предчувствие. Относно Алис — и продължавам без повече обяснения. — Ала нямах представа, че леля Абигейл е болна. Ще се оправи ли?

Леля Върджиния гледа тъжно.

— Не знам, Лия. Много е стара. Дълги години е управлявала Алтус. Може би ѝ е дошло времето. Във всеки случай трябва да я посетиш, още повече при това развитие на нещата с Алис. Леля Абигейл е пазителката на страниците. Само тя знае къде са скрити. Ако почине, преди да ти е казала къде да ги търсиш...

Няма смисъл да продължава.

— Ясно. Но как ще намеря пътя?

— Едмънд ще те води — казва леля Върджиния. — Ще тръгнете след няколко дни.

— След няколко дни? — с невярващ глас пита Соня. — Как ще се приготвим за толкова кратко време?

По лицето на леля Върджиния се изписва изненада.

— О! Аз... Леля Абигейл настоява за присъствието на Лия.

Соня протяга ръката си така, че леля Върджиния да види медальона на китката ѝ.

— На мен е поверила медальона. През последните осем месеца аз съм най-близката довереница на Лия. С цялото ми уважение, нямам намерение да стоя тук, докато Лия се среща лице в лице с опасностите, при това съвсем самичка. Тя има нужда от съюзник, а аз съм най-вярната ѝ приятелка.

— Е, аз не бих отишла толкова далеч! — възмуцава се Луиса. — Може и да съм била в Ню Йорк, докато ти си била тук, но и аз съм също толкова важна част от пророчеството, колкото си и ти, Соня.

Поглеждам към леля Върджиния и свивам рамене.

— Те са два от четирите ключа. Ако не можем да се доверим на тях относно местонахождението на Алтус, на кого тогава? Освен това компанията ми харесва. Леля Абигейл със сигурност не би имала нищо против.

Леля Върджиния въздъхва, погледът ѝ се мести от мен към Соня, после към Луиса и се връща обратно.

— Много добре. Струва ми се безсмислено да спорим по въпроса.

Тя търка очи, в които прозира умората ѝ.

— Освен това трябва да призная, че дългото пътуване ми се отразява зле. Нека си останем така, седнали удобно край камината, докато вие ми разказвате светските клюки.

Кимам с глава, а Луиса пъргаво променя темата и ни пита как прекарваме времето си в Лондон. Изминава още час, в който я осветляваме по въпроса, а леля Върджиния ни слуша с половин ухо. Като я гледам как се вира в огъня, чувствам се виновна. След разговора ни за Алис и пророчеството обсъждането на скандалите в обществото и последната мода изглежда напълно безсмислено.

Ала нима бихме могли да живеем само в пророчеството, при това всеки ден, всеки миг? Като говорим за други неща, си припомняме, че

съществува и друг свят — свят, в който един ден и ние бихме могли да намерим спокойствие.

* * *

— Мисля, че е време да ми кажеш всичко.

Гласът ми кънти в постройката, където държат каретите, докато Едмънд търка една от тях на мъждивата светлина на фенера. За миг поспира, преди да вдигне очи и да ме погледне, после кимва в знак на съгласие.

Щом Едмънд знае достатъчно, за да ми бъде водач до Алтус, мястото му в моя живот, както и в живота на семейството ми очевидно е по-важно от това на обикновен семеен приятел и служител.

— Не бихте ли желали да седнете? — сочи един стол до стената той.

Кимам, прекосявам помещението и се настанявам на стола.

Едмънд не идва при мен. Той тръгва към тезгяха, който се намира на няколко метра от стола ми, взема голям метален инструмент и го изтрива с парцала. Не знам дали изпълнява някаква належаща задача, или просто иска ръцете му да са заети с нещо, ала аз прехапвам език и не му задавам въпросите, които се блъскат в главата ми. Добре познавам Едмънд. Щом се почувства готов, ще ми каже. Когато проговаря, гласът му е тих и спокоен, сякаш ми разказва приказка за вълшебници.

— От самото начало виждах, че около Томас, твоя баща, има нещо необичайно. Беше потаен човек и макар да не бе необичайно за мъж с неговото положение да пътува нашир и надлъж, той пазеше ревниво причините за честите си отсъствия.

— Но нали и ти пътуваше с него?

Татко често вземаше Едмънд със себе си, като ни оставяше на грижите на леля Върджиния, и често се губеше с месеци, щом се озовеше на някое слабо известно или екзотично място. Едмънд кима с глава.

— Това беше по-късно. В началото не се различавах от останалите служители в дома. Бях му кочияш, контролирах работата на мелничарите и разпределях по-трудоемките дейности между най-

подходящите хора в имението. Едва когато майка ви се... промени, баща ви ми се довери и ми разказа за пророчеството.

Спомням си писмото на майка ми и как за малко не е полудяла под въздействието на Душите.

— Всичко ли ти разказа? — питам.

Едмънд кима.

— Според мен трябваше да го направи. Тайната му тежеше като бреме и трябваше да я сподели с някого. Дори Върджиния, на която се доверяваше безрезервно за най-скъпите си хора — вие, сестра ви и брат ви, — не беше посветена в тайните на книгата, нито в целите и посоките на неговите пътувания. Мисля, че ако не бе споделил с някого и останалото, е щял да полудее.

— Какво имаш предвид под „останалото“? — Представям си как татко сам-самичък се мъчи да запази тайната и като виждам, че Едмънд се колебае, се разстройвам. — Баща ми е мъртъв, Едмънд. Аз имам за задача да доведе пророчеството до неговия край. Не мислиш ли, че той би желал да ми разкажеш всичко?

Едмънд въздъхва уморено.

— След като нае Филип да намери ключовете, баща ви тръгваше всеки път, щом Филип му съобщаваше, че може би е открил някого от тях. Томас държеше сам да се увери, че не е пропуснал нещо, и лично се срещаше с всеки един от вероятните ключове, за да го одобри или отхвърли. Щом можеше да докаже автентичността на техния знак, както стана с госпожица Соренсен и госпожица Торели, той създаваше такива ситуации, щото да може да ги докара в Ню Йорк.

Мисля си за Соня и за тъжния ѝ разказ — как е била изпратена при госпожа Милбърн, защото родителите ѝ не разбирали свръхестествените ѝ заложби. И за Луиса. Луиса, която била изпратена да учи в „Уиклиф“, а не в Англия, както били планирали първоначално. Едмънд продължава:

— По онова време Душите вече бяха започнали да го тормозят с видения на майка ви. Той искаше да се увери, че ще имате на разположение всяка възможност, за да действате спокойно, ако него го няма и не може да ви помогне.

— Значи ти тръгна с него, за да установиш местонахождението на ключовете. — Това не е въпрос.

Той кима и се вторачва в дланите си.

— Знаеше ли за Хенри? Известно ли ти беше, че крие списъка с имената на ключовете от Алис?

— Не. Баща ви не ми е казал къде крие списъка. Винаги съм мислел, че е в книгата. Само ако знаех... — той вдига поглед, а очите му излъчват неистова тъга. — Ако знаех, че е у Хенри, щях да направя и невъзможното, за да го защитя.

Седим в постройката за карети, обгърнати в тишина, всеки от нас впримчен в капана на собствените си спомени. Накрая ставам и поставям ръка на рамото му.

— Грешката не е твоя, Едмънд.

„Моя е“, мисля си аз. „Не успях да го спася.“

Отправлям се към изхода.

Преполовила пътя до вратата, хрумва ми нещо. Нещо, на което все още не мога да намеря отговор.

Обръщам се назад към Едмънд, който е седнал на стола, хванал главата си с две ръце.

— Едмънд?

Той вдига поглед.

— Да?

— Дори татко да ти е казал всичко това, как е възможно да ни станеш водач до Алтус? Местонахождението му се пази в строга тайна. Как така знаеш пътя дотам?

Той свива рамене.

— Баща ви много пъти ме е водил там.

След тези негови думи аз мисля, че вече нищо не може да ме изненада. Ала греша.

— Но... защо баща ми е ходил в Алтус? — смехът ми е истеричен. — Очевидно не е бил член на Общността на сестрите, нали?

Едмънд бавно поклаща глава и ме поглежда в очите.

— Така е. Но беше член на Общността на Григъри.

6.

— Багажът е събран, готови сме за път.

Едмънд е застанал до конете пред каретата е шапка в ръце.

Изминала е само седмица, откакто леля Върджиния, Едмънд и Луиса пристигнаха от Ню Йорк, ала на мен ми изглежда като цяла година. Пътуването до Алтус е важно начинание. То изисква коне, провизии и организация. Когато започнахме да обсъждаме подробностите, стори ми се невъзможно да се подготвим толкова бързо, ала така или иначе нещата се наместиха. Докато ни няма, Филип ще продължи да търси ключовете, но никак не е доволен, че по пътя ще разчитам единствено на Едмънд за закрила.

Още съм замаяна от откритието, че баща ми е бил член на Общността на Григъри, но нямах време за уточняващи въпроси. Очевидно има много неща около родителите ми, за които не знам нищо. Може би пътуването ми до Алтус ще ми помогне да открия не само липсващите страници.

Докато слизам по стълбите в Милторп, виждам една-единствена карета и се питам какъв е бил смисълът на всички тези приготовления през изминалата седмица.

— Едмънд? Къде са останалите? Нали уредихме да вземем още коне и провизии?

Едмънд бавно кима с глава.

— Права сте. Но няма смисъл да вдигаме много шум при излизането си от града. Всичко е уредено и другите ще се присъединят към нас, когато е нужно. — Той изважда джобния си часовник. — И като стана дума за това, мисля, че е време да тръгваме.

Хвърлям поглед към Луиса, която надзирава товаренето на последните чанти в каретата, и сподавам смеха си. Двете със Соня не срещаме затруднения при изпълнението на съветите, дадени ни от Едмънд, да вземем само най-необходимото за из път, ала Луиса е съвсем друго нещо. Докато наблюдава как Едмънд натоварва една от нейните чанти, аз почти я чувам как отмята наум цял списък от шапки

и ръкавици, въпреки че от днес нататък със сигурност няма да може да носи нито едното, нито другото.

Извързвам поглед и виждам Соня да говори тихичко на леля Върджиния до стъпалата, които водят към къщата. Тръгвам към тях и Луиса се присъединява към мен; скоро всички се скупчваме пред стълбите, като всяка от нас се чуди как да започне трудното сбогуване толкова скоро след като сме се събрали отново заедно.

Леля Върджиния както винаги прави всичко възможно да ни улесни.

— Е, момичета. Тръгвайте.

Тя се навежда да целуне Луиса по бузата, после се отдръпва, за да надникне в очите ѝ.

— Беше удоволствие да пътувам с теб от Ню Йорк, мила моя. Ще ми липсва твоят дух; просто не забравяй сегиз-тогиз да го укротяваш в името на безопасността и благоразумните решения, нали?

Луиса кима, навежда се за още една бърза целувка, после се обръща и се отправя към каретата.

Соня не чака. Пристъпва към леля ми и я хваща за ръката.

— Толкова съжалявам, че трябва да замина. Дори не сме се опознали както трябва!

Леля Върджиния въздъхва:

— Какво да се прави? Пророчеството няма да ни чака. — Тя хвърля поглед към Едмънд, който отново поглежда джобния си часовник. — Нито пък Едмънд!

Соня се кикоти.

— Мисля, че си права. Довиждане, Върджиния.

Израснала в дом, който не е бил неин, а на госпожа Милбърн, нейната настойничка, Соня още не е свикнала да проявява привързаността си към другите, като изключим моя милост. Тя не прегръща леля ми, а усмихнато я поглежда в очите, обръща се и тръгва.

Оставаме само двете — леля Върджиния и аз. Струва ми се, че всички хора от миналото ми са си отишли, и перспективата да се сбогувам и с леля си кара гърлото ми да се свие. Преглъщам и изричам:

— Бих искала и ти да си с нас, лельо Върджиния. Когато си до мен, се чувствам сигурна.

Преди да го изрека, не осъзнавах колко вярно е това. Усмивката ѝ е тъжна.

— Моето време отмина, но твоето е пред теб. Откакто замина от Ню Йорк, Алис стана по-силна — превърна се в пълноценна Сестра. Време ти е да заемеш мястото си, скъпа моя. Ще остана и ще чакам да видя как ще се развият нещата.

Когато обвинявам ръце около тялото ѝ, аз се изненадвам колко дребно и крехко е то. За миг оставам безмълвна сред бързите и силни емоции, обзели сърцето ми. Отдръпвам се и се мъча да се успокоя, като я гледам в очите.

— Благодаря ти, лельо Върджиния.

Тя за последен път ме стиска за рамото, после аз се обръщам и тръгвам.

— Бъди силна, дете, бъди каквато винаги си била.

Качвам се в каретата, Едмънд сяда на капрата. Щом се настанявам до Соня, а на седалката срещу нас е Луиса, аз се понадигам от мястото си, провирам глава през прозореца и поглеждам напред към Едмънд.

— Тръгваме ли, Едмънд?

Едмънд е човек на действието, така че никак не се изненадвам, когато вместо отговор той просто отпуска юздите. Каретата потегля и пътешествието ни започва.

* * *

Известно време пътуваме по протежение на Темза. Луиса, Соня и аз почти не говорим в тъмното купе. Лодките по реката, другите карети и минувачите по улиците привличат вниманието ни, но по-нататък движението постепенно намалява. Скоро не виждаме нищо друго освен водата от едната страна на пътя и равнината, стигаща до ниските планини, от другата. Люшкането на каретата и спокойствието по пътя малко по малко ни унасят, аз задрямвам на кадифената седалка и не след дълго потъвам в дълбок сън.

Събуждам се внезапно с глава, отпусната на Сониното рамо, защото каретата рязко спира. Тъмнината, която преди малко се спотайваше на сиви петна в ъглите на каретата, се е превърнала в

черен облак, който сякаш е живо същество, стремящо се да ни погълне всичките. Отвън се чуват гласове и аз пропъждам видението от съзнанието си.

Вдигам глава и виждам, че Луиса е нащрек както в мига на потеглянето ни от Милторп. Тя се взира в Соня и в мен с изражение, което не бих могла да определя другояче освен като гневно.

— Какво става? — питам. — Защо спряхме?

Тя вдига рамене и извъръща поглед встрани.

— Нямам представа.

Аз не питам за шума, нахлуващ отвън, а за собственото ѝ поведение. Въздъхвам при мисълта, че се е изнервила от липсата на компания по пътя от Лондон до тук.

— Ще отида да видя.

Дърпам пердето на прозореца и виждам Едмънд да стои до някакви дървета на няколко метра от каретата. Разговаря с трима мъже, които му се кланят в знак на уважение, което ми се струва съвсем не на място, като се има предвид грубият им вид и облеклото им. Главите им се извъртат едновременно към нещо, което е извън полезрението ми. Когато отново го поглеждат, той протяга десница да им стисне ръцете, после мъжете се обръщат и си тръгват по пътя.

Връщам се на мястото си, като оставям пердето само да падне над прозореца. Бяхме се разбрали да правим, да струваме, но да крием самоличността си по пътя до Алтус — заради моята безопасност и заради безопасността на Соня и Луиса в качеството им на ключовете от пророчеството.

Отвън долита глухият тропот на конски копита, който се отдалечава и накрая отмира. Минава известно време, преди Едмънд най-после да отвори вратата. Щом излизам на слънчевата светлина, зървам още пет коня и товар провизии, което не ме изненадва ни най-малко. Онова, което ме кара да се чудя, е фактът, че сред попълненията на групата съзирам конете от Уитни гроув.

— Сарджънт! — тичам към черния жребец, който ме е разхождал толкова много пъти. Обгръщам с ръце шията му и го целувам по меката козина, а той търка муцуната си в косата ми. Обръщам се към Едмънд и се смея щастливо. — Как успя да го докараш чак тук?

Той свива рамене.

— Госпожица Соренсен ми разказа за вашите... тъъ... занимания. Според нея пътуването ви ще протече по-леко, ако яздите собствения си жребец.

Поглеждам към Соня, която щастливо милва своя кон, и с благодарност ѝ се усмихвам.

Едмънд сваля една чанта от покрива на каретата.

— Трябва да тръгнем колкото е възможно по-скоро. Не е разумно да оставаме край пътя дълго време. — Подава ми чантата. — Но мисля, че първо ще поискате да се преоблечете.

* * *

Отнема ни доста усилия да убедим Луиса да надене брича си. Макар и отлична ездачка, тя не беше в Лондон със Соня и мен, когато се упражнявахме да яздим, облечени в мъжки бричове. Поне двайсет минути се пазарим, преди да се съгласи да го обуе. Но докато се преоблича, не престава да мърмори, а двете със Соня, отдавна готови за езда, чакаме навън до каретата, като избягваме да се поглеждаме, защото всеки миг можем да избухнем в необуздан смях.

Най-после Луиса се появява — тя несръчно оправя тирантите, които държат брича ѝ. Вдигнала е брадичка до небето, надменно ни отминава и се отправя към конете. Соня се прокашля и аз разбирам, че едва сдържа кикота си, а Едмънд ни подава юздите на конете, които ще яздим през гората до Алтус. Вече е привързал провизиите ни към хълбоците на животните. Не ни остава нищо друго освен да тръгваме.

И все пак не бързам да яхна Сарджънт. Много е добре храната, водата и одеялата да бъдат натоварени на конете, ала има нещо, което сама трябва да нося. Отварям торбата, висяща от едната страна на Сарджънт, бъркам в нея, докато напипам лъка и мешката със стрели, където е и маминият кинжал. Фактът, че ножът някога е бил използван от Алис, за да развали заклинанието за защита, което майка ми бе направила в стаята ми, ни най-малко не омаловажава подкрепата, която чувствам, че ми дава. Той е бил притежание на майка ми дълго преди Алис да го обсеби. А сега е мой.

Що се отнася до лъка, никога не е ставало дума, че ще се наложи да го използвам, но нима съм се упражнявала толкова много в Уитни

гроув, и то върху мишени, за да оставя сигурността ни единствено в ръцете на Едмънд? Мятам лъка през рамо и завързвам мешката на кръста си, така че съдържанието ѝ да ми е винаги под ръка.

— Наред ли е всичко? — пита Едмънд от гърба на жребеца си, щом съзира мешката.

— Наред е, благодаря.

Вече се чувствам по-сигурна и се мятам на гърба на Сарджънт.

— Ами каретата? — пита Луиса, докато обръща коня си така, че да следва Едмънд.

Гласът му се чува малко приглушено отзад.

— По-късно ще дойдат да я приберат. Ще я върнат в Милторп.

Луиса бърчи чело, извива снага върху седлото и поглежда назад.

— Но... една от чантите ми остана на багажника!

— Няма причина да се тревожите, госпожице Торели — от тона на Едмънд е очевидно, че не очаква възражения. — Ще бъде върната в Милторп Менър заедно с каретата като ненужен багаж, защото не бива да носите повече, отколкото ви трябва.

— Но... — Луиса буквално ще се пръсне от възмущение, очите ѝ мятат искри ту към мен, ту към Соня, докато най-последно приема факта, че възражението ѝ е безполезно. Намества се на седлото и съсредоточава поглед върху гърба на Едмънд пред себе си, а от очите ѝ излитат истински стрели, сякаш е опънала тетивата на лъка си до краен предел.

Соня язди точно зад нея; тя се обръща към мен и се хили, докато двете следваме Едмънд и навлизаме в горичката край пътя. Радвам се на веселата случка, предизвикала смеха ни за сметка на Луиса, защото, щом напускаме слънчевата поляна и се потапяме в тайнствения мрак на гората, аз осъзнавам, че пътуването ни до Алтус ще е всичко друго, но не и весело.

7.

— Уф! Повече няма да мога да седна като хората! — възкликва Соня и внимателно се настанява до мен на камъка.

Знам какво има предвид. Язденето за собствено удоволствие няма нищо общо с пътуването на кон в продължение на цели шест часа.

— Така е, но мисля, че след няколко дни ще свикнем.

Искам да се усмихна, ала болката в задната част на брича превръща усмивката ми в неприятна гримаса.

Денят беше странен. През цялото време яздехме мълчаливо, сякаш хипнотизирани от горската тишина и монотонното люшкане върху конете. Най-отпред трябваше да язди Едмънд, тъй като единствено той знае накъде сме се запътили.

Поглеждам към него: той всеки миг ще привърши с разпъването на двете палатки, нашето убежище за през нощта. Не преставам да се удивявам на неизтощимата му енергия. Не знам на колко години е, но откакто се помня, неизменно е присъствал край нас като част от покъщнината и още като бебе усещах бащинското му внимание. През днешния изтощителен ден той яздеше бодро възседнал коня си, а от устата му не чух да излиза нито пъшкане, нито оплакване.

Оглеждам лагера и спирам поглед върху Луиса, която седи сам-самичка, опряла гръб в дънера на едно дърво и затворила очи. Бих искала да поговоря с нея, ала не съм сигурна, че е будна, и не желая да я безпокоя.

Хвърлям поглед към Соня и виждам, че и тя е на път да задреме.

— Боя се, че ако не се раздвижа веднага, никога няма да мога да го направя — обръщам се към нея аз. — Ще помогна на Едмънд.

Не му завиждам — заклещен в гората в компанията само на три момичета. Нима би могъл да разчита на помощта им? Решавам, че по време на пътуването ни аз ще давам всичко от себе си, за да го улеснявам.

— Идвам след минутка — от изтощение Соня едва говори.

Тя се плъзга по повърхността и сядна на земята, като поставя длани на камъка и подпира клюмналата си глава върху тях. Заспива още преди да съм направила и две крачки.

Докато вървя към Едмънд, мислено търся някаква задача, нещо за вършене, за да не спирам да се движа. Той се радва на помощта ми, подава ми няколко картофа и малък нож, макар че през живота си не съм приготвяла нищо друго за ядене освен препечена филийка. Картофите, които съм виждала отблизо, са били или варени, или печени, или смачкани на пюре. Най-после решавам, че картофите няма самички да се сготвят, и се захващам да ги беля и да ги режа на филийки. Оказва се, че дори такова просто нещо, като да нарежеш картофа на парчета, изисква майсторлък, и след три-четири неуспешни опита започвам сръчно да въртя ножа.

Няколко часа по-късно вече готвя на лагерния огън и дори се опитвам, заедно с оклюмалата от умора Луиса, да измия чиниите от вечерята в реката, която минава близо до лагера ни. Скорошното ми преживяване, както и смъртта на Хенри, са ми насадили първичен ужас от течаща вода и аз не отстъпвам от брега, въпреки че реката тихичко се вие в краката ми.

Вече е тъмно, късно е, но няма как да разбере колко е часът. Соня и Луиса се отправят към едната палатка, за да се преоблекат за сън. Аз седя до Едмънд край огъня и се топя, а в душата ми цари мир и покой, които до голяма степен се дължат на неговото присъствие. Обръщам глава към него и гледам как отблясъците на пламъка танцуват върху лицето му.

— Благодаря ти, Едмънд — гласът ми прозвучава по-силно от очакваното в покоя на гората.

Той ме поглежда, а лицето му ми се струва тъй младо на светлината на огъня.

— За какво, госпожице?

Свивам рамене.

— Задето дойде. Задето се грижиш за мен.

Той кима с глава.

— В такива времена... — той се колебае и се взира в мрака, сякаш ясно вижда дебнещата ме опасност. — В такива времена човек трябва да разчита на най-доверените си хора. — Отново ме поглежда.

— Иска ми се да вярвам, че съм на първо място в списъка на доверениците ви.

Усмивам му се.

— Много си прав. Ти си част от семейството ми, Едмънд, каквато е леля Върджиния и, ами... — трудно ми е да произнеса името на Хенри пред Едмънд, който го обичаше и се грижеше за него като за свой собствен син; който понесе загубата безмълвно и кротко и не отрони и дума против мен, макар че след смъртта на Хенри заслужавах да бъда обвинена от близките си.

Очите му блестят, докато той продължава да се взира в нощта и да си припомня онова, което никой от нас няма желание да извика в съзнанието си.

— Смъртта на Хенри ме покрусил. След като вие заминахте... е, струваше ми се, че няма никаква причина да продължавам да живея.

Той среща погледа ми. В очите му съзирам болка — силна като в деня на погребението на Хенри, когато ме откара да се сбогувам с Джеймс.

— Но Алис ме накара да тръгна с Върджиния за Лондон.

— Алис ли? — не мога да повярвам, че сестра ми ми е изпратила някого на помощ.

Едмънд бавно кима с глава.

— След като заминахте, тя се оттегли. Не я виждах с дни, а когато я зървах, разбирах по вида ѝ, че се е изгубила. Изгубила се е в Отвъдните светове.

— А после? — питам.

— Щом видях как изглежда, как с всеки изминал ден душата ѝ става все по-черна, дадох си сметка, че ще имате нужда от всеки възможен съюзник. Макар да е отвъд океана, не бива да си правите погрешни заключения.

Той млъква и ме поглежда в очите.

— В същото време би могла да е тук, при нас. При това продължава да е същата заплаха за вас, каквато беше, когато двете живеехте под един покрив. Дори по-голяма, като се има предвид отчаянието ѝ.

Оставям думите помежду ни да улегнат, като инстинктивно прокарам пръсти по издатината на белега върху китката си и се мъча да си представя как моята сестра, близначката ми, е станала още по-зла

в мое отсъствие. Нима не ѝ бе достатъчно, че блъсна Хенри в реката? Че ме изложи на опасността на Душите и тяхната власт, като развали заклинанието, с което майка ми ме закриляше? Но дори тези мисли, мислите, които нямам никакво желание да пазя в съзнанието си, ни най-малко не ме подготвят за онова, което Едмънд изрича.

— И после онази история с Джеймс Дъглас.

Наострям уши:

— Джеймс ли? Какво за него?

Едмънд разглежда ръцете си, сякаш ги вижда за първи път, и аз разбирам, че с неохота ще изрече следващите си думи.

— Ами... докато ви нямаше, Алис... се сприятели с господин Дъглас.

— Сприятели се? — за малко да се задавя. — Какво имаш предвид?

— Посещава го в книжарницата... кани го на чай.

Тутакси си спомням картинката: Алис и Джеймс край реката, Джеймс отмята глава назад и се залива от смях.

— И той няма нищо против?

Не мога да понеса тази мисъл, макар че вече съм осъзнала: верността ми към Джеймс е само безплодна идея, тъй като пророчеството ни най-малко не се е приближило към своя завършек.

Едмънд въздиша.

— Може би не трябва да го вземам толкова навътре — говори добродушно той. — Господин Дъглас беше... шокиран от внезапното ви заминаване. Мисля, че е много самотен, а пък Алис... е, двете толкова си приличате! Нали сте близначки? Може би, докато ви няма, Джеймс иска Алис да му напомня за вас.

Сърцето ми препуска в гърдите. Изненадана съм, че Едмънд не го чува в горската тишина. Изправям се, чувствам се зле.

— Аз... мисля да си лягам, Едмънд.

Той вдига очи към мен и примигва на мъждивата светлина на огъня.

— Разстроих ли ви?

Поклащам глава и придавам твърдост на гласа си.

— Ни най-малко. Много съм далеч, за да предявявам претенции към Джеймс.

Едмънд кима, а по лицето му е изписана загриженост.

— Двамата с баща ви никога не сме се лъгали един друг и макар че вие сте от нежния пол, според мен също изисквате подобно отношение.

— Всичко е наред. Добре съм. Напълно съм съгласна с теб: трябва да се отнасяме честно един към друг дори когато истината е болезнена.

Слагам ръка на рамото му и казвам:

— Радвам се, че си тук. Лека нощ, Едмънд.

Тъкмо тръгвам, когато до мен долита отговорът му:

— Лека нощ.

Не се обръщам. Докато вървя към палатката, в спомените си виждам не текста на пророчеството, не сестра си, а безбрежната синева в очите на Джеймс Дъглас.

* * *

Не очаквам да пътувам из Равнината още през първата нощ в гората. Уморена съм. Всъщност напълно съм изтощена. Нямам желание за нищо, искам само да спя, без да сънувам, а това ми се случва все по-рядко сега, когато съм навлязла тъй дълбоко в пророчеството.

И все пак тръгвам на път с познатото чувство, че макар и да сънувам, виденията ми са нещо повече от обикновен сън.

Ала нямам усещането, че са ме призовали. А когато съм призована, аз го усещам — чувствам трепет, сякаш някой ме очаква в Отвъдното, сякаш чакат само мен.

Но сега е различно. Давам с сметка, че има защо да съм в Отвъдните светове. Давам си сметка, че на всяка цена трябва да видя или да разбере нещо, но посоката и целта на пътуването ми сякаш са под контрола на друг, на някой, който не е обикновено същество. В такива случаи сякаш самата вселена ме влачи през царството на Отвъдното към откровение, също толкова необходимо за разгадаването на крайната цел.

Намирам се в света, който е най-близко свързан с нашия. В света, в който всичко изглежда еднакво. В света, в който понякога мога да видя хората, които познавам и обичам, да зърна и своя свят такъв,

каквото е всъщност, ала покрит с най-призрачното було, разделящо физическия от мистичния му вариант, съществуващ в Отвъдните светове на Равнината.

Летя над една гора и инстинктът ми подсказва, че това е същата гора, в която спи физическото ми тяло — гората, през която яздехме. Тя е гъста, дърветата растат едно до друго, а аз летя достатъчно бързо над злания шумак, разслан като мек зелен килим под мен.

Отначало не виждам нищо под плътния балдахин от листа между небето, където се нося, и земята под дървесата, ала много скоро нещо под мен се раздвижва — първо в едната, после в другата посока. Нещо ефирно. Някакво видение се носи сред дърветата. Струва ми се, че е животно, но то лети е такава скорост, че не мога да си представя как някое обикновено горско същество би могло в един и същи миг да се намира във всяка точка на гората.

После дочувам дишането.

То е тежко, идва отблизо, ала не принадлежи на човек. Долита от всички посоки и макар да не мога да изрека името на онова, което ме преследва, фактът, че се появява точно под мен, не ме успокоява ни най-малко. Добре ми е известно, че законите на Отвъдните светове не са като в нашия свят. Също толкова добре ми е известно, че не бива да пренебрегвам страховете си. Тъкмо усещането за страх ме е спасявало милион пъти от явна опасност.

Съществото се приближава, дъхът му идва отвсякъде и отникъде. Под летящото ми тяло не се виждат никакви межди. Само километри и километри масиви от дървета, разделяни тук-там от малки полянки. Въпреки това обаче знам, че приближавам безопасното място. Усещам напрежението на астралната нишка. Тя ми нашепва: „Близо е.“ Сигурна съм, че ако продължа да летя още съвсем мъничко, ще се върна в своето физическо тяло.

Не след дълго зървам поляната отпред, тънката струйка дим, издигаща се нагоре от изгасващия лагерен огън, двете палатки, опънати една до друга недалеч от конете, завързани за дърветата в края на бивака. Отправлям се към по-голямата палатка, защото знам, че е моята и че вероятно Соня и Луиса дълбоко спят под тънкия брезентов покрив. Страховитото дишане все още се чува, но ми се струва, че съществото няма да ме улови. Тази нощ пътувам из Равнината не

защото са ме привикали, за да пленят душата ми. Дишането не е непосредствена заплаха, а предупреждение.

Без усилия се напъхвам в тялото си, вече не изпитвам опази внезапна почуда, придружавала сливането на душата с тялото ми първия път; тутакси се събуждам. Отнема ми малко време, за да успокоя биенето на сърцето си, ала след това не мога да заспя. Не знам дали поради необузданото си въображение или поради самото пътуване из Равнината, но ми се струва, че някой ходи между дърветата пред палатката. Долавям шумолене, тихи стъпки по покритата с окапала шума земя.

Поглеждам към Соня и Луиса, които продължават да спят спокойно, и си казвам, че сигурно полудявам.

8.

Когато на сутринта излизам от палатката, полуспяща и замаяна, целият ни бивак е обвит в тъмна омара. Въздухът е натежал от мъглата и ако ще да ти бръкнат в очите, няма да видиш нищо. Чувам цвиленето на конете, долавям и разговорите между приятелките ми и Едмънд, ала гласовете им идват приглушени, сякаш изпод дебел пласт вълна. Чувствам се съвършено самотна, макар да знам, че останалите не са толкова далеч, колкото ми се струва.

Организираме си бърза закуска, след което започваме да разваляме лагера. Помагам на Едмънд да прибере храната и провизиите, после се отправям към палатката, за да помогна на Соня и Луиса да навият одеялата на руло. Когато отивам при тях, виждам Луиса да тъпче раницата на пода с дрехи. Приближавам се и тя вдига поглед.

— Ще имаме късмет, ако се различим една друга в тази мъгла, камо ли пътя през гората.

Външно изглежда, че настроението ѝ се е подобрило, но ми се струва, че в думите ѝ долавям напрежение, сякаш прави неимоверни усилия да звучи бодро.

— Да се надяваме поне да не завали.

Вероятността да прекосяваме гората не само в гъстата мъгла, а и в пороеен дъжд никак не ме блазни.

— Къде е Соня?

Без да откъсва поглед от раницата, Луиса маха с ръка към гората.

— По лични нужди.

— Струва ми се, че се разбрахме да не напускаме пределите на лагера без придружител.

— Предложих ѝ да отида с нея, дори настоях, ала тя ми възрази с аргумента, че притежава отлично чувство за ориентация и че ще се върне много преди да потеглим.

Тя млъква за малко и продължава със завиден сарказъм:

— Макар че, ако ти ѝ бе предложила да я придружиш, щеше да приеме без колебание.

Накланям глава на една страна.

— Какво имаш предвид?

Тя продължава яростно да тъпче раницата с дрехи и избягва да ме погледне.

— Имам предвид, че двете със Соня живеете заедно месеци наред, докато аз не можех да мръдна от Ню Йорк и останах заклещена в „Уиклиф“.

В гласа ѝ се чете ревност и сърцето ми се размеква. Сядам на земята до нея и я докосвам по ръката.

— Луиса.

Но тя продължава, сякаш изобщо не ме е чула:

— Съвсем естествено е двете да се сблизите толкова много.

— Луиса.

Този път гласът ми прозвучава по-настойчиво, тя спира да се занимава с багажа си и ме поглежда в очите.

— Съжалявам, че ти не можа да дойдеш с нас. Това беше най-съкровено ни желание — моето и на Соня. Без теб всичко е различно. Но трябва да знаеш, че осеммесечна раздяла не може да се отрази на дружба като нашата. На дружбата между всички нас. Нищо не може да я промени.

Тя мълчаливо ме поглежда, после се навежда и ме прегръща.

— Извинявай, Лия. Колко съм глупава! Да се оставя на подобно чувство толкова дълго време!

Натъжавам се при мисълта колко много е пропуснала Луиса. Докато двете със Соня сме живели в Лондон без някой специално да ни надзирава, докато сме ходили на езда и сме посещавали сбирките на Дружеството, тя е обитавала все същата среда на нетърпимост и тесногърдие, от която навремето и аз исках да избягам. Отдръпваме се една от друга и аз ѝ се усмихвам.

— Нека ти помогна да си събереш багажа.

Тя ме дарява с лъчезарната си усмивка, тъй характерна за нея, и ми подава един от предметите, които лежат на земята.

Щом и двете се захващаме за работа, бързо прибираме палатката и всичко, което е в нея. Но Соня още я няма. В душата ми се заражда леко безпокойство и аз се заричам да тръгна да я търся, ако не се

върне, докато приготвим конете за път. Докато я чакаме, двете с Луиса отнасяме палатките и денковете при Едмънд. Даваме му всичко с изключение на моя лък и мешката със стрели. Решавам да не се разделям с тях, докато не пристигнем по живо по здраво в Алтус.

Едмънд завързва всичко останало за животните и тъкмо натоварва и последния денк на Сониния кон, когато тя най-после излиза от гората, като се препъва в окапалата шума.

— Ох, извинявайте, че закъснях! — изтупва панталоните и косата си от полепналите листа и клонки. — Изглежда, навигационните ми способности не са чак толкова развити! Дълго ли ме чакахте?

Възсядам коня, като потискам гнева си.

— Не много дълго, но мисля, че не бива да се откъсваме една от друга и да ходим самички в гората, какво ще кажеш?

Соня кима с глава.

— Разбира се. Съжалявам, че ви притесних — отвърща тя и тръгва към коня си.

Луиса е вече на гърба на жребеца си. Не казва нищо, но не знам дали мълчи от раздражение или от нетърпение да потеглим.

Следваме коня на Едмънд и излизаме от полянката, на която бяхме разположили първия си бивак. Известно време никой не проговаря. Мъглата ни задушавя. Когато тя ни обгръща от всички страни, наляга ме клаустрофобия и трябва да потискам паниката, която се надига в гърдите ми. В такива моменти имам усещането, че нещо огромно и всеобхватно ме поглъща цялата.

Главата ми е необичайно празна. Не мисля за Алис. Не мисля дори за потвърждението на Едмънд, че Джеймс и сестра ми са се сдружили. Не мисля за нищо, съсредоточена в гърбовете на ездачите пред себе си, за да не ги изгубя в мъглата.

Когато правим почивка за обяд, вече съм свикнала с мълчанието помежду ни. Разпръсваме се и спираме край малък поток, напълваме манерките си с прясна вода и предъвкваме вкиснатия вече хляб. Всичко това е придружено от мълчание. Накрая дори не обръщаме внимание на този факт — тъй като наоколо не се вижда нищо, няма какво толкова да си кажем.

Едмънд храни и пои животните, а Соня, Луиса и аз се наслаждаваме на почивката след ездата. Соня лежи по гръб в тревата

до потока, а Луиса с ведро и спокойно лице и със затворени очи се е облегнала на дънера на едно дърво. Докато ги гледам, се усещам сякаш диря нещо и това не са липсващите страници.

Ала нямам време да мисля за обзелите ме чувства. Скоро Едмънд ни дава сигнал, че е време да тръгваме, и ние се раздвижваме, качваме се на конете и навлизаме още по-навътре в гората.

* * *

— Лия? Мислиш ли, че Луиса е добре?

Най-после сме се оттеглили в палатките си след дългия и изнурителен ден и гласът на Соня прозвучава откъм мястото, където се с настанила за почивка. Луиса е пее още край лагерния огън — поне беше там, когато двете със Соня решихме да си лягаме.

Мисля си за разговора ни с Луиса тази сутрин, когато прибрахме багажа в палатката, и не съм съвсем сигурна, че ще ѝ се понрави, ако повтора пред някого, че е изпитвала ревност.

— Защо питаш?

Соня бърчи чело в напъните си да намери подходящи думи.

— Като че ли е намислила нещо. Не го ли усещаш?

Двоумя се, като се опитвам да оправдая доверието на Соня.

— Може би, но цял ден сме яздили и е толкова трудно да водиш разговор, докато се люшкаш на гърба на коня, особено в тази адска мъгла. Пък и...

— Да? — подтиква ме тя да продължа.

— Ами двете с теб живеем заедно вече близо година. Не ти ли е хрумвало, че Луиса може и да се чувства малко изолирана?

Соня прехапва устни. Познавам този неин жест: той означава, че се е вгълбила в изключително важен въпрос и внимателно премисля отговора си.

— Предполагам, че е тъкмо така, но се питам дали няма и още нещо.

— Като например?

Соня поглежда към тавана на палатката, после обръща очи към мен в обгърналата ни тъма.

— Нали не мислиш... ами...

— Какво? За какво намекваш?

Тя шумно въздиша.

— Тъкмо си мислех как Върджиния веднъж каза, че Душите не ще се спрат пред нищо, за да се докопат до теб и да всеят неразбирателство помежду ни.

Не я чакам да довърши. Прекрасно знам какво иска да каже.

— Соня — изричам името ѝ, за да печеля време. — Знам, че Душите са наоколо. Знам го, разбра ли? Не можем да си позволим и най-малкото невнимание, докато пътуваме през тъмната гора в мъглата.

Тя ме поглежда в очите.

— Разбра ли? — повтарям аз.

Соня кима с глава.

— Разбрах, Лия.

След известно време, дълго след като Соня вече е млъкнала, Луиса се връща в палатката. Движи се тихо и безшумно се пъха под одеялата. Лесно бих могла да ѝ задам въпросите, които се блъскат в главата ми по повод безпокойството на Соня, ала не казвам нищо. Не искам да изговарям гласно Сонините страхове, за да не се сбъднат.

* * *

— Ще направим прехода днес — заявява Едмънд спокойно, както язди коня си, още щом тръгваме от лагера.

— Какъв преход? — пита Луиса.

Едмънд се визира в мъглата, която е все тъй тежка и обгръща раменете ми като вълнена пелерина.

— Прехода към света, разположен между нашия и Отвъдното. Света, в който се намира Алтус.

Кимам, сякаш отлично знам за какво говори. Но не е така. Това обаче не означава, че пропускам думите му покрай ушите си, защото вече усещам промяната в самия вятър. Усетих го още като навлизахме навътре в гората. Усетих го и като се събудих от леката дрямка, когато долових в съня си стъпките на хилядите призрачни същества около палатката. Усещам го и сега, както го усеща и Едмънд, когато отново ни повежда навътре в гъстите горски шубраци.

Денят клони към своя край, когато Соня захваща неспокоен разговор, а Луиса през повечето време мълчи. Най-подир Едмънд определя място, където ще обядваме и ще напълним манерките си с вода. Вече ни е станало навик Едмънд да се грижи за конете и аз измъквам храниш от бохчите. Храним се в мълчание, когато го чувам. Не. Не се изразявам правилно. Мисля, че го чувам, ала е повече усещане, прошепната интуиция за нещо, *lutem* се приближава. Означало ми се струва, че е плод на въображението ми.

Оглеждам се.

Едмънд, неподвижен като статуя, се взира в дърветата, съсредоточил поглед в нещо определено. Дори Соня и Луиса седят тихо, загледани в същата посока. Наблюдавам ги със съзнанието, че и те усещат съществата, които се движат към нас в гората. И този път не сънувам.

9.

— Ставайте, качвайте се на конете и тръгвайте след мен. Веднага.

Едмънд изрича думите бавно, през зъби.

— И не спирайте по никакъв повод, докато аз не ви наредя.

Тозчас яхва коня си и докато ние следваме примера му, той не отделя поглед от гората зад нас. Значително по-бавни и тихи сме от Едмънд, когато се готвим за път, макар че аз никога не съм се мислила нито за мудна, нито за особено шумна.

Когато сме готови, Едмънд обръща коня си в посоката, в която пътуваме, и тутакси се изстрелва нататък, без да каже и дума на животното. Нашите коне рипват след него, сякаш помежду ни съществува тайна връзка и те са наясно, че е дошло време за път, така че не е нужно да ги ръчкаме и подканяме.

Препускаме през гората като вихър. Нямам представа в коя посока сме поели, нито дали пътят ни отвежда към Алтус, ала Едмънд ни води сигурно и без колебание. Трудно е да се каже дали го прави, защото е сигурен, че се движим в правилната посока, или защото безумно се бои от съществуването, което ни дебне, и изобщо не го е грижа, че можем да се отклоним от правия път. Да, това наистина няма никакво значение.

Носим се с такава скорост през гората, че съм принудена да залепна за шията на Сарджънт, ала въпреки всичко вейките се заплитат в косата ми, а клоните ме шибат по лицето. Но аз сякаш наблюдавам случващото се отстрани. Знам, че се нося през гората само с лък на рамо и маминия нож в мешката за защита. Препускам, за да спася живота си. Ала не мога да усетя страха, който очаквам да плъпне навсякъде под кожата ми.

Чувам шума на реката, преди да зърна водата. Никога няма да забравя този звук. Когато най-сетне я виждам, изпитвам облекчение от факта, че Едмънд силно дърпа юздите и конят му, както и цялата ни кавалкада, рязко спира току до водата.

Той се вторачва в реката, а аз приближавам коня си до него и проследявам посоката на погледа му.

— Какво ще кажеш, Едмънд? Ще можем ли да я преминем? — питам.

Тревогата му си личи в неистовото му напрежение, в бързото вдишване и издишване.

— Предполагам.

— Предполагаш? — гласът ми прозвучава неочаквано високо и рязко.

Той свива рамене.

— Няма гаранции, но мисля, че ще успеем да се справим. Макар че положението е доста лошо.

Думите му са загадъчни и аз се чувствам така, сякаш съм пропуснала важна част от нашия разговор.

— Кое е лошо?

— Фактът, че реката не е по-дълбока.

Поклащам глава.

— Да, но ако беше по-дълбока, нямаше да можем да я преминем.

— Така е.

Той хваща поводите в едната си ръка и се готви да пришпори коня през реката.

— Но щом за нас е трудно да преминем през дълбоката пода, ще бъде трудно и за преследвачите ни. А ако са онова, което си мисля, ще трябва да се молим да срещнем по пътя си най-дълбоката река на света.

Преминаването на реката не е чак толкова трудно. Доста е широка, но не е много дълбока. Когато стигаме до най-дълбоката ѝ част, за миг ме обзема страх, защото водата стига почти до коленете ми, ала Сарджънт с лекота се втурва напред срещу течението.

Нямам време да продължа разговора си с Едмънд относно съществуването, което ни следва по петите през дървета и шубраци. След като преминаваме реката, до края на деня се движим с пълна пара. Не спиране нито за храна, нито за вода, докато слънцето пада толкова ниско над хоризонта, че ни е трудно да се виждаме. Очевидно Едмънд би желал да продължим пътя си, ала никой не го пита. Най-важна е сигурността на групата ни. Никак няма да е добре, ако някой от нас пострада по пътя.

Приготвяме храната, грижим се за конете и разпъваме палатките — всичко вършим заедно. За първи път в работата се включват Луиса и Соня и аз се питам дали и техните нерви са опънати докрай от ужас като моите. Помагам на Едмънд за вечерята, напълвам ведро с вода за животните от близкия поток и ги нахранвам с по няколко ябълки. Наострила съм уши. През цялото време очите ми блуждаят из дърветата, които обграждат лагера ни. Чакам преследвачите ни да се появят на поляната.

След вечерята Соня и Луиса седят тихо край огъня. Мълчанието помежду им ме кара да изпитвам неудобство, ала съм налегната от по-тежки грижи. Тръгвам към Едмънд, който разчесва и почиства един от конете, завързани за дърветата.

Щом се приближавам и се навеждам да взема другата четка от земята, за да последвам примера му, той кима с глава. Разчесвам твърдата сива козина на Сониния кон и се мъча да подредя безбройните въпроси в главата си. Лесно избирам един от най-належащите.

— Какво е то, Едмънд? Съществува, което ни преследва?

Той не отговаря веднага. Дори не ме поглежда и аз се чудя дали изобщо е чул въпроса, когато най-после проговаря, въпреки че онова, което казва, не е отговор на моя въпрос.

— Не съм преминавал през тази гора и не съм пребивавал в междинния свят от много дълго време.

Спирам да разчесвам коня и накланям глава към него.

— Виж, Едмънд. Смятам в настоящия случай да се доверя на подозренията, които имаш.

Той бавно кима и ме поглежда в очите.

— Добре тогава. Мисля, че преследвачите ни са Хрътките на ада, глутницата демони, принадлежащи лично на Самаил.

За миг се замислям, като се опитвам да свържа онова, което ми е известно за Хрътките на ада от митологията, с вероятността те да ни преследват.

— Но... Хрътките на ада не са реални същества, Едмънд.

— Откъде знаеш? — повдига вежди той. — Има хора, които биха отrekli съществуването на други светове, както и на демони, които могат да се появяват в каквато форма пожелаят.

Той, разбира се, има право. Щом реалността се основава единствено върху неща, в които светът вярва, то тогава не съществуват нито Самаил, нито Изгубените души, нито пророчеството. Но ние знаем, че ги има. В такъв случай най-разумното нещо е да приемем действителността, в която се намираме, колкото и да се различава тя от онази, в която останалият свят вярва.

— Какво искат? — питам.

Той внимателно оставя четката на земята, изправя се и гали коня по гривата.

— Мога само да предположа, че искат теб. Хрътките на ада са отбрани възпитаници на Самаиловата армия. Възпитаници, които са преминали в нашия свят с помощта на предишни Сестри. През предишни Порти. Самаил знае, че с всяка крачка през тази гора ние се приближаваме все повече към Алтус, а приближавайки се към Алтус, ние се приближаваме и към липсващите страници на книгата, която би могла да ни помогне да затворим вратата към нашия свят за вечни времена.

Обясненията му не ме изненадват ни най-малко. Не че се страхувам, защото и досега усещам как кръвта ми се смразява в жилите, като си помисля, че ще трябва да се надпреварвам с Хрътките на ада. Но в същото време съм наясно, че за да свърши каквото и да е, човек трябва да го започне от самото начало.

— Добре. И как можем да избягаме от Хрътките? Как можем да ги победим?

Той въздъхва.

— Самият аз никога не съм се сблъсквал с тях, но съм чувал много истории. Мисля, че просто трябва да продължим по пътя си.

Млъква за миг, после добавя:

— Те са по-големи и по-силни, отколкото която и да е хрътка, бъди сигурна в това. Но съществуват в живо тяло, а живото тяло е уязвимо и смъртно като всяко живо същество. Да убиеш една от Хрътките, е много по-трудно, отколкото да унищожиш нещо, което се намира в нашия свят, ала не е невъзможно. Въпросът е...

Той търка четината, появила се по страните му през последните дни. Чувам я как дращи повърхността на дланта му.

— Да? Какво има?

— Не знаем точния им брой. Не знаем дали се движат на големи глутници, защото... разполагаме само с една пушка. Аз съм доста добър стрелец, ала не мога да се обзаложа, че ще съм в състояние да победея цяла глутница демони. Предпочитам да заложа на някоя тяхна слабост.

— Каква слабост?

Той се оглежда, сякаш се страхува да не го чуят, макар че не мога да си представя кой друг би могъл да е наоколо освен хората от нашата група. Когато проговаря, прави го с приглушен глас.

— Чувал съм да казват, че има едно специално нещо, което може да спре Хрътките.

Спомням си думите на Едмънд точно преди да преминем реката: „Ако са онова, което си мисля, ще трябва да се молим да срещнем по пътя си най-дълбоката река на света.“

Срещам погледа му и тутакси ми просветва.

— Вода. Страхуват се от водата.

Той кима с глава.

— Точно така. Е, само предполагам, но не съм сигурен, че „страхуват се“ е точната дума. Не съм сигурен дали Хрътките изобщо се страхуват от нещо, но казват, че дълбоката, бързо движещата се вода ги спира. Най-много се боят от смъртта и съм чувал да говорят, че ако се сблъскат с опасно дълбока вода по пътя си, по-вероятно е да се обърнат и да си плюят на петите, отколкото да продължат преследването.

„Смърт чрез удавяне“, мисля си аз, преди да ми хрумне и друго.

— А не могат ли да приемат друга форма, например... да се превърнат в риби, в птици или в нещо, което би могло с успех да преодолява водни бариери? Поне докато са в опасност?

В Ню Йорк мадам Берие ме бе уведомила за способността на Душите да променят външната си форма. Оттогава подлагам на съмнение всичко около себе си.

Едмънд клати глава.

— Хрътките, за разлика от онези Души, които преминават от един образ в друг, живеят и умират, без да променят вида си. Те с радост се жертват, приемайки ролята си, тъй като съществува само още една по-съблазнителна служба от тази на Хрътка.

— И каква е тази служба?

Едмънд бърка в джоба си и изважда една спаружена ябълка, с която да нахрани големия сив кон.

— Към отряда на Пазителя, личния Самаилов контингент от Души в материалния свят. Хрътките осигуряват безопасността само в това междинно място по пътя за Алтус, докато слугите на Пазителя свободно се смесват с хората от нашия свят и могат да променят външността си по желание, за да изпълняват заповедите на Самаил. Трябва да се страхуваш от всяка Душа в човешка форма, но най-много трябва да се боиш от слугите на Пазителя. Подбрани са измежду най-порочните и зли същества.

— Но как ще ги позная? Вече не мога да се доверя на непознати, дори на нито едно животно, защото се страхувам, че може да е Изгубена душа в чужда външна обвивка. Още по-малко бих могла да разпозная Пазителите! Умът ми не го побира.

— Те носят своя знак. Особено когато са приели вид на човек.

Той се вижда в земята и отбягва погледа ми.

— Какъв е този знак?

Едмънд маха с ръка към китката ми, въпреки че тя е покрита от ръкава на жилетката.

— Змия като твоята. Около шиите си.

Двамата стоим в мрака, всеки един от нас вгълбен в собствените си мисли. Престанала съм да галя коня и той души ръката ми, за да напомни за себе си. Милвам го по лицето и се мъча да отпъдя от главата си ужасяващата картина на ожесточения легион от Души, носещи знака на омразата около шиите си.

— Според теб с колко време разполагаме? — питам най-после аз, като отново насочвам вниманието си към Хрътките.

— Днес яздихме доста дълго. Придвижвахме се бързо. Опитвах се да следвам правилната посока към Алтус, ала в същото време доста се скитахме напосоки в гората, за да ги объркаме поне малко. После преминахме реката... Тя наистина не беше много дълбока, но Хрътките се боят от всяка река. Можем да се надяваме, че поне са спрели, за да помислят, преди да я преминат.

Мъча се да не допусна безпомощността и страхът да вземат превес в душата ми.

— С колко време разполагаме?

Той видимо се прегърбва.

— Най-много два дни. Дори по-малко, ако утре не спираме по пътя си и ако имаме много, ама много късмет.

10.

Преди да си легна, разказвам на Соня и Луиса за Хрътките. Превърнало се е в нещо обичайно в необичайната ситуация, в която се намираме, да не показваме външно изненадата си, щом чуем за застрашаваща ни опасност, но докато се готвим за сън, и трите сме унили и необикновено тихи. Едмънд настоя да охранява лагера с пушка в ръка, докато ние трите спим. Когато лягам удобно в палатката, усещам вина, но знам, че в случая не мога да предложа помощта си на Едмънд.

Най-голямото ми безпокойство тази нощ не е свързано с Хрътките на ада, а със сестра ми.

Дълго мислих дали да не се срещна с нея в Равнината в Отвъдното. Честно казано, тази мисъл не ми дава мира още откакто Едмънд ме осведоми за нея и Джеймс. Би било опасно, но нима играта ѝ с Джеймс е по-малко опасна? А аз нямам никакви съмнения относно факта, че това е само игра.

Всички действия на Алис се въртят около желанието ѝ да докара Самаил в нашия свят, така че тя да получи властта, която според нея ѝ принадлежи по право. Не е възможно да остана равнодушна при новината, че двамата с Джеймс са се сблизихи в мое отсъствие, ала в сърцето си не откривам и зрънце гняв. Там има само страх за Джеймс и ако искам да съм честна пред себе си, малко повече ревност от обичайното.

И така — време е да се срещна с Алис. Всъщност няма друг начин да узная намеренията ѝ. Мога да ги науча от леля Върджиния или от Едмънд, но нали двете с Алис сме близначки. Портата и нейната Бранителка, колкото и разменени да са ролите ни.

Пътуването в Равнината е все още нещо съвсем лично, така че чакам Соня и Луиса да заспят, да започнат да дишат бавно и ритмично, което става само при дълбок сън.

Вече не ми отнема толкова дълго време както преди, нито толкова усилия и аз изпадам в призрачна полудрямка, нужна на душата

ми, за да се отдели от тялото и да навлезе в Равнината. С труд си спомням времето, когато се страхувах да излята от тялото си. Ала сега, когато пътувам по виещите се пътища из Отвъдните светове, аз усещам единствено безгранична свобода.

Летя над нивите около Бърчуд, стъпалата ми почти, но не съвсем, докосват земята. Не съм се отделила напълно от материалния свят, затова съм много по-уязвима в Равнината от друг път. Но трябва да кажа, че летенето е най-бързият начин за пътуване — няма по-бърз. Най-сигурната ми гаранция за безопасност — макар че едва ли може да става въпрос за чак такава сигурност — е да не се отдалечавам от земята, да свърша работата си в Отвъдното, без да се бавя, и бързо да се прибера у дома, в своя свят.

Следвам течението на реката, която извива покрай къщата и се отправя към конюшните. Под мен водата се носи стремглаво и аз не мога да спра да мисля за Хенри. Откакто е умрял, не съм го срещала в Отвъдното, нито съм виждала отново родителите си. Не съм правила опити да се свържа с тях в Равнината, защото добре знам на какъв риск бих ги подложила.

Майка ми и баща ми бягат от Душите, откакто са се преселили в Отвъдното, и отказват да преминат в Последното му измерение, тъй като е възможно да се нуждая от помощта им. Мога само да се надявам, че независимо кой от Отвъдните светове обитават, те са там заедно с брат ми.

На известно разстояние от конюшните има езеро и като стигам до него, аз докосвам с пръстите на краката си неокосената трева край водата. Напоследък ми става все по-трудно да откривам онези места около къщата на моето детство, които не са свързани с някой ужасяващ спомен, и това е едно от тези, на което не се е случило нищо лошо. Дори в Равнината аз усещам тревата — зелена и гъвкава — под стъпалата си. Усещането ми напомня за множеството пъти, когато двете с Алис сме стояли босоноги на същото това място и сме се изреждали да мятаме камъчета във водата, като всяка една от нас се стремеше да хвърли камъчето си по-далеч от другата.

Взирам се през нивите в посока на къщата и никак не се учудвам да видя сестра си — тя идва към мен. Отдавна съм научила за силата на мисълта в Равнината.

Помислиш ли си за човека, когото искаш да срещнеш, и той тутакси усеща желанието ти.

Алис се приближава откъм конюшните и на мен ми е известна дори тази дребна подробност — неслучайно е избрала да ходи, а не да лети. По този начин Алис иска да ми напомни, че тук, в Отвъдното, аз съм на нейна територия. Да ми напомни, че, закриляна от Душите, тя може да се разхожда пеша на воля и да не бърза да се крие като мен.

Гледам как сестра ми идва към мен и забелязвам, че фигурата ѝ е по-слаба от последния път, когато я видях, преди да тръгна за Лондон. Походката ѝ е все тъй уверена, с вдигната брадичка и изправен гръб, толкова характерна за сестра ми, ала щом спира пред мен, аз се стъписвам.

Кожата ѝ е бяла като чаршафите, с които покриха мебелите в Тъмната стая след смъртта на майка ни. Бих помислила, че ѝ е лошо, ако не усещах напрежението в тялото ѝ. Чувствам го как тече с кръвта в жилите ѝ, сякаш го усещам в собственото си тяло. Скулите остро изпъкват на лицето ѝ и подчертават изпосталялостта на тялото ѝ, което винаги е било много женствено, ала сега е измършавяло дотолкова, че дрехите ѝ висят на него като на закачалка.

Но не фигурата ѝ, а нейните очи карат стомаха ми да се свива от страх и лошо предчувствие. Живият блясък, тъй характерен за Алис, е изчезнал и на негово място се е настанила неестествена светлина. Тя напомня за древното пророчество, което ни е вкопчило в костеливите си пръсти, за злобата на Душите и за това колко здраво държат сестра ми в хищните си лапи. Тази светлина ми подсказва, че тя вече е изгубена.

Алис внимателно ме поглежда, сякаш като се вгледа отблизо, ще съумее да улови промяната в мен и да прецени новопридобитата ми сила. След няколко секунди тя се усмихва и тази нейна усмивка превръща тъгата в душата ми в нещо непоносимо, защото това е старата Алисина усмивка, онази, която сестра ми пази единствено за мен.

Усмивката, под чийто магнетичен чар блика неудържима тъга. Онова, което виждам, е нереално — изпод острите ъгли на скулите и празния поглед в очите ѝ пъпли хищническата сянка на сестра ми.

Тежко преглъщам и отпъждам спомените от съзнанието си. Произнасям името ѝ, което в устата ми звучи напълно непознато.

— Алис.

— Здравей, Лия.

Гласът ѝ е същият, какъвто го помня. Ако не се намирахме в Отвъдното, ако не се бяхме срещнали на място, което малцина биха възприели като реално и още по-малко биха могли да посетят, бих си помислила, че се срещаме за чай.

— Усетих, че ме викаш.

Кимам с глава.

— Искях да те видя — това е простата истина, ала причините далеч не са толкова прости.

Тя накланя главата си на една страна.

— Че защо ще искаш да ме видиш? Мисля, че в момента си твърде заета.

В гласа ѝ се чете неприятна насмешливост, сякаш пътуването ми до Алтус е плод на въображението на капризно дете.

— Както и ти, съдейки по онова, което чух.

В очите и проблясват жестокост и спотаен гняв.

— Предполагам, че леля Върджиния ти е разказала всичко, нали?

— Просто ме информира за сестра ми. Но не ми каза нищо, което да не мога да видя и сама.

Питам се дали ще отрече факта, че е прекосила границата и е навлязла в материалния свят, когато я зърнах да се движи из коридорите на Милторп, ала тя не го прави.

— А-а! Сигурно говориш за посещението ми преди няколко нощи — искрено се забавлява Алис.

— Тънкото було между световите е свещено, Алис. Ти нарушаваш законите на Равнината, установени от Григъри. Никога не съм поставяла под съмнение силата ти, способността ти да виждаш и вършиш неща, далеч почудата, отколкото онези, на които са способни останалите Сестри, но да използваш Равнината, за да се пренасяш от място на място в материалния свят, е забранено.

Тя се смее и смехът ѝ се носи из полето на Равнината в Отвъдното.

— Забранено ли? Е, нали знаеш поговорката: „Каквата майката, такава и дъщерята“?

В гласа ѝ усещам горчивина. Лицето ми пламва.

— Мама е знаела, че няма да е тук, за да понася последиците от постъпките си.

Трудно ми е да говоря за майка си. Ужасът при мисълта, че си в плен на пророчеството, ми е добре познат, така че не мога да я виня за желанието ѝ да избяга от него, независимо от ужасяващия начин, по който го направи.

— Постъпила е така само за да защити детето си, както би направила всяка майка на нейно място. Нима не виждаш разликата между своите мотиви и тези на майка ни?

Лицето на Алис става още по-безмилостно.

— Постъпките на мама са в нарушение на законите на Григъри и мотивацията тук няма никакво значение. Правейки заклинанието за закрила, тя е променила пророчеството. Не мога да я поздравя за това, че е нарушила древен закон, а после се е самоубила, за да избегне последствията.

Не ми е лесно да запазя самообладание, а и разговорът за майка ни няма да ни отведе до никъде. Има по-належащи проблеми, с които трябва да се заема.

— Едмънд ми каза, че се срещаш с Джеймс.

Усмивката ѝ, зловеща и лукава, се настанява в ъглите на устните ѝ.

— Е, семейство Дъглас са наши стари семейни приятели. А Джеймс винаги се е интересувал от татковата библиотека, както сама добре знаеш.

— Не си играй с мен, Алис. Едмънд ми каза, че сте се сприятелили, че прекарваш доста време с Джеймс... каниш го на чай.

Тя вдига рамене.

— И какво от това? Джеймс много се натъжи от заминаването ти. Нима е престъпление да му предложи приятелството си като утеха? Или пък другата сестра Милторп не е толкова добра за Джеймс Дъглас?

Преглъщам, преди да отговоря. Невъзможно ми е да си представя Джеймс с друго момиче.

— Виж, Алис... Моите чувства към Джеймс са ти добре известни. Дори в пророчеството има неща... свети неща, с които не бива да си играеш. Хенри бе едно от тях — заеквам, сякаш думите, които произнасям, раздират гърлото ми. — Джеймс е другото. Чист и

невинен. Никога и с нищо не ти е навредил — нито на теб, нито на когото и да е друг. Бих те помолила така, както само сестра може да моли сестра си, да го оставиш на мира.

Лицето ѝ е безизразно. То излъчва добре познатата ми невъзмутимост и аз си спомням времето, когато с часове съм наблюдавала сестра си, но по нежните ѝ черти е нямало и помен от емоция, от каквото и да е чувство. За миг наивно си мисля, че може пък да се вслуша в молбата ми. Ала очите ѝ пламват с черен гняв. И още по-лошо — забелязвам, че изпитва удоволствие от силата, която ѝ дава възможност да навреди на другите.

Виждам го и си спомням за брат си — вече съм сигурна, че молбата ми няма да има никакъв ефект. Дори напротив — думите ми ще я предизвикат и тя ще ги приеме като хвърлена към нея ръкавица, която безотказно ще приеме. Появява се пред очите ми само за миг и аз осъзнавам, че съм навредила на Джеймс много повече, като съм повдигнала въпроса за него. Когато най-после Алис проговаря, думите ѝ не ме изненадват.

— Мисля, че Джеймс не е твоя грижа, Лия. Всъщност по-безопасно би било да заявиш, че се отказваш от правото си да обсъждаш живота му, щом веднъж вече си го изоставила и си избягала в Лондон, без да му кажеш и дума.

Спокойно посрещам думите ѝ, защото тя, разбира се, има право. Аз наистина изоставих Джеймс само с едно писмо, в което мимоходом споменавах за нашата любов, а после се качих на влака, който ме отнесе далеч от Бърчуд.

Далеч от Бърчуд и далеч от Джеймс.

Така че няма какво повече да кажа. Алис ще използва цялата си сила и власт, за да помогне на Самаил да премине в нашия свят, и ще го направи със същото лекомислие, с което превръща Джеймс в мasha в изпълнението на пророчеството.

— Това ли е всичко, Лия? — пита Алис. — Защото, честно казано, става ми досадно от подобни разговори. От разговори, в които задаваш едни и същи въпроси по няколко пъти. Разбира се, глупави въпроси, които изискват най-прост отговор: „Правя го, защото така искам.“

Тя се усмихва и усмивката ѝ е тъй чиста, тъй безхитроствна, че за миг ми се струва, че полудявам.

— Има ли нещо друго?

— Не — иска ми се отговорът ми да прозвучи силно, ала от устата ми излиза тих шепот. — Няма нищо друго. Не се безпокой. Повече няма да те търся. Не и за нещо такова. Не и за да задавам прости въпроси. Следващия път, когато те повикам, ще сложим край на това веднъж и завинаги.

Тя присвива очи, наблюдава ме внимателно и този път няма грешка — сестра ми се опитва да разбере с каква сила разполагам аз.

— Трябва наистина да си сигурна, че искаш всичко това да свърши — казва тя. — Защото, когато това стане, когато се свърши веднъж и завинаги, една от нас ще умре.

Алис се обръща и мълчаливо си тръгва. Взiram се след нея, докато тя се превръща в малка точка в далечината.

11.

Когато на другата сутрин се събудям, наоколо е пълна тъма — сякаш още не се е съмнало. Но щом хвърлям поглед наоколо, виждам, че Луиса я няма. Соня още спи, така че аз се измъквам изпод одеялата и излизам от палатката, като се опитвам да отгатна колко е часът. По небето разбирам, че е сутрин — черният цвят постепенно изсветлява, а над хоризонта, откъдето трябва да изгрее слънцето, е вече бледосин.

Давам си сметка, че е още много рано. Едмънд е буден и е на поста си в края на бивака. Приближавам се, без да се старая да не вдигам шум. Не ми се иска да насочи пушката си към мен, затова го викам по име, преди да съм се приближила съвсем.

— Едмънд?

Той спокойно извъръща глава към мен.

— Още е рано. Защо сте станали?

Спирам и присядам на близкия камък с лице към него.

— Не знам. Току-що се събудих и видях, че Луиса не е в палатката. Виждал ли си я?

Той клати глава, а в очите му се чете искрено недоумение.

— Не. Нищо не съм забелязал.

Взираам се в тъмната гора. Възможно е Луиса да е излязла по свои лични нужди, които не търпят отлагане. Не казвам нищо на Едмънд от страх да не всея безпокойство и у него, макар да съм ужасена от мисълта, че Луиса би влязла в гората сам-самичка след разговора ни за Соня, която бе сторила абсолютно същото.

— Да е имало някакви проблеми снощи? — питам.

Той поклаща глава.

— Не бих казал. Чух лек шум, но каквото и да е било, не ще да е било голямо, нито бързо. Вероятно е някое от животните, които обитават гората наоколо.

— Какви са реалните ни шансове да избягаме от Хрътките?

Той не отговаря веднага и аз вече знам, че няма да чуя отговора, който искам, а чистата и неподправена истина, основаваща се на

анализ и изчисления.

— Бих казал така: около петдесет на петдесет, най-вече защото се намираме в гората и все повече се приближаваме към морето. Малките ручей и потоци се превръщат в реки. С всеки изминал ден вероятността да срещнем по пътя си по-голям воден басейн се увеличава. Но има неща, които ме тревожат.

Потискам паниката си при мисълта, че можем да заседнем по средата на някоя дълбока и бърза река, и питам:

— Например?

— Щом Самаил е изпратил Хрътките по дирите ни, може би има и други начини да ни попречи да стигнем до крайната си цел. Може би Хрътките не са единствената пречка по пътя ни.

Подтиквам го да продължи.

— Добре е, че не премълчаваш опасностите. Каза някои неща. Но какво е другото, което те безпокои?

Той се вторачва в краката си, после ме поглежда в очите.

— Да достигнем до голям воден басейн би било и хубаво, и лошо. Всяко голямо препятствие, което би попречило на Хрътките да преминат нататък, би било препятствие и за нас. Но не това е най-лошото, ако разбираш за какво намеквам.

Кимам с глава.

— Ако стигнем до река, няма да имаме избор. Ще трябва да я преминем, за да се отскубнем от Хрътките. Ала няма да знаем дали ще е възможно да я прекосим, докато не стигнем поне до средата ѝ.

— Точно така.

— Не можем да избираме, нали? — продължавам, без да чакам отговор. — Ще трябва просто да продължим да напредваме и да навлезем във водата, когато дойде време за това. Досега времето и късметът са били на наша страна. Да се надяваме, че и занапред ще е така.

— Мисля, че имате право — отвърща, ала гласът му не звучи уверено.

Ставам от камъка и изтупвам панталоните си с ръка.

— Не чух Луиса да се връща, но мисля, че знам къде може да е. Ще се опитам да я намеря. Близко е.

Той кима.

— Ще приготвя закуската. Скоро ще трябва да тръгваме.

Преполовила съм пътя до края на бивака, когато гласът му долита до мен:

— Не се отдалечавайте. Тичам бързо, но ако попаднете в беда, най-добре е да сте наблизко.

Няма нужда да ми го казва. Знам, че е опасно да изляза извън обсега на полезрението му. Знам също, че трябва просто да чакам. Вероятно Луиса всеки миг ще се върне. Но истината е, че изпитвам любопитство. Страховете на Соня по повод лоялността на Луиса са се настанили дълбоко в сърцето ми въпреки неимоверните ми опити да ги изхвърля оттам. Напоследък поведението ѝ ме кара да съм нащрек и въпреки нежеланието да шпионирам приятелката си, чувствам се длъжна да взема предвид всеки възможен сценарий. Дори този, в който Луиса бива използвана от Душите, за да саботира мисията ни.

Щом излизам от лагера, наоколо притъмнява. Загасващият огън и луната осветяват, макар и слабо, полянката, на която сме разпънали палатките си, но сега съм оградена от всички страни с дървета. Те се извисяват високо над главата ми и пронизват небето, мъгляво в приближаващата утрин.

Лесно откривам тясната пътечка, която двете със Соня търсихме снощи веднага след пристигането ни. По очевидни причини беше ни станало навик да търсим наше тайно местенце, щом пристигнем някъде, докато Едмънд стяга бивака. От двете страни на пътеката растат дървета, които биха могли да ни скрият от погледа на чужди хора в случай на нужда по време на толкова дълго пътуване като нашето. Самата пътека отвежда до малък поток и аз отдалече чувам шума на бързата вода.

Не желая да предупреждавам за приближаването си, тъй че внимателно се придвижвам по пътеката към брега на рекичката, като се оглеждам за Луиса. Не я зървам по пътя си. Всъщност не я виждам изобщо дори като излизам на полянката край водата.

Само след минута очите ми се приспособяват към светлината, която ми осигурява поляната, и щом започвам да виждам по-добре, забелязвам Луиса, наведена над нещо досами потока. Казвам си, че сигурно се мие и се подготвя за деня, който ни чака, но нещо ми подсказва, че изобщо не съм права.

Тъй като не искам да прекосявам поляната, за да не ме види, преди да съм разбрала с какво се занимава, аз се промъквам покрай

дърветата, като се мъча да се скрия максимално от погледа ѝ, и незабелязано се отправям към реката. За мой късмет течението ѝ вдига много шум. Неловките ми стъпки и шумът от счупени клонки по пътя ми потъват в шума на бързея. Приближавам се и вече мога ясно да видя Луиса и да проследя действията ѝ.

Тя се взира в една от тенекиените купи, които използваме за приготвяне на храната. Виждам блясъка на водата в нея, но от мястото, където съм застанала, не забелязвам нещо друго. Тутакси си давам сметка, че тя гадае бъдещето. Всъщност откритието ми не е кой знае колко важно. Вярно е, че много отдавна се бяхме разбрали да не използваме заложбите си освен ако не е наложително за целта ни — да сложим край на пророчеството, — но е напълно възможно Луиса да е решила да гадае, за да види докъде са стигнали Хрътките или пък да отгатне допълнителните пречки, с които бихме могли да се сблъскаме.

Изглежда ми безобидно. Поне в началото.

Едва когато оставам по-дълго на мястото си, замислена върху действията на Луиса, усещам, че нещо не е съвсем наред. Отнема ми само миг, за да го разбера, и когато това става, осъзнавам защо съм обезпокоена.

Простата истина е, че никога досега не сме вземали и не вземаме решения относно пророчеството — за нашата роля в него и за скритите си заложби, — без да се съветваме една с друга. Въпреки всичко обаче Луиса гадае по-среднощ, след като е излязла от палатката и е поела риска да навлезе в гората съвсем сама, макар Хрътките да са по петите ни. И го е направила, без да ни каже и дума, което ме кара да си задам въпроса: „Какво крие Луиса?“

Докато събираме багажа и се готвим за още един ден, който ще премине в езда към крайната ни цел, настроението ни е мрачно като небето над нас.

Вмъквам се в палатката да събудя Соня и малко след това Луиса се връща. Не се изненадвам, когато тя извинява отсъствието си с необходимостта да се погрижи за личните си нужди, поради което не е счела за нужно да ни буди. Дори когато излиза за закуска, не споделям със Соня видяното сутринта. Не мога да кажа защо е така, но най-обезпокоителното от всичко напоследък ми се струва потайността между Соня, Луиса и мен, възникнала наскоро.

Едмънд ни кара да побързаме. В обичайните му кратки нареждания усещам нотки на загриженост, ала когато грабва пушката, вече не на шега се разтревожвам.

— Останете тук — казва той, мълчаливо се обръща и изчезва в гъсталака.

Шокирани от действията му, ние стоим мълчаливо и се взираме в гората. Въпреки че пътуваме едва от няколко дни, вече сме привикнали да спазваме строго определен ред — ред, според който сутрин се събуждаме, обличаме се и се приготвяме за идващия ден колкото е възможно по-бързо, прибираме личните си вещи и продукти и бързо закусваме, преди да се метнем на конете и да продължим пътуването си. Редът никога не се е нарушавал и Едмънд никога не е влизал в гората с пушка в ръка.

— Какво прави той? — пита Соня.

Поклащам глава.

— Нямам представа, но каквото и да прави, убедена съм, че така трябва.

Соня и Луиса стоят слисани на мястото си, вперили очи натам, накъдето Едмънд изчезна в гората. Нетърпелива както винаги, не мога нито да седя, нито да стоя права, тъй че започвам да крача напред-назад — тревожа се за Едмънд и се питам докога ли ще чакаме, преди да се втурнем да го търсим. За щастие въпросът ми сам намира отговора си, защото не след дълго Едмънд се връща. Този път много бърза.

— Качвайте се на конете. Веднага.

Без да ни поглежда, той тутакси се отправя към своя жребец. За секунди го яхва и е готов да забие шпори в хълбоците му.

Не му задавам въпроси. Едмънд не би бързал толкова, нито би ни накарал да бързаме като него, ако нямаше належаща причина. Ала Луиса не е толкова сговорчива.

— Какво има, Едмънд? Нещо не е наред ли? — пита тя.

Той отвърща през зъби:

— При цялото ми уважение, госпожице Торели, после ще имаме време и за въпроси. Сега трябва да се качите на коня си.

Луиса поставя ръце на хълбоците си.

— Мисля, че имам право да знам защо е това бързане.

Едмънд въздъхва и прокарва длан по лицето си.

— Работата е там, че Хрътките са наблизно, а с тях има и още нещо.

Извъртам глава толкова рязко, че за малко да си счупя врата.

— Какво имаш предвид? Какво е то?

— Не знам. — Той обръща коня си към гората. — Но каквото и да е — който и да е, — се придвижва на кон. И е по петите ни.

12.

Утринта е дълга и тиха, чува се само тропотът на конските копита по покритата с шума земя. Ние бързо се носим сред дърветата, които често са толкова нагъсто едно до друго, че няма откъде да се проврем. Навела съм се ниско на гърба на Сарджънт, вкопчила съм се в шията му и вятърът развява меката му черна грива, която плющи в лицето ми, а в косата ми са се заплели вейки от ниските клонаци.

Няма какво друго да правя по време на утринното пътуване, освен да мисля. А има за какво: за сестра си и срещата ни в Равнината, за страховете ми по отношение на Джеймс, за Соня и за дистанцията между нас, за пътуването ни до Алтус и за демоничните Хрътки, които са по петите ни.

Ала мислите ми непрекъснато се връщат към Луиса. Иска ми се да отхвърля заключението, оформящо се в главата ми, ала картините, които се въртят в съзнанието ми, правят задачата ми изключително трудна. Виждам лицето на Луиса, застинало в непознатото ядно изражение, което е характерно за нея от деня, в който напуснахме Лондон. Виждам я да се връща в палатката след честите си изчезвания, за които няма логично обяснение. Виждам я наведена над водата в ранната утрин да гадае тайно от всички.

Разбира се, на мен ми е ясно, че това е напълно възможно — че Душите биха могли да се опитат да ни разделят и най-вероятно ще го направят. Но не съм осъзнавала, че могат да направят и това: да постъпят толкова коварно — постепенно да разкъсват връзката, която считам за свята, връзката между Соня, Луиса и моя милост, между двата ключа и мен, Портата. Очевидно съм била твърде наивна.

Ще дойде време да отворим дума и за предателството на Луиса, колкото и неохотно да го е извършила, ала в този момент, когато препускаме през гората и се приближаваме към Алтус, не мога да си позволя да отвличам вниманието си от крайната цел. Засега ще трябва да приема, че онова, което е известно на Луиса, вероятно е известно и на Душите, което означава, че не трябва да споделям всичко с нея.

Спираме само веднъж, за да нахраним и напоим конете. Може и да е игра на въображението ми, но ми се струва, че във въздуха витае недоверие. Мога дори да го докосна, защото то е живо, дишащо същество. Аз крача наоколо, докато Едмънд се грижи за конете, а Соня и Луиса си почиват, облежнати на две дървета до потока.

Мълчаливо чакаме конете да се освежат, за да продължим пътя си. Не се чуват въпроси относно плановете ни за деня, нито предположения за разстоянието, което ни дели от океана и което би ни подсказало разстоянието до Алтус.

Нервите ми са опънати до краен предел и напрежението в душата ми расте от сутринта. То няма много общо с Луиса, но пък е свързано със съществуването, което ни преследва през гората. Научила съм се да не пренебрегвам подобни усещания нито в Равнината, нито в нашия свят, тъй като обикновено те са породени от новопридобитите ми и изострени напоследък зложби. Натрапчивото и непрестанно напрежение в душата ми е нещо познато — то ме предупреждава, че Хрътките бързо се приближават към нас. Дори бих се заклела, че чувам дъха им.

Когато най-после Едмънд тръгва към коня си и ни нарежда да последваме примера му, не успявам да яхна достатъчно бързо жребеца си. Спирам близо до Едмънд и снижавам глас, така че останалите, които в момента се мятат на конете си, да не могат да ме чуят.

— Ще ни хванат, нали?

Той си поема дълбоко въздух и кима с глава.

— Още днес, освен ако не стигнем до някоя река.

— А ще стигнем ли? — бързо задавам въпроса със съзнанието, че ни остава съвсем малко време.

Той се оглежда, за да се увери, че никой не ни чува, и на свой ред снижава глас:

— Нося със себе си нещо като карта. Стара е, но мисля, че гората не се е променила кой знае колко за последните няколко столетия.

Удивена съм. Едмънд никога не е споменавал за по-добра карта.

— По нея ли ни водиш?

— Паметта ми вече не е като на младини — кима с глава той. — Нали разбирате, не исках другите да знаят... — отново се оглежда и хвърля поглед към Соня и Луиса. — Не исках да попадне в ръцете на друг. Местонахождението на Алтус винаги се е пазело в най-дълбока

тайна. Малцина са тези, които знаят за съществуването ѝ, а още по-малобройни са онези, които могат да я ползват. Даде ми я баща ви преди смъртта си, за да е спокоен, че когато се нуждаете от сигурно убежище, ще ви отведе до него.

Едва ли съм в положение да съдя Едмънд заради тайната му. Имам си собствени грижи и те не са никак малко.

— Добре тогава — кимам. — И какво за тази карта?

— В началото ви водех към Алтус по възможно най-бързия начин, но щом разбрах, че Хрътките са по петите ни, тръгнахме по заобиколни пътища.

— Но... ако Хрътките са по петите ни, не трябва ли да се опитаме да достигнем до Алтус по-бързо?

Той кима с глава.

— Може да се погледне и по този начин, но дори да спечелим малко време, винаги съществува вероятност да ни настигнат. А картата... на картата се виждат големи водоеми, една много широка река, която би могла да ни помогне да им избягаме. Тя е недалеч от океана, където ще се качим на кораба за Алтус. Ако при реката избягаме от Хрътките и тръгнем право към морето, можем напълно да избегнем опасността. Поне от Хрътките.

— Дълбока ли е?

Той въздъхва и обръща коня си, като ме гледа през рамо.

— Точно там е работата. Трябва да стигнем до нея, за да разберем, но картата сочи, че е дълбока.

Едмънд вика на висок глас нарежданията си към групата и аз заемам мястото си в редицата. Опитвам се да не мисля много за онова, което току-що чух. Не е възможно да знаем предварително дали ще избягаме от Хрътките, както е невъзможно да отгатнем дали реката ще е достатъчно дълбока, за да ги оставим далеч зад нас, както е невъзможно да разберем кой ни следва на кон в тъмната гора. Нужно е единствено да пестя силите си, психически и всякакви други, за най-належащите неща.

Засега ми остава само да яздя.

Ще ми се да съм сигурна, че ще им избягаме, че Хрътките са толкова далеч зад нас, че вероятността да ни хванат е съвсем нищожна, ала това не е истина. Знам, че те се приближават все повече и повече,

въпреки че пътуваме със страшна бързина и аз не знам каква скорост биха могли да развият Хрътките, за да ни достигнат.

Сигурна съм, че и Едмънд го усеща, защото малко след като напускаме лагера, той прищпорва коня си още повече, а аз се навеждам още по-ниско и почти лягам върху гърба на Сарджънт, като мълчаливо го моля да тича по-силно и от вятъра, въпреки че по учестеното му пръхтене разбирам, че препуска с всички сили.

Нямах време да хвърля поглед на картата. Нямах време дори да попитам Едмънд колко път ни остава до реката, на която разчита за нашето спасение. Но докато летим все по-нататък и по-нататък през дърветата, а небето притъмнява и денят клони към своя край, трескаво се надявам, че тя е наблизо, и неясно шептя молитви за помощ към всеки, който може да ме чуе — към Господ, към Сестрите, към Григъри.

Но това не е достатъчно. Само след няколко секунди, нищо и никакви секунди след забързаните ми молитви, аз ги чувам да се приближават иззад дърветата. Онова, което се придвижва през гората, не е просто животно. Дочувам ръмжене и скимтене и тутакси осъзнавам, че ще имаме късмет, ако е вълк или куче, защото по петите ни препуска нещо много по-страшно. То не ръмжи като животно, а издава много по-ужасяващи звуци, от които цялата настръхвам.

Нечовешки звуци.

После идва сблъсъкът. Зверовете, които ни преследват, не го правят предпазливо и тихо като горските животни. Те яростно бият копита в покритата с шума и клонки земя, силно и страховито. Съществата препускат към нас с такава скорост, че клоните с трясък се откъртват от стволовете на дърветата, покрай които минават. Тропотът им кънти до небесата и се удвоява в тях.

Луиса и Соня не поглеждат назад, а съсредоточено поддържат скоростта, наложена от Едмънд. Загледана в гърбовете им, аз бързо премислям малобройните възможности за спасение и в същия миг долавям безпогрешно шума от течаща вода. Наоколо става по-светло, отначало просветва съвсем слабо, а после изведнъж светлината огрява пътя ни и аз вече знам — реката е пред нас.

— Не спирай! Моля те, недей! — нашепвам в ухото на Сарджънт, защото река с размерите, които ми описа Едмънд, би накарала всеки кон да забави ход и да спре, а ние не можем да си го позволим.

Втурваме се през полянката и тогава я виждам — чист смарагд, проблясващ на залеза. Макар че излизаме от гората и тутакси се отправяме към водата, Хрътките са тъй близо, че усещам миризмата им — смесица от козина, пот и нещо гнило.

Конят на Едмънд се втурва в реката без никакво колебание, следван от този на Луиса, ала Сониният намалява скоростта и спира току до водата. Чувам я как го подтиква да продължи, как го моли, сякаш той може да разбере думите ѝ. Но полза никаква. Огромното сиво животно се е заинатило и не помръдва от мястото си.

Имам само един миг — миг, в който действията около мен са забавили своя ход или пък се случват твърде забързано, — за да реша какво да правя. Нямам кой знае какъв избор, така че решението не е трудно.

Дърпам юздите на Сарджънт, за да спре, и се обръщам с лице към Хрътките.

Отначало поляната зад мен е пуста. Но ги чувам да приближават, извивам ръка назад и издърпвам лъка, метнат на гърба ми, като в същото време грабвам една стрела от мешката. Поставям я и опъвам тетивата, готова да посрещна врага, ала упражненията в Уитни гроув се оказват недостатъчни да атакувам звяра, който препуска начело на глутницата.

Ставащото пред очите ми далеч надхвърля моите очаквания. Съществуто не е черно с червени очи, както си представях една Хрътка. Не. Само ушите му греят огненочервени, козината му блести от белота като най-фин кристал. Контрастът е убийствен — съществуто, което е с размерите на Сарджънт, е истински звяр, покрит е девствено бяла козина. За малко да ми се доще да пренебрегна страха си и да погаля проблясващата белота, но в същия миг срещам очите му — изумруденозелени. Същите като моите. Като очите на майка ми и на сестра ми. Те ме зоват и страховито ми напомнят, че макар и на противоположни страни, ние сме неумолимо свързани чрез пророчеството, обвързващо всички ни в едно цяло.

Чувам ръмженето на останалите зверове зад Хрътката, която е начело. Нямам представа колко са на брой, ала единственото, което мога да сторя, е да се опитам да елиминирам колкото е възможно повече от тях, за да осигуря на приятелите си достатъчно време да преминат реката.

Не ми е лесно да се прицеля. Те са по-бързи от който и да е познат звяр и полупрозрачната им козина прелива от едното животно в другото, като образува светещо кълбо в мъглата. Единствено заревото на ушите им и привличащите ме като магнит очи ми помагат да не ги изгубя.

Внимателно се прицелвам в блестящото кълбо, където според мен са гърдите на звяра, мъча се да отгатна мястото по движението му. Опъвам стрелата още повече и я пускам. Тя литва напред, изящно блясва във въздуха и уцелва Хрътката тъй внезапно, че с почуда я виждам да рухва на земята.

Опъвам тетивата за втори изстрел, когато с крайчеца на окото си долавям някакво движение и от гората вдясно от мен изскача още едно допотопно животно. Когато излиза на поляната, то се обръща, а аз трескаво обмислям вероятността да поваля още един звяр. Съсредоточавам се върху Хрътката пред себе си. Сигурна съм, че ще я поваля, преди да ме достигне, ала отляво на поляната се появява още една.

Зад тях чувам ръмженето на безчет Хрътки, които прииждат ли, прииждат към мен.

Ръцете ми затреперват и аз... трескаво мисля... опитвам се да взема решение. Зад гърба си вляво чувам неочакван бумтеж и Хрътката, която тъкмо излиза на поляната, пада като покосена. Във въздуха се размирихва на барут и без да откъсвам поглед от поляната, аз разбирам, че Едмънд ме прикрива е пушката си.

Лия! Няма време! Тръгвай към реката, веднага!

Гласът на Едмънд разколебава решимостта ми. Без да изпускам лъка от ръката си, аз обръщам Сарджънт към реката и той нагазва във водата възможно най-бързо, а аз забивам шпори в хълбоците му, като продължавам да държа лъка в ръката си. Едмънд се втурва покрай мен към средата на реката, ала Сониният кон продължава да се запъва на брега. Тя е отпуснала поводите и се мъчи да го прилъже да нагази във водата, ала безуспешно. Конят стъпва с високо вдигнати копита, обикаля крайречните камъни и върти глава в отговор на нейните заповеди.

Нямам време за мислене. Наистина. Пришпорвам коня си към водата и когато стигам до задницата на коня ѝ, протягам ръка. Минавам от едната му страна и с всички сили го шляпвам.

Отначало не разбирам дали плесницата ми е свършила работа, защото конят ми профучава като стрела и нагазва право във водата. Копитата му рият по дъното на реката, ала това е повече усещане, тъй като не чувам нищо друго освен Хрътките. Те вият току зад гърба ми, а дъхът им ме пари по тила. Пришпорвам Сарджънт още по-силно, като се моля да не му хрумне да спре или да обърне глава назад към брега.

Ала не за Сарджънт би трябвало да се тревожа. Той гори от желание да достигне средата на реката, способен е да го направи. Внезапно вътре в мен се поражда ужас, той започва от краката ми, потопени във водата, плъзва нагоре, достига гърдите ми и сърцето ми започва да бие тъй лудо, че вече не мога да чуя дори Хрътките. Дишам забързано, без да мога да си поема дълбоко дъх, но вече не искам да избягам. Дърпам силно юздите и толкова рязко спирам Сарджънт, че за малко да изскочи от реката.

Соня профучава покрай нас и се втурва с коня си в дълбоката вода.

Ала аз съм залепнала за Сарджънт, а Сарджънт, по мое повеление, е залепнал за речното дъно. От ужас изпадам в потресаващо равнодушие и в същия миг си казвам, че е по-добре да падна жертва на Хрътките, отколкото да направя и крачка напред.

— Време е.

Обръщам се към източника на гласа. В това време Едмънд се връща и язди до мен. Бих искала той да продължи към отсрещния бряг, ала същевременно съм му благодарна, защото ми се е притекъл на помощ.

Срещам погледа му само за миг, преди звукът откъм брега да привлече вниманието ми. Не са Хрътките, нещо друго е. Някой друг точно зад тях. Фигура в пелерина язди черен кон, а Хрътките тичат пред него сякаш са най-обикновени ловни кучета.

Картинката е доста смущаваща. Но когато ездачът отмята назад качулката на наметалото си, всякакво усещане за реалност ме напуска и в главата ми се блъскат още повече въпроси.

13.

Мъча се да запечатам твърде много неща наведнъж: Хрътките навлизат във водата въпреки очевидното си колебание, Едмънд, застанал от едната ми страна, отказва да продължи с останалите, а зад Хрътките на брега спокойно язди не кой да е, а самият Димитри Марков. Нищо от видяното не ме кара да пришпоря коня си напред.

— Време е, Лия — говори Едмънд с тих, но суров глас и дори страхът, който изпитвам, не ми пречи да отбележа, че за първи път, откакто го познавам, той използва малкото ми име. — Те усещат страха ти. Идват за теб. Твърде много са за моята пушка, а ти не си навлязла достатъчно навътре във водата, за да ги държиш в шах.

Някъде дълбоко в себе си осъзнавам, че думите му са разумни, но не помръдвам. Хрътките предпазливо нагазват във водата, най-напред мокрят лапите си, после продължават, макар и бавно, докато водата стигне до коремите им, и застават на няколко метра от Едмънд и мен.

Но аз продължавам да стоя неподвижно, не мога да си наложа да пришпоря Сарджънт, въпреки че усещам как напруга мускули в желанието си да полети напред. Сигурна съм, че и той като мен усеща опасността във въздуха.

Едва когато Димитри тръгва към реката, към мен, аз се отърсвам от унеса си, макар все още да не съм в състояние да помръдна. Той грабва вниманието ми, когато забива шпори в хълбоците на коня си, за да продължи; аз не съм единствената, която се е спряла, за да го наблюдава. Хрътките също се обръщат назад, а внушителните им снежнобели глави се извиват, за да видят новия участник в нашата драма. Димитри се вторачва в тях и за един миг мога да се закълна, че те общуват помежду си по странен безсловесен начин.

Щом лъскавият кон на Димитри нагазва в плитката вода към нас, Хрътките застават нащрек. Въртят глави наляво и надясно, сегиз-тогиз поглеждат към мен и внимателно следят напредването на Димитри, без да помръднат. Сякаш го познават добре, сякаш му се подчиняват

поради уважението си към него. Когато ме поглеждат, аз съзирам в очите им желанието да ме имат, да запълнят пропастта помежду ни и да ме хванат, докато все още могат.

Жаждата им обаче не може да бъде утолена. Те стоят и гледат как Димитри спира коня си до моя. С приближаването на нощта течението се засилва и аз усещам как Сарджънт се мъчи да вкопае копитата си в скалистото речно корито, когато Димитри протяга едната си ръка и поема поводите от премръзналите ми ръце. Поглежда ме в очите и аз се чувствам така, сякаш го познавам, откакто се помня.

— Всичко е наред. Довери ми се и аз ще те преведа на отсрещния бряг.

Гласът му излъчва нежност, сякаш помежду ни се е настанила особена интимност след запознанството ни в Дружеството, въпреки че оттогава не сме се виждали нито за миг.

— Аз... Страхувам се.

Думите излизат от устата ми, преди да успея да ги обмисля; надявам се да са прозвучали тихо и Димитри да не ги е чул от воя на реката.

— Знам — кима той и обещаващо ме гледа в очите. — Няма да позволя да ти се случи нещо лошо.

Преглъщам тежко и някак си разбирам, че той по-скоро ще умре, отколкото да ме види да страдам, макар че се питам защо, тъй като изобщо не се познаваме. Ала мълчаливо кимам с глава и се вкопчвам в хамута. Димитри поставя ръка върху лъка ми.

— Хайде, нека ти помогна с това.

С изненада установявам, че лъкът е все още в ръцете ми. Вече ми е станало навик да се държа за него. Пръстите ми са толкова премръзнали, че в началото Димитри не може да го измъкне от ръката ми, но само след миг той успява да го освободи. Повдига го над главата ми и внимателно го намества отзад на гърба ми.

— Готово. А сега се дръж здраво. — Той притиска ръката ми в хамута, докато накрая пръстите ми сами хващат поводите.

В този неповторим момент аз нямам нищо против да ми говори като на малко дете.

Димитри среща погледа на Едмънд и Едмънд кима, сякаш ни прави път да минем пред него, ала Димитри поклаща глава.

— Трябва да вървиш най-отпред. Иначе няма да мога да те защитавам.

Едмънд се двоуми и Димитри продължава:

— Обещавам, че с Лия всичко ще бъде наред.

Щом чува името ми, Едмънд кимва с глава и пришпорва коня си напред в дълбоката вода, а Димитри хваща в ръка юздите на Сарджънт и придърпва коня ми към неговия.

— Дръж се — това е последното, което ми казва, преди да последва Едмънд навътре в реката.

В началото Димитри трябва да бута Сарджънт напред със силните си ръце, но тъй като на коня ми му става все по-трудно да се задържи с копита за дъното поради силното течение, накрая тръгва кротко след Димитри. Усещам безпокойството на животното, докато предпазливо стъпва по каменистото дъно и се мъчи да не изгуби стабилността си.

Вкопчила съм се в поводите с всички сили. Пръстите ме болят, ала не обръщам внимание на болката. Старая се да не изпускам от поглед гърба на Едмънд, а още по-нататък виждам Соня и Луиса на конете си на отсрещния бряг на реката. Духът ми се повдига, щом разбирам, че са успели. Щом те са успели, ще успеем и ние.

Ала надеждата ми не трае дълго. Сарджънт се препъва, подхлъзва се и се мъчи да възвърне стабилността си върху хлъзгавото дъно на реката. Обзема ме паника, изхлузвам се надолу по хълбока му, отчаяно вкопчила пръсти в хамута. Не водата ме плаши, а нейният шум, който ме ужасява до мозъка на костите. Обезумял рев на вода, блъскаща се в скалите. Звукът на братовата ми смърт. Звукът на смъртната опасност, с която се сблъсках, докато се опитвах да го спася.

Изпитвам желание да викам, но щом поглеждам към Димитри, стоманения му поглед с цвета на небето над главите ни ме укротява. Той не се бои, а силно вярва, че можем да преминем реката, в което започвам да вярвам и аз. Стискам хамута още по-здраво.

— Хайде, Сарджънт. Почти стигнахме. Не ме предавай точно сега.

И той не ме предава. Сякаш разбира думите ми, защото изправя крака и се понася напред срещу течението, като шумно пръхти след Димитри и неговия жребец, сякаш и дума не може да става за отстъпление. Само след секунди равнището на водата започва да спада

— най-напред се показват мокрите ми бедра, облечени в мокрия вълнен брич, а после и прасците на краката ми. Не след дълго ние се измъкваме от водата, краката ми вече дори не я докосват и Димитри води Сарджънт при останалите от групата, които ни чакат на няколко метра от брега.

— Божичко! Лия! — Луиса тутакси скача от коня си, втурва се към мен, а от ризата и панталоните ѝ се стича вода също като от моите. — Добре ли си? Беше толкова страшно!

Соня приближава с коня си към моя, пресяга се и хваща леденостудената ми ръка.

— Не вярвах, че ще успееш!

Всичките ми подозрения от изминалите дни мигом се изпаряват. В момента сме само три приятелки, каквито неизменно сме били, откакто пророчеството ни обгърна в мрачните си тайни.

Едмънд се приближава към нас в тръс. Той гледа Димитри с възхищение.

— Не те очаквах в близките два дни, но се радвам, че подрани.

Мозъкът ми съвсем се е размътил и аз бегло регистрирам казаното от Едмънд, както и факта, че той познава Димитри, на всичко отгоре го с очаквал. Тишината се нарушава от някакъв шум. В началото не осъзнавам, че той идва от собствената ми уста, ала скоро зъбите ми започват да тракат толкова силно, че заглушават дори шума на реката.

— Премръзнала е и е в шок — заявява Димитри.

— Да се махаме от този бряг тогава.

Очите на Едмънд отскачат към Хрътките, които продължават да стоят във водата, сякаш всеки миг ще се нахвърлят върху нас.

— Видът им не ми харесва.

Димитри проследява погледа на Едмънд, после се обръща към нас.

— Няма да ни последват, което не означава, че сме въвн от опасност. Добре е да си направим бивак за през нощта и да се разделим на групи.

Едмънд се обръща и тръгва да заеме мястото си начело на групата. По навик се строяваме зад него, въпреки че Димитри все още държи поводите на Сарджънт. Нямам сили да му кажа, че вече мога и

сама да се справя. Честно казано, с облекчение приемам намесата му и поне за малко се оставям в ръцете му.

Недалеч от брега гората продължава. Навлизаме в тъмните шубраци и едва тогава се осмелявам да погледна назад. Зад рамото на Едмънд зървам Хрътките да стоят във водата, където ги бяхме оставили. Зелените им очи намират моите дори през пенливите води, дори през сивкавия здрач. Те са последното, което виждам, преди отново да се гмурнем в гъстата гора.

* * *

— Изпий това — подава ми чашата Димитри и остава да ми прави компания, докато останалите си облекат сухи дрехи.

Измъквам ръката си изпод одеялото, с което са увили раменете ми, и поемам чашата.

— Благодаря.

Чаят не е хубав — твърде е слаб и не е прецеден. През последните дни свикнах с него, а след студа във водата и преживяния ужас почти не усещам горчивата му топлина. Хващам чашата с две ръце и отпивам, като се опитвам да пренеса топлината му в премръзналите си ръце.

Димитри присяда на дънера до мен и протяга ръце към огъня, запален от Едмънд, веднага след като избра място за стануване.

— Добре ли си, Лия? — произнесено от него, името ми звучи естествено и съвсем на място.

— Мисля, че съм добре. Само че ми е студено. — Преглъщам мъчително, като се мъча да прогоня паниката в душата си, останала и след преминаването на реката, ала не успявам. — Не знам какво точно се случи. Просто... не можех да помръдна.

— Виж, Лия.

Не ми се ще да се обърна, ала очите му ме привличат като магнит. Не мога да пренебрегна зова му, макар гласът му да е благ като сумрака, спускащ се над дърветата с приближаването на нощта.

— Знам какво се случи — продължава той — и не те виня.

Очите му излъчват разбиране. Те ме объркват и — да, така е! — дори ме вбесяват. Оставям чашата в калта до себе си.

— Какво точно ти е известно за мен? И как си го разбрал?

Погледът му излъчва благост.

— Знам за брат ти. Знам, че е загинал в реката, и знам, че е станало в твое присъствие.

Сълзите парят клепачите ми, аз скачам на крака и с неуверена стъпка се отдалечавам, за да се поуспокоя. Щом способността ми да говоря, без гласът ми да трепери, се връща, аз отново се приближавам към Димитри и давам воля на гнева и безпомощността си от изминалите седмици — не! — от изминалите месеци, и те избухват като мощен вулкан от дъното на измъчената ми душа.

— Какво можеш да знаеш ти за брат ми? Какво можеш да знаеш за смъртта му и моята роля в неговата гибел?

Поставям ръце на кръста си, неспособна да контролирам горчивината, която бълва от устата ми. Губя нишката на собствените си мисли, ала целта ми вече е различна.

— Не знаеш нищо за мен. Нищичко! И нямаш право! Нямаш никакво право да говориш за брат ми.

Щом споменавам за Хенри, гневът ми мигом се разпръсва и внезапно ме обзема предишната тъга, необятното и всепроникващо отчаяние, което едва не ме накара да се хвърля от скалата край Бърчуд, преди да тръгна за Лондон. В този миг не мога да сторя нищо друго освен да стоя пред Димитри с ръце на хълбоците и да дишам тежко и бързо, произнасяйки тирадата си.

Той става и тръгва към мен; спира едва когато е съвсем близо. Твърде близо. Думите, които изрича, са пропити с нежност:

— Знам повече, отколкото си мислиш. Знам и за пророчеството. За живота ти преди да пристигнеш в Лондон. Знам за теб, Лия.

За миг ми се струва, че ще се изгубя в очите му. Сякаш потъвам и се давя в тях, а желанието ми да се върна у дома се изпарява. Но думите му продължават да витаят в съзнанието ми: „Знам повече, отколкото си мислиш. Знам и за пророчеството...“

Пророчеството. Той знае за пророчеството.

— Чакай малко — отстъпвам крачка назад. Дишам тежко, ала този път не от гняв, чувствата ми са много по-сложни. — Откъде знаеш за пророчеството? Кой всъщност си ти?

14.

Димитри прокарва пръсти през тъмната си коса и за миг заприличва на малко момче. Намусено сочи към близкия дънер.

— Може би трябва да седнеш.

— Ако нямаш нищо против, бих искала да разбера кой си ти, преди да седна — заявявам аз и скръствам ръце на гърдите си.

Той се усмихва под мустак, а аз му хвърлям страшен поглед, като му давам да разбере, че незабавно трябва да престане да се хили. Но погледът ми не върши работа. Поне в началото. Той въздиша.

— Ако те убедя, че съм на твоя страна, че съм тук да те закрилям, ще седнеш ли, за да ти обясня?

Опитвам се да открия злонамереност или измама в погледа му, ала виждам най-чиста искреност в него.

Кимам с глава и сядам. Та нали тъкмо той ме спаси от Хрътките? И макар че не ми остана време да говоря с Едмънд, ясно е като бял ден, че двамата с Димитри се познават отнякъде.

Димитри присяда до мен. Взира се за миг в огъня и захваща:

— Изобщо не бива да съм тук. Аз... прекосих няколко граници, за да дойда. Свещени граници, които не бива да се прекосяват.

Студено ми е и съм уморена, ала това не ми пречи да надмогна безсилието си.

— Защо не ми разкажеш всичко?

Той вдига очи и среща погледа ми.

— Аз съм един от Григъри.

— Григъри? Но аз мислех, че членовете на Григъри имат за цел да коват законите на Отвъдните светове и да ги спазват.

— Така е — отвръща простичко той.

Вдигам рамене, не разбирам.

— Тогава защо си тук?

— Изпратиха ме да те наблюдавам, докато издирваш липсващите страници и останалите ключове към пророчеството.

— Да ме наблюдаваш ли? Имаш предвид да ме закриляш?

Той си поема дълбоко въздух.

— Не точно това.

Сега пък аз се обезпокоявам.

— Защо не ми обясниш за какво точно са те изпратили?

— Изпратиха ме да се убедя, че не използваш забранена магия в желанието си да доведеш пророчеството до неговия завършек — изрича всичко това наведнъж и само след миг аз осъзнавам защо му отне толкова много време да произнесе такова простичко нещо.

— Изпратили са те да ме шпионираш, така ли?

Най-после той проявява любезност да изрази поне мъничко огорчение.

— Разбери, Лия. Пророчеството действа от векове, но никой досега не се е приближавал толкова до неговия завършек. Никога преди в Отвъдното не са вярвали, че то наистина може да свърши. Че най-сетне може да се сложи край на властта на Самаил в онзи свят и следователно и в този. Ние повече от всички желаем да видим края на това пророчество, за да настъпи мир в Отвъдното. Ала нещата... излязоха извън контрол. Някой трябва да се опита да ги върне в руслото им, поне малко. Такава е била задачата на Григъри от паметивека.

Гневът ми кипва, щом си помисля за сестра си.

— И докато аз съм под твое наблюдение, какво става с Алис? Кой наблюдава нея, когато тя нарушава законите на Григъри?

— Опитвахме се да я наблюдаваме — усещам поражение в тона му. — Но напразно. Там, където дори Душите признават властта на Григъри, поне външно, Алис я отхвърля. Не я е грижа за законите в Отвъдното, не признава и нашата власт. И което е още по-лошо, притежава достатъчно сила да пътува из Равнината, когато си пожелае, и така да избягва наблюдението ни. Не искам да го призная, ала тя е извън нашия контрол. Мисля, че представлява предизвикателство дори за Душите.

— Тогава защо са в сговор? Защо изобщо се съюзават с нея?

Той вдига ръце, сякаш се предава.

— Защото не могат да имат теб. Алис е най-силният им съюзник в материалния свят. Тя е по-силна дори от множеството Души, които в този свят очакват пристигането на Самаил, защото е свързана с теб. И те хранят надежда да достигнат до теб чрез нея.

Поклащам глава.

— Но... Алис няма никакво влияние върху мен. Двете с нея сме врагове, що се отнася до намеренията и целите ни.

Той накланя глава на една страна.

— И все пак не е ли вярно, че щом те призове, ти тутакси се отзоваваш? Нима тя не пристига, щом ти я призовеш? Не е ли вярно, че виждаш духа ѝ, колчем тя пътува из Равнината? Нима тя не те видя в нощта, когато се намирахте на стотици хиляди километри една от друга?

— Така е, но аз нямах това намерение. Нямах за цел да се показвам пред Алис, да прекосявам границите на Отвъдните светове. И се изненадах, когато тя вдигна очи от ритуалния кръг в стаята и ме видя.

— Знаем. Всички ние го знаем. Тъкмо Алис нарушава законите на Отвъдното, като използва заложбите си на Заклинателка. Но не това е въпросът, нали така? Не и в настоящия ни разговор! — Той протяга ръка към моята. — Въпросът е, че двете сте наистина свързани, Лия. Споделяте сложни сестрински връзки, връзки между две близначки, а освен това сте свързани и чрез пророчеството. Душите го знаят. Не са сигурни, че Алис ще им помогне в стремежа им да видят Самаил да влиза в нашия физически свят през Портата. През теб, Лия. Но пък не могат да си позволят и да я избегнат. Досега им е била само от полза. Тя е била техните очи и уши във физическия свят. Да не забравяме и проблема с липсващите страници.

Топлината на огъня и нежният допир на ръката му до моята ме карат да се отпусна, да потъна в спокойствие. Ала при споменаването на липсващите страници мозъкът ми се прояснява.

— Страниците ли? Какво общо имат те с Алис, ако не вземем под внимание нежеланието ѝ да ги открия?

Той истински се изненадва.

— Ами имам предвид... Никой не знае със сигурност какво пише в тях. Били са скрити много, много отдавна, за да са на сигурно място. Известно ни е, че в тях има подробности за края на пророчеството, и можем само да предполагаме, че каквито и да са те, се отнасят както за Бранителката, така и за Портата. Мисля, че Душите по-скоро ще пазят Алис, независимо от настоящето ѝ необуздало поведение, отколкото да рискуват да я изгубят, защото по-късно ще имат нужда от нея.

Обръщам глава към огъня и се замислям върху думите му. Имам въпроси. Усещам как се прокрадват в съзнанието ми като призраци, ала трайният шок от срещата с Хрътките на реката и току-що казаното от Димитри ме правят неспособна да се ориентирам в ситуацията. В главата ми звучи едно-единствено нещо. То се мъчи да излезе навън от дълбините на криволичещите ми мисли.

— Спомена, че си прекосил доста граници, за да се озовеш тук. „Граници, които не бива да се прекосяват.“ Какво имаше предвид?

Димитри въздъхва. Поглеждам го, ала той е обърнал очи към огъня. Казвам си, че сега е негов ред да търси отговори в пламъците. Забива поглед в дланите си и проговаря:

— Не им е работа на членовете на Григъри да вземат чиято и да е страна в пророчеството. Аз трябваше само да те наблюдавам отдалеч и известно време успях, като използвах Равнината. Само че...

— Да? — окуражавам го аз.

Той вдига поглед от ръцете си и ме поглежда с черните си очи. Те блестят в нощта като излъскан абанос.

— Не успях да се въздържа и се намесих. От първия миг, в който те зърнах, почувствах... нещо.

Повдигам вежди, открила нещо смешно в подбора на думите му.

— Нещо ли?

За първи път, откакто се появи на брега на реката, в ъглите на устата му трепва усмивка.

— Аз... ти... ме привличаш, Лия. Не знам защо, но не бих те оставил безпомощна в лапите на Хрътките.

Сърцето ми шеметно бие в гърдите.

— Много мило. Но какви ще са последиците от това, че нарушаваш законите на Григъри? Или вашите закони са създадени само за простосмъртните и за скитащите се в Отвъдното?

Той отново става сериозен.

— Законите са за всички и аз не правя изключение. Всъщност аз трябва да ги спазвам повече от останалите.

Преди да успея да му задам следващия въпрос, той продължава:

— Ще посрещна последиците, но каквито и да са те, ще ми е полесно да понеса тях, отколкото мисълта, че съм те оставил да прекосиш гората без надеждна охрана.

Заявява го простичко, като че ли няма нищо необичайно в необичайната му загриженост за мен, след като ме познава от толкова кратко време. Ала най-странното е, че приемам думите му и докато ги изрича, считам за най-естественото нещо на света да сме заедно в гората на път към Алтус. Сякаш дълго време съм очаквала Димитри да дойде при мен.

* * *

Двата часа преди лягане преминават в хранене, почистване и грижа за конете, макар че никой не ме кара да помагам. Докато вечеряме, Димитри предлага на групата ни съкратен вариант на обясненията си относно присъствието си на това място. Така Соня и Луиса научават, че Димитри е член на Григъри, изпратен да помага на Едмънд по пътя ни към Алтус. Той не се разпростира върху чувствата, които изпитва към мен, нито върху евентуалните последици, които го очакват, задето ни помага.

Пожелавам лека нощ на Едмънд и Димитри и влизам в палатката, където цари необичайно напрежение. Свикнала съм с напрегнатото мълчание между Соня и Луиса — между всички нас, — ала този път сякаш усещам тежестта на думите, или изречени в мое отсъствие, или напълно премълчани.

Но дори неловкостта, породена от новосъздалите се отношения помежду ни, не е в състояние да потисне любопитството от внезапната поява на Димитри.

Соня се диви.

— Но това е господинът от Дружеството!

— Да.

Тъй като в момента оправям леглото си за лягане, мога да избегна поне погледа ѝ, ако не друго.

— Чакай, чакай — намесва се Луиса. — Нима казваш, че вече сте се запознали?

В гласа ѝ долавям странна нотка и се питам дали пък не ревнува, задето двете със Соня сме преживели още нещо в нейно отсъствие. Размеквам се, ала не за дълго. Няма място за нежности, щом Луиса се е предала на Душите, колкото и да не го е искала.

Започвам да свалям фибите от косата си.

— „Запознали“ не е точната дума. Двете със Соня го срещнахме на една сбирка на Дружеството в Лондон, това е.

— Нима тогава не знаеше кой е той? — пита Соня.

Отпускам ръце встрани, не успяла да сваля всички фиби от косата си, и се обръщам към нея. В укорителния ѝ тон усещам нотки на гняв и не бъркам.

— Разбира се, че не! Ако знаех, щях да ти кажа.

— Щеше ли, Лия? Наистина ли щеше да ми кажеш? — в очите ѝ проблясва гняв и аз не разбирам причината му.

Накланям глава на една страна — не вярвам на ушите си.

— Соня... Разбира се, че щях да ти кажа. Как можеш да допуснеш противното?

Тя присвива очи, сякаш не знае дали да ми вярва, или не, и за миг между нас увисва неловка тишина, докато най-последно отпуска рамене и шумно издиша.

— Извинявай — търка слепоочията си, присвила очи от болка. — Толкова съм уморена! Уморих се от конете, от гората, от непрекъснатия страх от Хрътките и Душите.

— Всички сме уморени. Но ти се заклевам, че до преди малко не знаех нищо за Димитри. — Въздъхвам и се мъча да се справя със собствената си безпомощност, със собствената си умора. — Повече не мога. Лягам си. Несъмнено утре ни чака още един изнурителен ден.

Обръщам се да облека нощницата си, без да дочакам отговор. Няма значение дали искат да продължаваме да си говорим, или не, защото ако продължим, ако бъда принудена да слушам оплакванията им още само миг, ще започна да крещя. Утре ще кажа на Соня за предателството на Луиса. Ще бъде разговор, който не желая да проведа.

По-късно, увита с одеялата до брадичката, си мисля, че няма да мога да заспя бързо въпреки тишината в палатката. Струва ми се, че часове занапред ще продължавам да се треса от изпитания през изминалия ден ужас. Ала умората ми взема превес и аз заспивам, преди главата ми да е докоснала възглавницата.

Имам усещането, че съм заспала дълбоко, когато се събуждам по средата на съня си. Сигурна съм, че не пътувам, макар че виденията ми не приличат на сън, а на реалност. Сънувам, че съм в средата на един

кръг, вкопчила ръце в някакви хора без лица от двете ми страни. Пред мен лумти голям огън и през огнените езици зървам увити в широки мантии фигури, и те вкопчени една в друга.

От центъра на групата се носи призрачна мелодия и аз с почуда откривам, че устата ми се отваря и затваря, а от устните ми се отронват думи, които са ми познати и в същото време са ми съвсем чужди. Усещам как изпадам в нещо като транс и вече почти съм се предала, престанала съм да си задавам каквито и да е въпроси, когато страшен трясък преминава сякаш по цялото ми тяло и го разцепва на две. Викам с всички сили, но останалите продължават да пеят, сякаш нищо не се е случило. Сякаш в същия този миг тялото ми не е разцепено на две половини от някое невидимо същество.

Инстинктивно се дърпам от групата, залитам към огъня, а ръцете, които досега стискаха моите, внезапно се сключват около мен и аз се озовавам в капана на облечените в широки наметала фигури. Залитам нататък и се срутвам като безформена купчина на земята, а болката отново раздира тялото ми. Макар че сънувам, усещам мириса на тревата под себе си — сладък и омаен — и се опитвам да се отблъсна с ръце от земята. Отново да стъпя на краката си.

Ала не падането, нито усилията, които полагам да се вдигна на крака, ме карат да подскоча и да се събудя. Не. А моята ръка, вкопчена в коравата земя. Дори не самата ми ръка. А китката ѝ и медальонът, който я обгръща.

Откакто преди година двете със Соня напуснахме Ню Йорк, медальонът не е променял мястото си — той спокойно обгръщаше китката на Сонината ръка.

До този момент.

15.

Стресната в съня си, аз се успокоявам, като виждам лицето на Соня пред себе си. Въпреки напрежението помежду ни то излъчва приятелска обич и това изражение не се е променяло от мига, в който започнахме опитите си да доведем пророчеството до неговия край.

Сядам в постелята с ръце на гърдите, сякаш да обузда лудешкото туптене на сърцето си.

— О! О, божичко!

Соня поставя ръка върху моята.

— Шшт! Тихо, Лия. Няма нищо. Всичко е наред.

Тя слага главата ми обратно върху възглавницата, а в гласа ѝ се усеща нещо сладостно и зловещо. Нещо много ужасно поради своята невинност.

— Почивай си, Лия. Недей така.

В началото се обърквам. Думите ѝ звучат безсмислено, несвързано и не мога да ги разбера. Но накрая вече нямам нужда от думи. Накрая тъкмо медальонът, обгърнал китката ми като в моя сън, ми казва всичко, което трябва да знам.

— Какво... какво е това? Защо медальонът е на ръката ми, Соня?

Нямам време да диря закопчалката в мрака. Дърпам кадифения шнур, на който виси медальонът, тя се счупва и той пада на земята.

Соня лази в тъмнината и се рови из одеялата, опънати върху пода на палатката. Още преди да го открие, започвам да разбирам, ала когато го намира, когато пропълзява обратно към мен с медальона в ръка, вече съм сигурна.

— Сложи го, Лия. Само за малко. За доброто на всички ни е, и не на последно място за твое собствено добро.

Очите ѝ блестят в мрака и в този миг аз се сблъсквам с ужаса, с онзи неописуем ужас, който не бях изпитала дори при срещата си с Душите, с медальона, нито със самия Самаил. В същия този миг поглеждам в невинните като на ангел Сонини очи, искрящи с пламъка

на безумието, и разбирам, че по-голямо наказание от това не съществува.

Нямам представа колко време се вирам в синевата на очите ѝ, докато се мъча да видя в тях онази Соня, която познавам, и да я свържа с момичето пред себе си — с момичето, опитващо се да ме използва като Порта, през която ще премине злото. Но когато най-после идвам на себе си, бързо побягвам и притискам гръб в брезентовата стена на палатката.

А после започвам да пищя, да пищя, да пищя.

* * *

— Мислех, че си ти.

Думите ми са отправени към Луиса, която седи до мен край огъня. Засега сме сами, увити в одеялата поради нощния студ, а Едмънд и Димитри укротяват Соня в другата палатка. Откакто я откопчиха от мен — ревяща и риташа с крака във всички посоки — не съм виждала нито един от двамата. Луиса е в почуда.

— Аз ли? Защо?

Свивам рамене.

— Държеше се странно — изчезваше по никое време и изглеждаше... гневна и не на себе си.

Тя сяда по-близо до мен и ме хваща за ръката.

— Знаех, Лия. Знаех, че нещо не е наред със Соня. Попитах я и тя стана предпазлива.

— Но... аз те видях. Гадаеше край реката.

Дори при тези обстоятелства се чувствам неудобно да ѝ призная, че съм я шпионирала. Ала Луиса сякаш не я е грижа.

— Наистина гадаех. Мъчех се да зърна нещо, което да ми подсказе поне малко за Соня. Нещо, което би ми помогнало.

— Защо просто не ми каза, Луиса? Защо не ме предупреди?

Тя въздиша, пуска ръката ми и по екзотичното ѝ лице преминава сянка на съжаление.

— Ако бях споделила подозренията си, едва ли щеше да ми повярваш. Защото става дума за Соня. Чаках да получа доказателства.

В гласа ѝ вече липсва горчивината, с която бях свикнала по време на близостта си със Соня. В него сега има само съжаление.

От устата ми изригва нещо като смях и се плиска в нощта.

— Е, вече имаме доказателство, нали така?

Въпросът ми не изисква отговор, и двете го знаем. Не намирам какво да кажа за Соня, а очевидно и Луиса се чувства по същия начин, защото седим в тишината, нарушавана единствено от пращенето на дървата в огъня, и мълчим. Откъм палатката долитат гласове, но аз не се опитвам да разбера думите, които Едмънд, Димитри и Соня си разменят. Те са просто фон на собствените ми объркани мисли.

Шумът от ботуши върху коравата земя известява приближаването на Димитри. Обръщам се назад и го виждам.

— Успокой се — казва той и аз осъзнавам, че говори за Соня. — Добре ли си?

— Добре съм.

Нямам думи, с които да изразя, че изобщо не съм добре. Че съм разтърсена до дъното на душата си от факта, че Душите биха могли да превърнат най-доверената ми приятелка в свой съюзник срещу мен. Че медальонът вече не е на безопасно място и ние не можем да бъдем спокойни, докато не открием липсващите страници.

Димитри сяда от другата ми страна и Луиса се навежда напред, за да го вижда.

— Как е тя, господин Марков?

— Щом ще говорим по такива въпроси, настоявам да ме наричат Димитри — отвърща той.

Поглежда да види дали одобрявам предложението му и аз свивам рамене.

— Добре тогава, Димитри — продължава Луиса. — Как е Соня?

— Тя е... обезумяла. Не е с ума си.

— Какво говорите? — пита тя. — Нима не осъзнава какво се опита да направи? Не си ли спомня?

— Напротив, спомня си много добре и дори не се извинява за стореното. Говореше високопарно за причината, поради която Лия би трябвало да носи медальона, и че... е постъпила добре, като се е опитала да го сложи на ръката ѝ, докато спи. Помъчихме се да ѝ налеем разум в главата, но по всичко личи, че Душите здраво я държат.

— Не може... да бъде — поклащам глава аз. — Соня е толкова силна!

— И най-надарените измежду нас биха се борили с всички сили да държат Душите на разстояние — очите на Димитри излъчват съчувствие, докато ни обяснява. — Те сигурно са знаели, че медальонът е у нея, така, както знаят, че е твоя приятелка и довереница. Всъщност никой не бива да се изненадва, че се стигна дотук.

Ала аз се изненадвам. Соня винаги е била по-силна на вид от останалите. Бих казала по-добра и по-сигурна в заложите и ролята си в пророчеството. Би било кощунство да си мислим, че с действията си е помагала на Душите. Но не изричам мислите си на глас. Боя се да не изглеждам наивна.

— И какво ще правим сега? — Луиса отправя въпроса си към Димитри. — Имам предвид Соня. А също и Лия, както и медальона.

— През останалата част от пътуването ще трябва да държим Соня далеч от Лия. Е, ще се наложи да бдим над нейното спокойствие.

— Как предлагаш да го направим при нейното душевно състояние?

Като си спомня трескавите молби на Соня, писъците ѝ, когато Димитри я измъкна от палатката, тази задача изглежда доста трудна.

— Поставих в чая ѝ бял имел. Мисля, че ще я успокои, поне за известно време — отвръща Димитри.

Помня, че бях чела нещо по време на един от дългите уроци в татковата библиотека.

— Имелът не е ли отровен?

Димитри поклаща глава.

— Не и този сорт. Той е древно растение, известно с успокояващото си действие върху организма не само в тези гори, а и на острова, където се намира Алтус. Ще открием достатъчни количества от него, за да поддържаме Соня в добро състояние, докато я отведем при Сестрите.

— Добре — кима с глава Луиса. — Ами медальона? През цялото време Соня го носеше на собствената си ръка и така предпазваше Лия.

Димитри свежда поглед към ръцете си и аз разбирам, че той размишлява, блъска си главата да измисли начин да пази медальона и в същото време да защити и мен от силата му да ме използва като Порта.

Изправям се на крака, защото ми хрумва нещо, от което усещам мощен прилив на енергия, чиито вълни ме обливат до мозъка на костите.

— След колко време ще стигнем до острова? — отправям въпроса си към Димитри с надеждата, че познава гората по-добре от мен.

— Е, трудно е да се каже точно колко — бърчи вежди той. — Зависи с каква скорост се придвижваме.

Луиса въздиша. Познавам я добре и съм сигурна, че търпението не е най-силната ѝ черта.

— Приблизително, Димитри.

Още преди да се обърне към мен с отговора си, разбирам, че се е подразнил.

— Около три дни. Защо?

Не отговарям веднага. Вместо това му задавам друг въпрос:

— У кого е медальонът в момента?

— Ами... у мен — отвърща той.

— Може ли? — протягам ръка, ала исканото разрешение е чиста формалност от моя страна, тъй като медальонът принадлежи само и единствено на мен.

— Сигурна ли си, че идеята е добра, Лия? — в гласа на Луиса усещам опасение; аз също се страхувам, но знам, че няма друг начин.

— Бих искала да взема медальона, ако обичаш.

Ще ми се да вярвам, че в очите на Димитри проблясва възхищение, ала не съм сигурна — вероятно в случая проявява просто покорство. Както и да е, той бърка в джоба си и измъква нещо отвътре. Затаявам дъх, щом зървам черната кадифена панделка да виси между пръстите на ръката му. Аз, разбира се, съм я виждала на Сонината ръка. Но като я зървам около китката на човек, на когото имам безкрайно доверие, чувствам се различно — не е като да гледам медальона в свободно състояние в очакване да се обвие около собствената ми ръка.

Димитри ми го подава и аз затварям очи, а пръстите ми се сключват около черното кадифе. Усещането при допира до панделката и металния медальон ми е познато дори от собственото ми тяло. Близостта, която чувствам, прониква през цялото ми същество и в същия миг ме обзема чувство на омраза, примесено с ужасяваща

необходимост да го нося. С усилие отварям очи. Трудно ми е да се върна в настоящето и да събера мислите си.

И всичко това ми се случва още преди да закопчая медальона около китката и да го почувствам върху кожата си. Ала не мога да мисля върху станалото, тъй като не мога да го променя. То е нещо, което трябва да направя, колкото и да е болезнено, колкото и да е ужасяващо, колкото и да изглежда невъзможно.

Увивам панделката около китката на дясната си ръка и стискам златната ѝ закопчалка. Белегът е на другата ми ръка, но аз знам, че това не е гаранция за безопасността ми. Медальонът бе намерил пътя си до мен при много по-сложни и трудни обстоятелства от сегашните.

Когато Луиса проговаря, гласът ѝ трепери.

— Но... Лия, не бива да носиш медальона. Нали знаещ какво може да ти се случи?

— Знам го по-добре от всеки друг, но няма друг начин.

— Може би трябва да го дадеш на Едмънд или на... Димитри? На когото и да е, само да не го носиш ти...

Думите ѝ не ме обиждат. Сигурна съм, че иска само да ме защити. Тя знае: аз съм най-уязвима към притегателната сила на медальона. Поради прокълнатата ми роля в пророчеството — ролята на Портата.

— Не, Луиса. Имах късмет да използвам услугите на Соня, която известно време ме предпазваше от него, ала не мога завинаги да прехвърлям отговорностите си другиму.

— Да, но... — тя поглежда към Димитри и отново обръща поглед към мен. — Димитри?

Той се взира в очите ми. Нямам представа какво вижда в тях, какво го кара да гледа право през мен, докато накрая усещам, че всичките ми тайни са разкрити.

— Лия има право — казва Димитри. — Нейно задължение е да носи медальона. Той ѝ принадлежи.

Той говори уверено, в очите му няма и сянка на съмнение и в този миг аз усещам вълнение, което е по-дълбоко от физическо привличане. По-дълбоко е дори от странната връзка, която възникна между двамата ни още в самото начало.

Луиса е объркана.

— Но как ще го опазиш да не се увие около другата ти китка?
Чакат ни още три дни и три нощи!

С мъка откъсвам поглед от Димитри и се обръщам към Луиса.

— Губя контрол върху него само когато спя.

Тя ме поглежда така, сякаш съм изгубила разсъдъка си.

— Тогава?

— Просто няма да заспивам — вдигам рамене аз.

— Какво имаш предвид?

— Ами това, което казах. До Алтус имаме три дни път. През това време няма да спя. Убедена съм, че щом пристигнем, Сестрите ще ме посъветват какво да правя.

Луиса се обръща към Димитри.

— Няма ли да й налееш малко разум в главата? Моля те.

Той тръгва към мен, хваща ме за ръката и с усмивка ѝ отвърща:

— Изглежда ми напълно разумна. Засега това е най-доброто разрешение на въпроса. Вярвам на Лия повече отколкото на всеки друг. Тя ще се опази от медальона.

Луиса ни гледа така, сякаш и двамата сме в еднаква степен луди, после вдига ръце във въздуха.

— Ами Соня? Кой ще отговаря за нея? И с това ли ще натоварим Лия?

През очите на Димитри пробягва сянка и това е видно дори на оскъдната светлина на огъня.

— Не, разбира се. Двамата с Едмънд го обсъдихме. Той ще язди най-отпред, а конят на Соня ще е завързан за неговия. Ти — поглежда към Луиса той — ще яздиш след тях, а след теб ще се движи Лия. Най-отзад ще яздя аз в случай, че нещо се обърка. Ако Соня иска да се отдели по личните си нужди, ти ще я придружаваш. В състоянието, в което се намира сега, няма как да избяга.

Той вдига глава, оглежда тъмнината, която ни обгражда отвъд светлината на огъня.

— Просто няма къде да отиде.

За миг ми се струва, че Луиса може да възроптае. Отваря уста да каже нещо, но после бързо я затваря.

— Много добре — съгласява се тя и в гласа ѝ долавям възхищение.

Димитри кима с глава.

— Лия може и да не спи, но ти трябва да спиш. През идните дни тя ще има нужда от всички ни.

Луиса колебливо кима и аз разбирам, че тя не иска да ме остави сама в безсънната ми нощ.

— Сигурна ли си, че всичко с теб ще е наред, Лия?

— Разбира се — съгласявам се аз. — И без друго вече поспах, а утре ще видим.

— Не бива да се тревожиш, Луиса — казва Димитри и обгръща раменете ми с ръка. — През цялата нощ ще съм тук. Лия няма и за миг да остане сама.

Невъзможно ѝ е да прикрие облекчението, което се изписва на лицето ѝ, и в същото време умората, която досега прозираше в ъглите на очите ѝ, изведнъж я поваля. Тя се приближава и аз потъвам в прегръдките ѝ.

— В такъв случай ще се видим утре сутринта. Ако ти трябва нещо, просто ме викни, става ли?

Аз кимам с глава, тя се обръща и прекосява бивака към палатката.

— Ела — дърпа ме Димитри да седна до него на земята до огъня, обляга се на дънера на дървото и ме придърпва така, че да се облегна на гърдите му. — Ще ти правя компания до сутринта.

— Не е необходимо. Наистина. Всичко ще е наред. Отначало се противопоставям на близостта му, като държа тялото си на сантиметър разстояние от неговото. Но след няколко минути се предавам и скланям глава на силното му рамо. Много е удобно, сякаш е направено специално за да ме приюти.

— Трябва да поспиш — казвам. — Аз не мога, но това не означава, че ти не бива да си починеш.

Той клати глава и страните му докосват косата ми.

— Не — отвърща. — Щом ти няма да спиш, няма да спя и аз.

И цяла нощ не мигва. Едва по-късно с малко неудобство си давам сметка колко отдавна не съм се сещала за Джеймс.

16.

Яздим едва от час, ала вече знам, че най-трудното ще бъде да не обръщам внимание на Сонините тиради. Започна се още щом слънцето се показва в мъгливата утрин.

Минах с наведена глава покрай палатката, в която бяха сервирали закуската на Соня, ала чух гласа ѝ. И макар до мен да достигнаха само откъслечни фрази, тутакси разбрах дълбоката ѝ заблуда.

„... моля ви, сигурна съм, че ако кажете на Лия...“

„Тя не разбира... Самаил е неин съюзник...“

„... накрая само ще влоши положението си...“

Сониният глас, гласът, който през изминалата година неизменно е бил до мен и в минути на удоволствия, и в минути на страх, да защитава Самаил, бе нещо, което не бих могла да понеса. Сякаш това не ми беше достатъчно, ами и Димитри настоя да отида в края на бивака, когато изведат Соня до коня ѝ. Не бях сигурна дали иска напълно да ни отдели една от друга поради опасенията си, че аз не съм достатъчно силна, за разлика от Соня, но този път се подчиних на волята му.

Не чувствам умора. Още не, макар да усещам, че и това ще стане много скоро. Засега съм отнесена и нервите ми са опънати от съзнанието, че медальонът е на ръката ми. Не съм го носила, откакто напуснахме Ню Йорк. Откакто осъзнах, че е опасно да го нося, тъй като в онзи момент силата ми бе твърде ограничена.

Сега той принадлежи само на мен.

Присъствието му около китката ми ме кара да се чувствам жива до полуда, сякаш нервните ми окончания стоят оголени на повърхността на тялото. Усещам и най-слабия полъх на вятъра, и най-приглушения шум на листата по клоните над главите ни, и то така, сякаш се намират под самата ми кожа. Сърцето ми пулсира с мощ, от която ме боли и която не мога да укротя. Мъча се да не мисля за това.

През целия ден съсредоточено се вирам в гърба на Луиса, която язди пред мен, а Сарджънт уверено ме води през гората. Дърветата и

шубраците покрай мен се сливат в мъгляво зеленикаво петно, което след известно време преставам да забелязвам. Докато се люшкам на гърба на Сарджънт, желанията ми са само две: бързо да стигнем до острова и да успея да остана будна докрай.

Сенките се удължават, въздухът захладнява и най-после Едмънд избира място за бивак, което е хем близо до вода, хем е достатъчно закътано, за да се чувстваме защитени в случай на нужда. Отвеждам Сарджънт в единия край на лагера, а Едмънд и Димитри придружават Соня до другия. Ефектът на белия имел, който Димитри й сложи в сутрешния чай, вероятно е отслабнал, защото тя говори със силен глас, който навява студ в душата ми.

— Лия! Лия! Няма ли да говориш с мен? Само за минутка?

Макар и е болка, аз извърщам глава встрани.

Завързвам Сарджънт за едно дърво, отпускам се на земята, опирам гръб в дънера на съседното дърво и затварям очи, сякаш така няма да чувам гласа на Соня.

— Опитай се да не обръщаш внимание, Лия — казва Луиса и присяда на твърдата земя до мен. В този миг нито една от двете ни не я е грижа за никакви удобства, дори в много отношения предпочитаме земята пред седлото, на което прекарваме толкова дълго време.

Обръщам се към Луиса и подпирам глава върху свитите си колене.

— Наслушах й се през последните месеци.

Тя съчувствено клати глава.

— Знам. Но нали осъзнаваш, че не Соня те вика сега? Не Соня постави медальона на ръката ти в тъмната нощ?

— Така е. Ала не ми става по-леко. Щом я погледна в очите, виждам Соня, но думите й... — няма нужда да довършвам.

Луиса протяга ръка и закрепва падналия кичур коса зад ухото ми.

— Ще отmine, Лия. Всичко ще отmine. Ще пристигнем в Алтус и Сестрите ще помогнат на Соня отново да открие себе си.

— Ами аз? — питам. — Нима мога да остана будна завинаги, с медальона, който от сега нататък ще е моето тежко бреме, на ръката? Докъде ще стигна така?

— Нямам представа, Лия. Но съм сигурна, че сме изминали дълъг път дотук — усмихва се Луиса. — Нека вършим нещата едно по едно. Най-напред да стигнем до Алтус, пък после ще видим.

Кимам с глава и ставам от земята.

— Ще помогна за вечерята.

Тя обръща поглед към палатката, която вече е разпъната и в която са настанили Соня на безопасно място.

— Дали е разумно? Може би тази вечер мъжете ще трябва да охраняват лагера ни. — В очите ѝ проблясва състрадание. — Тя няма да престане, Лия.

— Трябва да правя нещо, Луиса. Ако остана още миг на едно място, ще полудея.

Отправляме се към огъня, който Едмънд току-що е стъкнал. Не знам как Соня е разбрала, че се приближавам, тъй като не казвам и дума близо до палатката, но тя тутакси започва да ме безпокои.

Щом стигам до огъня, виждам лицето на Едмънд, от което се излъчва нежност.

— Добре ли сте?

Преглъщам тъгата, която при този въпрос се надига в душата ми като приливна вълна.

— Искаме да помогнем за вечерята.

Той се колебае, бавно кима с глава и ни дава нож и торба с моркови. Отнасям ги на малката масичка, на която режем продуктите. Започвам да кълцам и да стържа и за малко се разсейвам — не обръщам внимание на Соня, която продължава защитната си реч от палатката, като сурово ме укорява. Поне така си казвам, докато се мъча да отпъдя думите ѝ от съзнанието си.

* * *

Двамата с Димитри седим край огъня, а Едмънд пази пред палатката на Соня. Другата палатка е само за Луиса. Вероятно тя ще е единствената, която ще се наспи тази нощ.

— Не ти ли е студено? — пита Димитри и грижливо затъква краищата на одеялото около раменете ми.

Бе настоял да ми прави компания и през втората дълга нощ и макар да не си го признавам на глас, на мен ми е приятно да усещам масивната му гръд, когато се облегна назад.

— Добре съм, благодаря. Но ти наистина трябва да поспиш. Все някой от групата ни трябва да е добре отпочинал, а съм убедена, че това няма да съм аз.

Гласът на Димитри прозвучава досами ухото ми:

— Не можеш да си представиш колко малко сън ми е нужен. При това напоследък и без това сънувам само теб.

Аз нервно се смея, хваната натясно от неочакваното признание, като се старая да внеса лекота в разговора ни.

— Е да, да видим дали ще се чувстваш по същия начин след две безсънни денонощия!

Димитри извърта глава, за да ме вижда по-добре. В гласа му долавям мъчителен смях.

— Нима се съмняваш, че мога да остана буден до теб?

После продължава, без да дочака отговор:

— Е, и това ако не е предизвикателство! Приемам го!

Дори при тези обстоятелства не мога да престана да се смея.

— Много добре. Тогава те предизвиквам.

Той се намества зад мен и заравя лицето си в косата ми, а аз не преставам да се чудя защо се чувствам тъй спокойна в негово присъствие. Вероятно тайнствената гора ни пренася в съвършено различен свят и аз се чувствам така, сякаш съм познавала Димитри през целия си живот. Не усещам ни най-малко неудобство от близостта си с мъж, когото познавам от толкова кратко време. Лудост е да изпитвам такова спокойствие и аз се питам дали ще мога да остана будна, затоплена от огъня и от тялото му до своето.

В усилието си да не заспя предлагам на Димитри да играем на играта „Сто въпроса“ и започваме да се редуваме и да си задаваме най-разнообразни въпроси — от нелепи до сладостно нагарчащи. Забравям за пророчеството — двамата се държим като най-обикновени хора, които се опитват да се опознаят по-добре. Ние се смеем и шепнешком доверяваме най-скритите си тайни, а аз усещам как с всеки изминал момент ставаме все по-близки. Едва когато се уморяваме да питаме и отговаряме, много преди някой от нас да е достигнал стотния въпрос, двамата се умълчаваме. Димитри заравя лице в косата ми и дълбоко поема въздух. Не мога да съдържа смеха си.

— Какво правиш?

— Косата ти ухае прекрасно — отвърща той, а гласът му е глух и едва се чува.

Закачливо го удрям по ръката.

— Уф! Какъв лъжец! При такова дълго пътуване човек трудно спазва хигиенните изисквания.

Той вдига глава и отмята косата ми на една страна така, че да оголи шията ми.

— Наистина ухае прекрасно. Мирише на гората, на леденостудената вода на реката и... на теб.

Димитри навежда глава към оголения ми врат и когато докосва с устни кожата ми, тръпки пробягват по гърба ми. Главата ми сама се накланя на една страна. С разума си чудесно разбирам, че е скандално да позволиш на мъж да му отпусне юздите, особено ако го познаваш толкова отскоро. Ала останалата част от мен, онази, която не мисли, копнее целувките му да не спират. Тъкмо тази ми част протяга ръка назад, преплита пръсти в гъстата му черна коса и придърпва главата му към шията ми.

От гърлото му се откъртва приглушен стон. С кожата си усещам вибрациите му.

— Лия, Лия... Не така би трябвало да те държа будна.

В гласа му долавям терзанията му и знам, че той също се бори с желанието си, както и е очакванията, които бих могла да питая към един добре възпитан господин.

Ала тъкмо в този момент ние сме много далеч от доброто възпитание. Тук, в гората, на път за Алтус, и двамата сме оставени сами на себе си.

Тялото ми се извива в ръцете му, аз коленича пред него, благодарна, че широкият брич не ограничава движенията ми. Вземам главата му в ръцете си и надничам в бездънните му очи.

— Не ти ме държиш будна.

Навеждам устни към неговите, после леко се отдръпвам, за да изрека:

— Аз не те оставям да спиш — и леко ги допирам до неговите, като продължавам да говоря:

— Не те оставям да спиш, защото не искам.

Той въздиша, поваля ме на коравата земя и подпъхва одеялото под главата ми. Ръцете му се движат по цялото ми тяло над дрехите и

това не ми се струва нередно. Не е нито скандално, нито неприлично.

Обсипваме се един друг с целувки с различна сила и продължителност, изразяващи и нежност, и толкова разтърсваща страст, че чак дъхът ми спира, а Димитри трябва да се отдръпне, за да се успокои. Накрая сякаш по взаимно мълчаливо съгласие и двамата спираме. Отпускаме се и когато опирам глава на рамото му, забелязвам раздърпаните ни дрехи и забързаното ни дишане; мога да съм само благодарна, че Едмънд се намира в другия край на притихналия лагер.

Не чувствам умора. Всъщност кръвта с нова сила препуска в жилите ми и макар да съм уверена и изненадващо готова да поема ролята си в пророчеството, в същото време усещам всеобхващащ покой. Сякаш за първи път през последните месеци съм точно там, където трябва да бъда.

17.

— Дай ми медальона, Лия — след закуска Луиса застава над мен с протегната ръка. — Моля те.

Аз въздишам.

— Не мога, Луиса.

— Но... Лия! — очевидно я вбесявам. — Погледни се само! Изтощена си до смърт!

Смея се, съзряла ирония в забележката ѝ.

— Убедена съм, че видът ми не е много привлекателен, но да ти призная, Луиса, това ме безпокои най-малко от всичко.

Казвам самата истина. Нямам сили да се тревожа за външния си вид, макар да знам, че не изглеждам добре. Очите ми парят от безсънната нощ, не помня кога за последен път съм се сресала.

Луиса се взира в мен с присвити очи.

— Знаеш какво имам предвид. Не може да продължава така. Опасно е да яздиш недоспала.

— Добре де, Димитри настоява да яздя с него, за да не блъсна Сарджънт в някое дърво, ако това ти е притеснението.

— Не е това. Знаеш, че не е — сяда до мене тя. — Притеснявам се за теб. Ако ми дадеш медальона само за няколко часа, ще можеш да си починеш, за да пътуваш спокойно. Бих го направила за теб, Лия. Наистина.

Не ми е останала никаква сила, ала все пак успявам да ѝ се усмихна и да я хвана за ръката.

— Убедена съм, че е така, и съм ти благодарна, Луиса. Но можеш ли да сложиш ръка на сърцето си и да ми обещаеш, че у теб медальонът ще е на сигурно място? Сигурна ли си, че той няма да намери пътя си до мен, за да може Самаил да ме използва като своя Порта?

На челото ѝ се появява лека бръчка и аз разбирам, че тя наистина желае да ми го обещае. Иска го и то най-сериозно. Но накрая никоя от двете ни не се изненадва, когато приятелката ми изрича:

— Не. Не мога да ти го обеща, но мога да опитам.

— Не е достатъчно, Луиса, макар че високо ценя предложението ти. Честно — поклащам глава аз — Медальонът е само мой. Ще остане на ръката ми докрай. Няма да го предам никому доброволно. Все някак ще успея да се справя.

Тя кима и ми подава чашата си.

— Тогава изпий това. Ще ти е нужно.

Поемам чашата и внимателно отпивам от топлата течност. Кафето щипе езика ми, но аз се надявам, че ужасният му вкус ще е достатъчен да ме държи будна през останалата част от деня. Преглъщам го тъкмо навреме, защото Едмънд започва да събира конете.

Луиса се отправя към животните, а аз ставам и тръгвам да търся Димитри. На път към останалите от групата съм, когато той се появява в тръс, яхнал великолепия си жребец.

— Готова ли си? — пита.

Кимам за потвърждение, тъй като не се доверявам на собствения си глас. Колкото и да съм изтощена, Димитри продължава да ме привлича. Той скача на земята, уловил с една ръка високата част на седлото.

— Първо ти.

Досега не ми бе идвало наум, че не съм яздила с друг човек от дете, когато се настанявах между краката на татко.

— Но... как ще... Как ще седнем и двамата? — мъча се да потисна надигащото се в душата ми смущение със съзнанието, че се изчервявам. Усмивката му е похотлива.

— Съвсем просто; сядаш отпред на седлото, а аз се намествам зад теб.

Той се навежда към мен и е толкова близо, че усещам дъха му — мирише ми на мента. Устата ми пресъхва.

— Надявам се, няма да възразиш?

Вирвам брадичка и отвръщам:

— В никакъв случай.

Поставям крака си в стремето и му хвърлям лукав поглед.

— Дори мисля, че ще ми е много приятно.

Когато се повдигам на седлото, забелязвам възхищението в усмивката му, а миг след това той вече е зад гърба ми, бедрата му

стискат моите, а ръцете му държат юздите, като ме подпират от двете страни. Побиват ме тръпки от главата до петите.

Докато се придвижваме в тръс към останалите, Соня ми хвърля продължителен поглед от гърба на коня си, който е завързан за този на Едмънд. Очаквам да ми викне, да ми се моли, да ме придумва. Ала не го прави. Седи съвършено спокойна и може би поради тази причина никой не се опитва да ме предпазва от нея, както правеха вчера. Знам, че би трябвало да чувствам облекчение от мълчанието ѝ. Ала ако трябва да опиша с думи онова, което чувствам в началото на днешния ден, няма да използвам думата „облекчение“. И най-слабата утеха, породена от Сониното мълчание, се изгубва напълно при спомена за воднистосините ѝ очи и техния празен, присмехулен поглед.

Веднага щом подреждаме конете един след друг и хвърляме последен поглед на бивака, ние тръгваме през гората. Днес напредваме по-бавно, тъй като трябва да водим за юздите два коня без ездачи — моя и Сониния, — и не след дълго започвам да се питам що за идея ми е хрумнала да яздя един кон е Димитри.

Че е приятно, приятно е. Там е работата. Ако пътувах на собствения си кон, трябваше да съм непрекъснато нащрек, да внимавам да не изпусна групата и да объркам посоката. А сега прекарвам деня в полусънно състояние, като ту влизам, ту излизам от него. Колкото по-навътре навлизаме, толкова по-гъста става мъглата и накрая ни покрива отвсякъде като саван, пропъждащ и най-слабата светлина по пътя ни.

Тъй като няма слънце, не е възможно да кажем дали е ден, нощ или здрач. Не ми се иска да безпокоя Димитри е подобни въпроси. И най-после това изгубва всякакво значение. Остава ни само да пътуваме, независимо кое време на денонощието е, докато стигнем морето, което ще ни отведе в Алтус. А аз трябва да остана будна, докато пристигнем там.

* * *

За първи път от много часове се чувствам наистина будна и осъзнавам, че причината е Хенри. Застанал е в далечината, добре прикрит зад дърветата и аз можех изобщо да не го забележа, ако не бях

разпознала в него Хенри. Но, разбира се, това е той. Дори зад милион листа, зад милион клони и милион дървета пак щях да го намеря.

Поглеждам към малката рекичка, където останалите са откарали конете на водопой. Поглеждам назад в очакване Хенри да си е отишъл, ала той е там. Стои на същото място, където го зърнах преди миг, но този път е поставил пръст на устата си, с което ми прави знак да си мълча. После ми маха с ръка да отида при него.

Хвърлям поглед към останалите от групата, които са се съсредоточили в животните и в собствените си нужди, за които трябва да се погрижат, преди да продължим пътя си. Няма да усетят, ако се отделя и ги оставя за минутка, така че не мога да пропусна тази възможност. Ще се възползвам от момента, в който бих могла да разговарям с брат си за първи път, откакто си отиде от нас.

Вървя към дърветата в края на малката поляна. Когато стигам до гората, не се колебая нито за миг и влизам в шубраците. В същото време Хенри се обръща и потъва навътре в гората. Не се учудвам, че може да върви. Смъртта го е освободила от парализираните крака и от инвалидния стол, който винаги е бил и негов приятел, и негов затвор.

Гласът му литва в мъглата и стига до мен:

— Лия! Насам! Трябва да поговорим.

Аз тихичко го викам, защото не искам другите да разберат, че съм се отклонила.

— Не мога да се бавя, Хенри. Чакат ме.

Той изчезва зад едно от многото дървета, ала аз чувам гласа му:

— Няма да се бавим, Лия. Ще поговорим само минутка. После веднага се връщаш.

Навлизам навътре в гората и най-после стигам до дървото, където го зърнах последния път. Отначало мисля, че въображението ми играе номера поради умората, защото там го няма. Но после го виждам да седи на един пън вляво от мен.

— Хенри.

Мога да изрека само името му. Страхувам се да не изчезне, ако му заговоря и грубо наруша околната тишина. Той се усмихва.

— Лия. Защо не дойдеш да седнеш до мен?

Звучи ми както обикновено и аз не се боя да го видя тук, в моя свят.

Заложбите ми в Отвъдното, както и пророчеството крият разнообразни и непредвидими тайни. Трудно ми е да се изненадам след всичко, което съм видяла досега.

Приближавам се и сядам на дънера до него. Поглеждам в очите му. Те са същите като преди — тъмни и дълбоки. Това са очите на баща ми, изразителни и топли, и за миг ме обзема такава тъга, че ми се струва, че няма да мога да си поема дъх.

Съсредоточавам се, защото не знам колко време имаме, за да си говорим на четири очи.

— Толкова се радвам да те видя, Хенри! — протягам ръка да докосна гладката му буза. — Не мога да повярвам, че наистина стоиш пред мен.

Той се кикоти. Кикотът му литва в гората, лек като дим.

— Разбира се, че съм аз, глупаче! Дойдох да те видя.

Лицето му става сериозно, той протяга малката си ръка и ме прегръща през рамото досущ като малко дете.

— Липсваше ми, Лия.

Вдъхвам мириса му — още го помня: сложна смесица от момчешка пот, стари книги и много, много години тишина.

— И ти ми липсваше, Хенри. Повече, отколкото си представяш.

Оставаме за миг така, после аз с неохота се отдръпвам.

— Виждал ли си мама и татко? Добре ли са?

Взира се в очите ми и този път той протяга ръка и ме докосва по бузата. Връхчетата на пръстите му са топли.

— Да, и двамата са добре. Толкова много имам да ти разказвам! Но си твърде уморена, Лия. Ти не изглеждаш никак добре.

Кимам с глава.

— Не мога да спя. Нали разбираш, Душите. Вмъкнали са се в групата ни. Обсебили са Соня. — Протягам ръка към него. — Сега само аз мога да нося медальона. Така че не бива да заспивам, Хенри. Докато стигнем в Алтус и се срещнем с леля Абигейл.

В погледа му се чете и жал, и съчувствие.

— Да, но щом настъпи мигът, няма да можеш да се бориш с Душите, дори сега не си в състояние да го направиш, ако не си починеш.

Той сяда още по-близо до мен.

— Склони глава на рамото ми. Само за малко. Ако затвориш очи само за няколко минути, ще ти е по-леко да пътуваш нататък. Ще те пазя, обещавам.

Той, разбира се, има право. Никак не е лесно да балансирам между необходимостта да се защита от медальона и тази да се подготвя, в случай че Душите ме нападнат. Ако си почина, ще съм готова да посрещна всяка опасност от тук до Алтус. А на кого бих могла да се доверя повече отколкото на обичния си брат, който рискува живота си, за да скрие списъка с имената на ключовете, така че Алис да не може да го използва в своя изгода и в мой ущърб?

Облягам глава на рамото му и вдишвам мириса на туиденото му сако. От тази ъгъл гората изглежда странна — издължена от двете страни, тя внезапно се превръща в нещо чуждо и тъмно, което едва разпознавам. Оставям клепачите си да се затворят и изпадам в прелестната пустота на съня — ценно за мен състояние поради простия факт, че през последните нощи е било тъй далеч от мен.

Бих искала да кажа, че чувствам миг на покой. Че успявам да открадна няколко минути за почивка и вероятно е така. Ала следващото нещо, което усещам, е ожесточения вятър наоколо. Не, не се изразявам точно. Вятърът вее през мен — породен е от някакъв прастар източник, който се отваря отвътре навън.

В главата ми нахлува повей от морето по време на многото лета, които като деца прекарвахме на острова. Тъкмо там двете е Алис се научихме да плуваме. Изправяхме се на плажа, където вълните се втурваха и облизваха краката ни, удивяхме се на мощта, е която водата дърпа огромно количество пясък навътре към морските дълбини и ни оставя пред изровената бездна. Чувствам се по същия начин. Сякаш нещо вътре в мен се е разтворило и оттам някой издърпва всичко значимо за мен и го запокитва в някакво прадревно място, като ме превръща в празна мидена черупка, захвърлена на морския бряг.

— Лиия! Къде си, Лиия!

Гласовете долитат отдалеч. Нямам сили да отворя очи. Освен това рамото на Хенри, на което съм опряла страната си, ми вдъхва такъв покой, такава сигурност. Бих искала да остана така още дълго.

Ала луксът да спя не ми е разрешен. Нито да проявявам невежество. Някой здраво ме разтърсва, после грубо ме зашлепява по

лицето, аз се сепвам и се събуждам.

— Лия! Какво правиш? — дочувам гласа на Луиса и се хващам, че се вирам в нейните светлокафяви очи.

— Почивам си. С Хенри.

Думите ми звучат завалено и неясно дори в собствените ми уши.

— Лия... Лия, чуй ме — говори ми Луиса, а Димитри и Едмънд се показват зад нея, като едва си поемат дъх, сякаш досега са тичали. — Хенри го няма. Подлъгали са те да навлезеш в гората!

Макар че съм в унес, вътре в мен се надига негодувание.

— Той е тук — настоявам аз. — Пази ме, докато спя, а когато си почина, ще ми разкаже всичко, което трябва да знаем, за да стигнем благополучно в Алтус.

Ала когато се оглеждам за Хенри, виждам, че не седя върху сухия дънер, както си мислех. Проснала съм се на земята сред окапалата шума. Оглеждам пространството около Луиса, около Димитри и Едмънд. Хенри го няма. Никога не е бил тук.

— Но аз го видях. Само преди минута.

Бързам да стана от земята и Димитри се втурва да ме подхване под мишницата. Само след миг възстановявам равновесието си. Тогава бавно се извъртам в кръг и оглеждам дърветата, за да зърна поне малка следа от брат си. Ала някак си осъзнавам, че го няма. Никога не е бил тук. Заравям лице в дланите си.

Димитри ги издърпва и ги държи в своите ръце.

— Погледни ме, Лия.

Но аз се срамувам. Да се оставя да ме прикоткат да заспя! Да разреша на Душите да използват любовта ми към Хенри! Поклащам глава.

— Погледни ме — той пуска едната ми ръка и накланя брадичката ми така, че да виждам само мастиленочерните му очи. — Вината не е твоя. Разбра ли? Не си виновна. Ти си по-силна от всекиго от нас, Лия. Но си човешко същество. Цяло чудо е, че не попадна под влиянието им по-рано.

Издърпвам ръката си от неговата и тръгвам. Само след няколко крачки ме обзема дива ярост и аз се обръщам с лице към Димитри.

— Те използваха *брат ми*! От всички... от всички свети за мен неща избраха тъкмо него — защо?

Започнали гневно, въпросите ми свършват като хленч.

Само с две крачки Димитри се приближава до мен. Взема главата ми в ръцете си и се вглежда в очите ми.

— Защото ще използват всичко, което е по силите им, Лия. За тях няма нищо свято. Нищо, освен силата и властта, които жадуват да притежават. Дори всичко, което знаеш и помниш, да изчезне от съзнанието ти, трябва винаги да помниш това. Винаги.

18.

Когато идва време да правим бивак за през нощта, аз съм вече в състояние на хипервъзбуда. Струва ми се, че дори да имам такава възможност, няма да мога да заспя, макар че никога през живота си не съм била толкова изтощена. Още щом настаняват Луиса и Соня в две различни палатки и всички се умълчават, аз се убеждавам, че само непрекъснатото движение, придружено с непрекъсната мисловна дейност, могат да ме държат будна.

Започвам да обикалям из лагера, докато Едмънд и Димитри настаняват животните за през нощта. По-късно Едмънд ще седне пред палатката на Соня, за да я пази, както предишните няколко нощи. Все още не ми е ясно дали я охранява, за да предпази мен, или да пази нея от самата себе си. Твърде съм уморена, за да му задам този въпрос.

Докато крача, аз мисля. Опитвам се да провидя напред, да надзърна в бъдещето, когато ще съм приключила и последния етап от пътуването си и ще съм се видяла е леля Абигейл в Алтус, дори още по-напред — когато пътят ми ще ме е отвел до липсващите страници. Когато умът ми е зает, аз се чувствам добре, при това, докато размишлявам, имам възможност предварително да отгатна евентуалните пречки и да направя план как да ги заобиколя.

— Искаш ли компания? — разнася се глас до рамото ми и аз се сепвам — толкова съм се задълбочила в мислите и умората си.

Продължавам да крача, но когато се оглеждам, виждам, че Димитри крачи от дясната ми страна. Поклащам глава.

— Няма нужда, Димитри. Трябва да спиш. Аз съм добре.

Той се подсмива.

— Но аз съм много по-добре от теб. В състояние съм да стоя нащрек часове наред.

Усмиввам му се.

— Дори да е така, имай предвид, че разчитам на теб да ме откараш жива и здрава до Алтус. Ако се преумориш, и двамата можем да сбъркаме острова!

Той се навежда и ме хваща за ръката.

— Уверявам те, бодър съм като в деня, в който те зърнах с Хрътките. Нали ти казах? Нямам такава нужда от сън, каквато изпитваш ти.

Накланям глава, за да го виждам добре.

— И как точно става това? Ти не си ли... смъртен?

Той отмята глава назад и се смее, вдигнал лице към индиговосиньото небе.

— Разбира се, че съм смъртен! За какъв ме вземаш, за някакъв звяр ли? — шеговито оголва зъби и ръмжи.

Обелвам очи.

— Много, смешно. Нима ме кориш, че попитах? Защо иначе няма да имаш нужда от сън?

— Е, никога не съм твърдял, че не се нуждая от сън. Казах само, че мога да изкарам значително по-дълго време, без да спя, отколкото ти.

Поглеждам го дяволито.

— Отбягваш въпроса. Хайде, нима можем да имаме тайни при тези обстоятелства?

Изпитвам удоволствие от шеговитите задевки. Чувствам се обикновена, като другите момичета. Сякаш двамата се разхождаме в някой от множеството зелени паркове в Лондон в хубав летен ден.

Той въздиша. Когато отново ме поглежда, усмивката му е малко тъжна.

— И аз съм смъртен като теб, но от една страна произхождам от най-старите разклонения на Григъри, а от друга — от най-старите разклонения на Общността на Сестрите. Всъщност всеки един от предците ми, като се започне от Пазителите, се е свързвал с член от Сестринската общност. И тъкмо поради тази причина моите... заложи са необикновени. Поне така твърдят.

— Какво точно имаш предвид? За какви заложи говориш? — усещам, че премълчава нещо много важно.

Той стиска ръката ми.

— Същите като твоите — да пътувам из Равнината, да гадая, да разговарям с мъртвите... Колкото по-близка е родствената ни връзка с Пазителите и Григъри, толкова повече сила притежаваме.

Взирам се вдясно, като се опитвам да продължа по темата оттам, откъдето той спря. Най-после си я спомням и се обръщам към него:

— Ти каза „ние“.

— Така е.

— Какво имаше предвид? — питам.

Той ме поглежда и леко ми се усмихва.

— Ти също произхождаш от старо разклонение. От пряко разклонение. Не знаеше ли?

Клатя глава, макар да го осъзнавам, макар нещо дълбоко в потъналото ми в летаргия съзнание да се бори да излезе на повърхността.

— Съвсем скоро открих, че баща ми е бил член на Григъри. Нямах време да го попитам за това.

Димитри се спира и ме дърпа за ръката, докато най-после спирам и аз.

— Той беше също толкова влиятелен член на Григъри, колкото и майка ти е била една от Сестрите, Лия. Ти също произхождаш от съюз между Сестрите и членовете на Григъри. Затова си надарена с такава сила.

Поклащам глава и отново тръгвам, но този път вървя толкова бързо, че той е принуден да подтичва до мен. Факт е, че не желая да откроя връзките, които вече започвам да осъзнавам, ала не мога да разбера причината за този факт.

— Лия... Какво има? Нищо не е... Ами не е станало нищо, което да те разтревожи. Просто ти имаш по-добра възможност да довършиш пророчеството, отколкото Сестрите преди теб и това е така поради произхода ти. Тъкмо тук се крие причината, поради която леля ти Абигейл, както и майка ти, бяха толкова силни.

Кимам с глава.

— Да, но това означава също, че вероятно Алис е много по-силна, отколкото предполагам, а пък аз предполагам, че е много, ама наистина много силна. Освен това...

— Освен това какво?

Усещам погледа му върху себе си, ала не го поглеждам. Продължавам да вървя и се опитвам да облека в думи тъгата, която внезапно ме наляга. Спирам.

— Освен това започвам да осъзнавам, че всъщност изобщо не съм познавала баща си. Сигурно се е чувствал самотен и не е вярвал, че би могъл да сподели тревогите си с мен.

— Той се опитваше да те закриля, Лия. Това е. Всички ние от кръга на Григъри се стараем да вършим същото за Сестрите.

Какво ми остава друго, освен да кимам е глава? Да кимам и да вървя.

Повече не изричаме и дума, ала Димитри не ме оставя нито за миг. През цялата нощ вървим ли, вървим, понякога мълчим, друг път си подхвърляме тихичко по някоя фраза, въртим се в кръга, описан от границите на бивака, докато небето променя цвета си: от тъмносиньо става лилаво, а далеч зад дърветата грейва в най-светлия нюанс на оранжевото.

* * *

Час след като тръгваме на другата сутрин, аз долавям мирис на море. Щом разбирам, че сме близо до него, става ми по-лесно да се боря с коварното усещане за сънливост, въпреки че съм плюла на достойнството си и не седя с изправен гръб, а съм клюмнала върху гърдите на Димитри. Дори не знам дали Соня гледа към мен, дали изобщо ми обръща внимание. Отдавна съм престанала да хабя сили и енергия и да се тревожа излишно за нея. Засега тя е спокойна и това е добре дошло за мен.

Гората наоколо се превръща в мъгляво петно и единственото ми желание е да склопя очи. Да заспя, да потъна в дълбок сън. Ала соленият мирис на океана ми дава надежда, че краят е близо.

Шубраците постепенно изчезват, отначало дърветата оредяват и не след дълго се срещат толкова нарядко, сякаш вече сме извън гората. Накрая прекрачваме някакъв невидим праг и се озоваваме на брега.

Конете тутакси спират и пред очите ни се ширва морето, навъсено и сиво, чак до хоризонта в далечината. Мълчаливо се вираме в него.

Луиса първа слиза от коня, грациозно стъпва на земята и развързва връзките на ботите си. Събува ги, после сваля и чорапите.

Когато остава съвсем боса, зарива пръстите си в пясъка и се заглежда в тях, после вдига поглед към мен.

— Нали не си толкова уморена, че да пропуснеш да стъпиш боса на пясъка, Лия?

Навремето палавата ѝ усмивка би ме заразила и аз тутакси бих скокнала на пясъка до нея. Ала сега думите ѝ идват сякаш много, много отдалеч. Не стигат веднага до съзнанието ми и не оставят следа в него.

— Лия? — гласът на Димитри прозвучава силно в ухото ми, в гърба си усещам яките му гърди. — Защо не отидеш при Луиса? Студената вода ще те ободри.

Той скача от коня и на мен ми става студено. Протяга ми ръка.

— Ела.

Инстинктивно се улавям за него, премятам крак над седлото, скачам долу и залитам на една страна. Луиса коленичи и протяга ръка към едната ми обувка.

— Хайде. Нека я събуем.

Тя ме потупва по крака и аз покорно го вдигам, като се подпирам на коня.

Сваля най-напред едната обувка заедно е чорапа ми, после другата. Когато с крака си усещам пясъка, грапав и студен, Луиса се изправя. Хваща ме за ръка и мълчаливо ме дърпа към водата.

Не съм загубила всичките си способности. Дори докато залитам зад Луиса към водата, не преставам да се питам как ще стигнем до Алтус, каква е следващата ни стъпка. Но нямам никаква мотивация да задам този въпрос, нито дори да се чудя твърде дълго. Оставям се на Луиса, която ме дърпа към вълните, докато накрая те заливат краката ми до глезените. Водата е мразовита и когато пръстите ми потъват във влажните несигурни пясъци, усещам нещо подобно на болка, примесена с радостна възбуда.

Вятърът носи из въздуха Луисиния смях и той сякаш литва над морето. Тя пуска ръката ми и навлиза по-навътре, пълни шепите си с вода и я пръска във всички посоки като малко дете. Но аз продължавам да усещам липсата на Соня — тя би трябвало да е във водата, да се смее и да се радва, защото заедно изминахме дълъг път и вече се приближаваме към Алтус. А всъщност Соня е като затворник, охранявана от Едмънд и Димитри зад нас. Мъката в душата ми се бори

с възмущението и няма значение кое от двете ще вземе превес, защото така или иначе тази битка е обречена.

— Почакай...

Луиса прекъсва играта с вълните. Застава на един-два метра пред мен и се визира в далечината през леката омара. Проследявам погледа ѝ, но не виждам нищо. Докъдето стигат очите ми, се стеле мъгла и се слива със сивото море и пустото небе.

Но Луиса със сигурност вижда нещо. Взира се продължително напред, после се обръща към Едмънд и останалите.

— Едмънд? Това ли е... — тя не довършва изречението си, а отново обръща поглед към морето.

Аз поглеждам назад към групата и виждам как Едмънд бавно се приближава към нас, а очите му са вперени в същата посока. Той нагазва във водата, без да обръща внимание на факта, че е с ботуши, и спира точно до мен.

— Ами да, госпожице Торели. Мисля, че сте напълно права.

Макар че изречението му е адресирано към Луиса, той сякаш говори на всички ни и в същото време на никого.

Обръщам се към него.

— Права за какво? — усещам езика си надебелял.

— Права е за онова, което вижда — отвърща той. — Ей там!

Поглеждам натам, накъдето се визира и той, и да! — нещо тъмно си проправя път през вълните към нас. Може би се дължи на недоспиването ми, ала с приближаването на предмета внезапно ми става страшно. Той е чудовищен. Огромно и тромаво нещо, което поради безшумното си плъзгане по водата е още по-страшно. В гърдите ми се надига първичен ужас и аз съм на път истерично да запищя, когато предметът пробива и последната пелена от мъгла, паднала над морето.

Луиса се обръща към нас и се хили.

— Виждате ли? — Тя театрално се покланя и ни сочи с ръка пътя към нещото, което тихо се поклаща във водата. — Колесницата ви очаква!

И тогава всичко ми става ясно.

* * *

Вълните ту ни повдигат нагоре, ту ни смъкват надолу и аз не мога да разбера защо съм си мислила, че пътуването през океана ще бъде по-леко от язденето. От известно време сме в открито море, но не мога да кажа точно откога; небето продължава да е сиво както преди. Нито по-светло, нито по-тъмно. Това ми говори едно-единствено нещо — че нощта още не е паднала.

Дори не се опитвам да следя какво разстояние изминаваме. Умората ми е твърде дълбока, за да мога да мисля трезво, освен това мъглата скоро поглъща брега. Не съм съвсем сигурна, но ми се струва, че се движим в северна посока. Ритмичното полюшване ме приспива и внезапно в мен се надига неразумното желание да скоча във водата, за да избягам от хипнотичното люлеене на борда.

Качихме се на лодката скоро след като тя спря на брега. Едмънд и Димитри скочиха в нея, сякаш най-естественото нещо на света е някоя лодка внезапно да се появи от мъглата и да ни отнесе, без всякакви обяснения, към някой остров, който не съществува на нито една карта в цивилизования свят. Ала аз се питам откъде ли е знаела, че ще сме тук.

Питам се също какво ще стане със Сарджънт и останалите коне, макар че Едмънд ме успокои с думите: „Ще се погрижат за тях.“ Питам се и кои са фигурите, облечени в плащове, които безшумно гребат отпред и отзад на лодката, докато тя се плъзга леко по водата. Те нямат характерни белези — не мога дори да кажа дали са мъже или жени — и не проронват нито дума. Макар в главата ми да се блъскат множество въпроси, аз не ги задавам гласно, тъй като умът ми не е достатъчно бистър, за да ги оформя в изречения.

Соня е до носа, а аз съм до кърмата. Колкото по-дълго пътуваме по морето, толкова по-потисната става тя. Накрая престава да поглежда назад през рамо и да ми хвърля гневни погледи и се заглежда в мъглата. Едмънд не се отдалечава от нея, а Димитри не ме оставя нито за миг. В негово присъствие ми е спокойно, въпреки че и двамата мълчим. Облегната на рамото му, аз съм потопила пръстите на ръката си във водата, а Луиса дреме в средата на лодката, подпряла главата си с ръце.

Морето е необичайно тихо. Ние се люлеем, ала това е обичайното бавно и леко полюшване на лодка върху морската повърхност, гладка като огледалото, което висеше над камината в

моята стая в Бърчуд. Взирам се във водата и се питам дали огледалото е още на мястото си. Чудя се дали стаята ми е останала непроменена, или са отнесли отвътре всичко, което ме е обграждало толкова години.

Отначало не виждам нищо. Небето е толкова сиво, че не мога да открия дори собственото си отражение във водата, а тя е мътна и не различавам нищо под повърхността ѝ. Но потопените ми в нея пръсти се блъскат в нещо. Казвам си, че вероятно е делфин или акула, и измъквам ръка от водата, защото от книгите на татко знам колко странни същества обитават морските дълбини.

Надничам зад борда и от водата ме поглежда някакво око. По начина, по който се появява, то ми прилича повече на око на алигатор или на крокодил — съществото се визира в мен, докато тялото му е под водата. Но, разбира се, не може да е нито едното, нито другото. Та нали сме в океана? За миг откъсвам поглед от съществото и поглеждам към спътниците си, за да разбере дали и те са го забелязали.

За първи път, откакто сме на път, Димитри кротко дреме до мен. Бързо оглеждам останалите и виждам, че дългото ни пътуване дълбоко им се е отразило. Соня и Луиса спят като бебета, а Едмънд е вперил поглед отвъд лодката и гледа като изпаднал в транс.

Връщам поглед към водата, като се питам дали съществото е реалност, или витае само във въображението ми. Не. То е все още там, е лекота се движи до лодката и сякаш ме гледа със съчувствие. То примигва и леко се надига от водата. Много прилича на кон, чиято люспеста опашка се подава на повърхността, после отново се потапя във водата, но си давам сметка, че няма нищо общо с коня.

Тъкмо окото е онова, което ме привлича. В него се чете съпричастност, макар да не мога да обясня защо. То сякаш е съпричастно с всичко, което съм преживяла. Гривата му плава зад мощната му глава като кафяво водорасло и аз протягам ръка зад борда, за да докосна силната му шия под водата. На допир е хем переста, хем хлъзгава, а бездънният му поглед, заедно с особеното усещане от допира ми до него, ме хипнотизира. Милвам го по шията и то тутакси затваря око, сякаш изпитва огромно удоволствие. Когато отново го отваря, осъзнавам грешката си.

Не мога да откъсна ръката си от него. Тя е залепнала за кожата на съществото. Огромното му око примигва веднъж и се потапя по-надълбоко, като ме увлича със себе си. В началото се изумявам и не

мога нито да кажа, нито да направя нещо, но когато тялото ми изхвърча зад борда, започвам да ритам с крака и да се извивам, за да се освободя. От суматохата всички на борда се сепват и застават нащрек.

Ала е твърде късно. Съществуото е по-силно и мощно, отколкото си мислех, и за нула време аз се озовавам във водата. Последното, което зървам, не са очите на Димитри — изплашени и объркани, — а безликите фигури, които не спират да управляват лодката на носа и на кърмата. Те изобщо не реагират на хаоса, настъпил в лодката.

Успявам да си поема дълбоко въздух, преди съществуото да ме дръпне и да ме потопи цялата във водата. Отначало се съпротивлявам. Мъча се да отлепя ръка от шията му, но не след дълго осъзнавам безплодието на усилията си. Съществуото не се стрелва към дъното, въпреки че няма да му е трудно да го направи. То мудно се отправя към дълбините, сякаш разполага с всичкото време на вселената. Криволичи по пътя си, така че краят ми е отложен във времето. Да. Аз наистина имам време да се замисля за смъртта и дори за нещата, които бих могла да направя, за да се спася, ако имах някакво оръжие под ръка.

Водата е един мрачен свят от размазани сенки и хлъзгави предмети, които се блъскат в мен, и не след дълго, дори напротив, съвсем скоро, душата ми се изпълва с безразличието, за което знам, че съпровожда удавниците преди смъртта им. Тялото ми се носи след масивното туловище, а ръката ми е безвъзвратно залепнала за шията му тъй здраво, както беше и преди да ме повлече във водата. Волята ми за борба изведнъж ме напуска и аз се оставям съществуото да ме влечи все по-навътре и по-навътре към дълбините, без ни най-слаба съпротива от моя страна. Истината е, че съм уморена. Много съм уморена. За втори път водата застрашава живота ми.

„Може би това е съдба. Може би така предявяват претенции към душата ми.“ И това е последната ми съзнателна мисъл.

19.

Въпреки всичко случило се аз съм убедена, че ще умра от задушаване.

Съвземам се на дъното на лодката, от устата ми изригва фонтан от вода и после дълго кашлям, докато гърлото ми става кървавочервено. С периферното си зрение зървам силуетите и на други фигури, ала тъкмо лицето на Димитри, тревожно и безнадеждно, привлича вниманието ми. Той се е надвесил над мен, подпъхнал е ръка под едното ми рамо, а от устата ми изригва неспирен гейзер морска вода, която сякаш е запълнила всяка пора, всяка фибра, всяка жила от тялото ми.

Най-после кашлицата ми спира, поне за миг, и Димитри ме взема в ръцете си и ме притиска към мокрите си гърди.

— Съжалявам — изричам.

Не става и дума да ме обвиняват. Не си спомням всичко, ала странното същество, дръпнало ме във водата, и собствената ми наивност са онова, което няма да забравя скоро.

Той поклаща глава и когато проговаря, гласът му е дрезгав и рязък:

— Трябваше да те наблюдавам... бях длъжен да внимавам повече.

Твърде съм изтощена, за да реагирам и да споря. Прегръщам го и притискам мокрото си тяло към неговото.

Луиса коленичи до мен, а лицето ѝ е тревожно както никога досега.

— Добре ли си, Лия? За миг потънах в дълбок сън и последното, което видях, бяха краката ти, които се мятаха във въздуха, преди да изчезнат в морето!

— Беше воден дух — изрича Димитри, сякаш това е най-обикновено същество, а не чудовище, което може да се види единствено в томовете за древната митология. — Вероятно е вършил

услуга на Душите, както правеха и Хрътките в гората. Искат да те спрат да не стигнеш до Алтус и до липсващите страници.

Луиса започва да измъква разни неща от чантата си.

— И двамата треперите! Ще се разболеете и ще умрете!

Дори в състоянието, в което съм, откривам иронията в думите ѝ, но съм ѝ благодарна за одеялата, които измъква от раницата си, а после и от багажа на Едмънд. Димитри ме увива в едното от тях, а другото мята на раменете си, обляга се на борда на лодката и ме придърпва да се облегна на гърдите му.

Доволна, че поне засега сме добре и в безопасност, Луиса се връща на мястото си. Едмънд заема позиция до Соня, която изглежда така, сякаш по време на случката изобщо не е шавнала. Едва тогава го виждам добре. Нещо не е наред с лицето на Едмънд. Сякаш е остарял поне с десет години, откакто го видях за последен път, чертите му са изкривени от страх, терзания и мъка. Тутакси разбирам причината и сърцето ми се свива от вината, която изпитвам.

Едмънд вече е изгубил едно дете във водата. Макар Хенри да не бе негов собствен син в традиционния смисъл на думата, несъмнено той обичаше брат ми като свое собствено дете. Загубата му го съкруши, а сега аз бях върнала спомените му на онова място... на онова ужасяващо място, за което не мога да мисля така, между другото.

Знам, че трябва да му кажа нещо. Трябва да поправам онова, което му сторих. Ала не мога да намеря думи и гърлото ми се свива от жалост. Поглеждам го в очите с надеждата, че ме разбира.

* * *

— Какво направи? — гласът ми сякаш идва от много далеч.

Облегнала съм се на гърдите на Димитри. Въпреки одеялата и топлината на тялото му ми е толкова студено, че повече няма опасност да заспя. Мисля, че не бих могла да се успокоя дотам, че да се унеса в сън, дори сънят да не ми е забранен.

Той не ми отговаря веднага и аз разбирам, че се опитва да прецени до каква степен трябва да знам истината. Миговете, когато съм била под водата, са изтрити от паметта ми. Бегло си спомням само

безкрайния мрак, сенките и най-накрая странната светлина, която освети тъмата миг преди да приема, че съм мъртва.

Това беше Димитри. Ясно е от прогизналите му дрехи и мократа му коса. Искане ми се да го разбера. Него.

С гърба си усещам как гърдите му се повдигат, когато си поема дъх, за да ми отговори.

— Като член на Григъри упражни властта си над съществото.

— Нима притежаваш подобна власт?

— Да — казва той и млъква. — Но не бива да я използвам.

Извивам снага в ръцете му, извърщам се и го поглеждам.

— Какво значи това?

Той въздиша.

— Не ми е позволено да се намесвам в пророчеството. Изобщо не бива да ти помагам. Предполагам, че когато ти помагам да не заспиваш и те придружавам до Алтус, аз не се отклонявам от правия път и върша всичко в границите на законите на Григъри. Дори не се намесих при Хрътките. Щом видяха, че съм с теб, те отстъпиха по своя собствена воля.

В колебанието му разчитам нещо недоизказано.

— Има и друго, нали?

— Нищо, от което да се тормозиш, Лия. Не бих желал да се тревожиш от решението, което съм взел и което отново бих взел, ако ми се удаде възможност. Нямаше как да не те последвам. Такава вероятност няма да съществува никога.

Докосвам го по лицето. Кожата му е студена.

— Да, но нали сме заедно в тази история? Сега повече от всякога.

Поколебава се, после кима с глава.

— С каквото и изпитание да се сблъскаш, няма да си сама. Като се втурнах след теб, прекосих много важна граница. Използвах магия... магия, забранена в материалния свят, с която обезсилих водния дух. Макар да притежава по-голяма сила от всеки смъртен, тя не може да достигне тази на Григъри. Както и силата на мнозина от Сестрите. Всъщност ако бе тренирала малко повече, щеше сама да избегнеш опасността. Защото и твоята сила е забележителна, макар да не е развита докрай.

Знам, че това няма много общо с темата, ала не мога да потисна възмуцението си. Та нали месеци наред бях упражнявала заложите си?

— Не мога да използвам заложите си толкова успешно, колкото ти, но все пак мисля, че през последните месеци се справих доста добре.

Той накланя глава на една страна.

— Но не си упражнявала сама. Нали така?

Отначало не разбирам накъде бие, но когато схващам мисълта му, когато в главата ми просветва, усещам истински ужас.

— Соня. Упражнявах се заедно със Соня — поклащам глава, сякаш възражението ми ще зачеркне напълно неговото твърдение. — Но тя беше добре. Беше съвсем добре, докато не влязохме в гората.

Той затъква кичур от увисналата ми, напоена със солена вода коса, зад ухото ми.

— Наистина ли? — пита и си поема дълбоко въздух. — Лия, очевидно Душите не са завладели Соня за една нощ. Процесът е бил дълъг.

Обръщам се така, че гърбът ми отново се опира на гърдите му. Не ми се ще да забележи смесицата от тъга, гняв и недоверие, която знам, че ще се изпише на лицето ми.

— Значи мислиш, че Соня е била под въздействието на Душите дълго време.

Това не е въпрос, но той отговаря:

— Мисля, че по-скоро е било така, а ти? Според мен връзката й с Душите е започнала отначало като хитро внушение, може би дори са се дегизирали като някой друг и тя не ги е познала.

— Но... това означава... — не съм в състояние да довърша.

Прави го Димитри.

— Това означава, че вероятно Соня не ти е помагала да разкриеш докрай собствените си заложи, независимо дали го е правила случайно или нарочно — свива рамене. — Например ти знаеше ли, че си Заклинателка като сестра си? Ще ти трябва време, за да развиеш тази своя способност, но и това ще стане. А аз мисля, че Соня добре го е знаела.

Не мога да го погледна в очите, въпреки че откритието не ме изненадва. Не знам защо трябва да се срамувам, след като не аз, а Соня

е предала каузата ни. Соня ме е предала. Знам само, че съм проявила ужасна наивност.

А сега всичко си идва на мястото, колкото и да не го желая. Под влиянието на Душите Соня ми е помагала да развия заложбите си само донякъде. Заблудила ме е, като ме е накарала да повярвам, че съм станала по-силна. Че имам възможност да съм победителка в битката. Само донякъде, така че да убие стремежа ми към постигане на съвършенство. Дотолкова, че да не очаквам да стана по-силна, отколкото съм. Настоятелното ѝ желание да ме придружава по време на пътуванията ми в Равнината заради безопасността ми всъщност е било израз на желанието ѝ да знае всяка моя стъпка. Безпокойството ѝ, че ще се насиля и ще се изтощя, е било фалшиво — тя просто се е безпокояла да не би да развия заложеното в мен твърде бързо.

Когато си спомням твърдото ѝ настояване да нося медальона, осъзнавам, че няма никакво значение дали ме е предала, защото е била подмамена, или защото сама е поискала да го стори. Очевидно е как свърши всичко.

Разтрепервам се. Не от страх. Не от мъка. Не. А от дълбока и необузdana ярост. Дори не мога да погледна прегърбената ѝ фигура на носа на лодката от страх, че ще скоча и ще я изхвърля зад борда. И няма да позволя на никого да я спаси.

Гневът ми, не, по-скоро моята ярост, ме плаши. В същото време силата ѝ ме възбужда и аз не смея да анализирам ситуацията — доколко е показателна за промяната, която е станала в мен. Никога преди не съм била тъй вбесена. Дори заради сестра си. Може би защото винаги съм се бояла от Алис. Винаги съм знаела, че не мога да ѝ се доверя напълно, въпреки че ми отне години да си го призная дори пред самата себе си.

Но Соня... Соня е нещо различно. Нейната чистота, невинността ѝ ме кара да вярвам в доброто. Даваха ми надежда. Тъкмо надеждата предизвиква моя гняв, и то много повече отколкото предателството ѝ.

Димитри ме търка с ръка по гърба.

— Не е тя, Лия. Всъщност не е. Знаеш го.

Аз само кимам с глава.

Седим в глухата всепоглъщаща мъгла. Откакто ме измъкнаха от водата, тя се е сгъстила още повече. Дори останалите в лодката се виждат като размазани петна. После внезапно спираме. Изправям гръб.

— Защо не се движим?

— Защото вече сме тук — обажда се Димитри зад мен.

Премествам се и сядам на една талпа вътре в лодката, която служи за седалка. Мъча се да различа някакъв силует в далечината, ала напразно. Мъглата е обвила всичко наоколо.

— Защо спираме, господин Марков? — прозвучава умореният глас на Луиса от средата на лодката.

— Пристигнахме в Алтус — отвръща той.

Тя го оглежда, сякаш го взема за луд.

— Вероятно ви се привижда. На километри оттук няма нищо друго освен проклетата мъгла!

Или съм откачила от липсата на сън, или пък съм дошла съвсем на себе си, защото неприличният ѝ език ме размива от сърце.

Димитри търка лицето си с длан, което говори или за неговата умора, или за объркването му, причинено от Луисиното раздражение.

— Повярвайте ми, Алтус се намира тук. Ако почакате само минута, ще разберете какво имам предвид.

Луиса с нетърпение скръства ръце на гърдите си, ала Едмънд проследява погледа на Димитри над водата. Действията на останалите сякаш остават незабелязани от Соня — тя не помръдва. Остава все тъй отпусната и по всичко личи, че никак не се интересува дали сме пристигнали в Алтус, или не.

Забелязвам някакво движение пред носа на лодката и надничам, когато една от наметнатите с мантии фигури се обръща с лице към водата. Зървам дълги тънки пръсти да се протягат навън, после качулката се смъква и разкрива водопад от коса — руса, почти платинена. Тя блести надолу по гърба на момичето, застанало на носа, и сега вече виждам, че това е наистина момиче или, по-точно казано, млада жена.

Запленена съм, когато тя вдига ръцете си, плащът пада и открива млечнобялата ѝ кожа. Над нас надвисва странна тишина. Водата не се плиска в лодката и като че ли всички заедно притаяваме дъх в очакване.

Когато виждаме какво става, разбираме, че си е струвало да чакаме.

Момичето започва да мърмори нещо на език, който никога преди не съм чувала. Прилича на латински, но не е. Гласът ѝ се извисява в

мъглата. Литва наоколо ни, после се втурва навън и полита над морето. Думите ѝ звънтят дълго след като ги е отронила от устните си, но не като ехо. Нещо друго е. Поздрав. Той лети и се носи, докато мъглата започва да се вдига, не изведнъж, но все пак достатъчно бързо, за да осъзная, че не е по естествен начин.

Водата сияе на слънчевата светлина, която грейва след броени секунди. Небето, само миг преди това сиво и мрачно, ако изобщо можеше да се види, сега блести над главите ни и ми напомня за небето над Ню Йорк през есента — дълбоко и синьо, по-красиво от всеки друг път.

Ала не това спира дъха ми. Не. Заслугата е на обраслия в тучна зеленина остров пред нас.

Той проблясва във водата като мираж на красотата и спокойствието. Недалеч от лодката е разположено малко пристанище, откъдето плавно се издига островът. По склона към върха му пъплят къщи, ала те са твърде далеч и не се виждат добре.

Но най-красиви са дърветата. Дори от морето се вижда, че островът е осеян с ябълкови овошки, чиито яркочервени плодове са като вихрушка от възклицателни знаци сред ярката зеленина на дървета и треви, които покриват целия остров.

— О... каква красота!

Думите не стигат, за да опиша гледката пред очите си, ала в момента разполагам само с тях.

Димитри ме поглежда с усмивка.

— Красиво е, нали? — После отново обръща поглед към острова. — Винаги изпитвам благоговение пред тази гледка.

Поглеждам го.

— Истински ли е?

Той се хили.

— Няма да го откриеш на никоя географска карта, ако това имаш предвид. Но той е тук, скрит от мъглите, ала видим за Сестрите, за членовете на Григъри и за онези, които им служат.

— Искане ми се да го разгледам отблизо — намесва се Луиса.

Едмънд кима с глава:

— Госпожица Милторп има нужда от сън, а госпожица Соренсен се нуждае от... така, де! Госпожица Соренсен има нужда от помощ.

Погледите ни се насочват към Соня, която е отправила гневен поглед към Алтус. Едмънд отново се обръща към Димитри.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Димитри сочи с глава към покритата с мантия жена, която разкри Алтус пред нас. Тя се връща на носа на лодката и грабва веслата, както прави и жената на кърмата.

Заемам мястото си и се вирам във водата, която се плъзга под нас. А лодката ме отнася все по-близо и по-близо до острова, пазещ отговорите на въпросите, които все още се уча да задавам.

20.

Щом стъпваме на сушата, с изненада откривам, че там ни очакват няколко фигури. По подобие на спътничките ни, те също носят широки одежди във възможно най-тъмнолилавия цвят; строили са се в редица на пристана. По изящните им черти съдя, че всички са жени. Изглежда, ни чакат, за да изпълнят някаква церемония.

Първи слизат на брега Едмънд със Соня, следвани от Луиса. Отзад чакаме двамата с Димитри и аз слизам преди него. Когато ме представя с името ми — Амалия Милторп, племенница на лейди Абигейл, — жените ми се покланят, но в очите им се чете открита подозрителност и дори възмущение.

След като останалата част от групата ни е надлежно представена, Димитри отива при жените и лично поздравява всяка една с тих глас. Накрая стига до жената начело на редицата. Тя е по-възрастна, вероятно е по-стара дори от леля Върджиния, но когато отмята качулката си, за да целуне Димитри по бузите, зървам абаносовочерната ѝ коса без нито един бял косъм в нея. Прибрана е на тила в сложно заплетен кок и аз си казвам, че ако я разпусне, косата ѝ вероятно ще стигне до петите. Димитри тихичко ѝ прошепва нещо и поглежда към мен. Жената кима с глава и се приближава, впила очи в моите. Внезапно се чувствам осквернена.

Гласът ѝ е тих и благ. Ни най-малко не оправдава страха, който ми внушава.

— Амалия, добре дошла в Алтус. Отдавна очакваме да пристигнеш. Брат Марков ми казва, че си много уморена и че имаш нужда от закрила и подслон. Моля да ни окажеш честта да приемеш и двете.

Тя не дочаква отговора ми, нито пък мен. Просто се обръща и тръгва по покрита с каменни плочи пътека, която се извива и като че ли стига до върха на острова. Димитри протяга ръка, взема чантата ми и ме повежда нагоре. Останалите се строят в редица, като жените с мантии оформят тила на странната ни процесия.

Някъде по средата на пътя към върха на хълма започва да ми се струва, че няма да успея да стигна до края. Изтощена съм, да не говорим за последните ми преживявания: неочакваното ми падане в студения океан, измъкването ми от водата и пристигането на спокойния остров. В гърдите ми бушува буря от цветове и емоции — блестящото червено на ябълките по дърветата, които сякаш растат накъдето и да погледна, множеството покрити и полускрити от плащовете лица, сами по себе си тайнствени и страховити, тучната зеленина на високите треви от двете страни на пътеката и мекият сладък аромат, който ми напомня за майка ми. Всичко се е събрало на това място в една поразителна и в същото време сюрреалистична амалгама.

Дочувам гласа на Луиса, роден сякаш в собствената ми глава. Тя говори по-високо от обикновено, но гласът ѝ се чува приглушено.

— Божичко! — възкликва Луиса. — Няма ли карета или коне? Някакво превозно средство, което да ни избави от трамбоването по безкрайния път нагоре в планината?

— Сестрите вярват, че ходенето е полезно за душата — казва Димитри и дори в моето състояние ми се струва, че долавям иронията в гласа му.

На Луиса никак не ѝ е забавно.

— Нищо не е по-полезно за душата от удобството, така мисля.

Тя се спира и изтрива потта от челото с опакото на ръкава си.

Мъча се да продължа: поставям единия си крак пред другия и си казвам, че ако мога да го правя, ако мога да продължа да се движа, ще успея да стигна до края на пътеката. Ала тялото ми говори друго. Спира да действа. Внезапно аз заставам съвършено неподвижна по средата на пътеката.

— Лия? Добре ли си?

Димитри застава пред мен. Усещам ръката му върху своята. Виждам угриженото му лице.

Ще ми се да го успокоя, да му кажа, че се чувствам много добре, разбира се. Да го уверя, че ще продължавам да вървя, да вървя, докато стане време да си легна и да си отдъхна с чувство за изпълнен дълг. Докато настъпи времето, когато ще мога да си почивам, без да се страхувам, че Душите ще се докопат до медальона; усещам го като тежест както около китката на ръката си, така и в съзнанието си.

Но не изричам нищо подобно. Всъщност не казвам абсолютно нищо, защото думите, звучащи тъй ясно в главата ми, не могат да излязат от устата ми. Още по-лошо — краката ми отказват да ме държат. Земята се втурва към мен със страшна бързина и сякаш нечий ръце ме подхващат и ме поставят да легна върху нея.

После всичко изчезва.

* * *

Пулсирането върху гърдите ми ме изважда от мрака.

Усещам го дълго преди да съм в състояние да изплувам от летаргията си, която притиска крайниците ми, вцепенява волята ми. Когато най-после отварям очи, виждам пред себе си млада жена със зелени очи като моите, а косата ѝ се вие като бляскав бял ореол на фона на светлината на свещите, която идва откъм вътрешността на стаята. Лицето ѝ е добродушно, а когато ме гледа, челото ѝ се бърчи от загриженост.

— Шшт! — казва тя. — Трябва да спиш.

— Какво... Какво...

Иска ми се да вдигна ръцете си към онова нещо на гърдите ми. Отнема ми време, докато ги накарам да ми се подчинят, ала щом това става, докосвам гладък, твърд и овален по форма предмет, завързан с корда на врата ми. На пипане е горещ и пулсира толкова силно, че почти го чувам.

— Какво е това? — успявам най-после да попитам.

Тя спокойно се усмихва.

— Обикновен змийски камък, но със страшна сила, бъди сигурна в това. Той те закриля. От Душите.

Тя хваща ръцете ми и ги напъхва под дебелия одеяла, които покриват тялото ми.

— А сега спи, сестра Амалия.

— Ами... какво стана с Димитри? С Луиса? А със Соня и Едмънд?

— Те са много добре, повярвай. Всичко е под контрол. Алтус е извън пределите, в които действат Душите, а и този камък ще те закриля, докато спиш. Няма от какво да се страхуваш.

Тя става от леглото и изчезва в полумрака на стаята, осветена само от свещите зад нея. Искам да остана будена. Искам да изрека с думи хилядите въпроси, чакащи своите отговори, ала напразно. Преди битката потъвам отново в нищото.

* * *

— Събуди ли се вече? Отпочинала и бодра?

Този път момичето, надвесено над мен, е друго. По-младо е от призрачната жена, която ми каза за камъка и се грижеше за мен, докато аз ту идвах в съзнание, ту отново припадах. Това момиче не ме гледа със загриженост, а с искрено любопитство.

Търся с ръка китката си под чаршафите и с облекчение въздъхвам, когато пръстите ми напипват хладния диск на медальона и кадифената панделка. Той е все още на мястото си и в негово присъствие аз отново усещам познатото чувство, обединяващо в себе си и покой, и негодувание.

Гласът на другата жена ме изважда от мъглата на спомените: „Обикновен змийски камък, но със страшна сила, бъди сигурна в това. Той те закриля. От Душите.“

Ръката ми сякаш е налята с олово — усещам я тежка, когато я повдигам към гърдите си и шаря с пръсти, за да напипам завързания около шията ми камък. Щом пръстите ми се заключват около него, с изумление откривам, че е гладък и толкова топъл, че би могъл да изгори кожата ми, ала, незнайно как, това не е станало. Решавам да разпитам за причината малко по-късно и отпускам ръка върху завивката.

— Може ли... — гърлото ми е толкова е пресъхнало, че гласът ми не излиза. — Може ли малко вода, ако обичате?

Момичето се кикоти.

— Точно в този момент и луната да поискаш, Сестрите ще ти я доставят, увита в пакет.

Нямам представа какво говори, ала тя протяга ръка към таблата на нощното ми шкафче, налива вода в тежката керамична чаша, после я поднася до устата ми, за да пия. Водата е ледена и бистра, чак сладка на вкус.

— Благодаря — отпускам глава обратно на възглавницата. — От колко време спя?

Момичето свива рамене.

— От три-четири дни — ту се будиш, ту пак заспиваш.

Кимам с разбиране. Бегло си спомням как се събуждах в тъмната стая, как трепкащата светлина на свещите хвърляше сенки върху стената, а в полумрака се движеха грациозни фигури.

— Къде е другото момиче? Онова, което се грижеше за мен преди? — питам аз.

Момичето свива устни, замисля се върху въпроса ми.

— Със зелени очи и много бяла коса ли беше? Или с черна коса като твоята?

— Аз... мисля, че беше светла.

Момичето кима с глава.

— Сигурно е била Уна. Тя най-дълго се грижеше за теб.

— И защо?

То вдига рамене.

— Не искаш ли да знаеш как се казвам?

Момичето става раздразнително и чак сега разбирам, че то не е повече от дванайсетгодишно.

— Разбира се. Тъкмо се канех да попитам. Имаш толкова красива коса!

Аз протягам ръка и докосвам лъскавата ѝ къдрица. Тя блести като злато дори на оскъдната светлина на свещите и аз се мъча да пропъдя болката в сърцето си.

— Напомня ми за моя скъпа приятелка.

— За онази, която крият ли? — гневи се на сравнението момичето.

— Не знам къде я държат. Знаем само, че ми е скъпа като сестра — отвърщам аз, после решавам да сменя темата. — И така как се казваш?

— Астрид — съобщава ми тя със задоволството на човек, който харесва името си.

Усмиввам ѝ се, а усмивката ми прилича на гримаса.

— Хубаво име.

Мозъкът ми, достатъчно успокоен след разговора ни за коси и имена, най-последно се раздвижва. Опитвам се да се надигна, опряна на

лакти, с надеждата да се облека и да открия Димитри и останалите от групата, ала ръцете ми са нестабилни и аз отново се строполявам върху възглавницата.

Но това не е най-лошото. Най-лошото е, че чаршафът, който се свлича на кръста ми, докато се опитвам да се изправя, открива съвършено голото ми тяло, което ме шокира. Сграбчвам края на чаршафа, бързо го вдигам до брадичката си и с истински ужас установявам колко мек и хладен го усещам до кожата си. Или, по-точно казано, до съвършено голото си тяло.

Трябва ми малко време, за да намеря точните думи. Когато ги намирам, те излизат от устата ми като нечленоразделен брътвеж:

— Къде са дрехите ми?

Астрид отново се кикоти.

— Нима предпочиташ да спиш е дрехите, с които си пътувала?

— Не, но... не можа ли някой да ми намери някаква нощница... нещо... каквото и да е? Или вие в Алтус нямате дрехи?

Съжалявам за хапливия си език, но при мисълта, че някой непознат ме е съблякъл гола, както майка ме е родила, изтръпвам от ужас.

Астрид ме наблюдава с неприкрито любопитство, сякаш съм екзотично животинче, изложено на показ.

— Разбира се, че имаме дрехи, но защо са ти, когато спиш? Няма ли да се чувстваш неудобно в тях?

— Със сигурност не! — изстрелвам аз. — Хората спят с нощници!

Водим абсурден разговор, сякаш се опитваме да опишем на слепец как изглеждат цветовете, и аз пренебрегвам дяволския глас, който звучи в главата ми и който ми казва, че в аргументите на момичето има смисъл, ала някак си не мога да отмина с пренебрежение факта, че студентите чаршафи покриват моето голо тяло.

— Щом казваш.

Астрид се усмихва лукаво, сякаш аргументите ми са съвършено прозрачни за нея и тя знае точно какво си мисля.

Вирвам брадичка и се мъча да възвърна поне част от достойнството си.

— Да, ами... ще се нуждая от помощ да открия дрехите си.

Тя шеговито накланя глава на една страна.

— Според мен трябва да се нахраниш и да си отпочинеш, преди да се върнеш към нормалния си живот.

— Имам да свърша някои неща. Трябва да се видя с някои хора.

Астрид клати глава.

— Боя се, че няма да стане. Получих строго нареждане да се погрижа за храната и почивката ти. Сама виждаш в какво състояние си — още си твърде слаба, за да ставаш.

Става ми досадно от нейния лукав кикот и многозначителните ѝ погледи.

— Ако обичаш, искам да видя Уна.

Докато се питам дали няма да се почувства обидена, тя въздиша и става от мястото си.

— Много добре. Ще я помоля да дойде. Нещо да ти донеса, докато чакаш?

Поклащам глава, като се чудя как бих могла да ѝ запуша устата.

Тя безмълвно излиза от стаята и ме оставя да чакам в такава дълбока тишина, че се питам дали отвъд вратата изобщо има нещо. Не чувам нито гласове, нито стъпки, нито тракането на сребърни или порцеланови съдове. Нищо, което да ми подсказва, че извън стаята ми живеят хора, които се хранят и дишат.

Оглеждам се, стиснала чаршафа до брадичката си, докато най-после долавям лек шум от тихи стъпки зад вратата. Тя безшумно се отваря и аз оставам изумена от факта, че подобна врата — сякаш направена от гигантски дъб — може да се отвори без скърцане.

Уна тихо я затваря зад себе си. Изобщо не я познавам, но въпреки това с радост я гледам как се приближава до леглото ми. От нея се излъчват доброта и ведрина, нещо, което смътно си спомням дори в не напълно съзнателното състояние, в което се намирах, когато говорихме последния път.

— Здравей — усмихнато ме поздравява тя. — Толкова се радвам, че се събуди!

По очите ѝ разбирам, че наистина се радва, и отвърщам на усмивката ѝ.

— Благодаря ти, че дойде. Аз... — хвърлям поглед към вратата. — Беше много добра към мен, докато спях.

Тя се смее и смехът ѝ искри дори в очите.

— Астрид ти е дошла малко в повече, нали? Трябваше да се погрижа за още нещо, а не исках да те оставя сама. Тя е ужасна напаст, нали?

— Ами... не чак ужасна.

Уна се усмихва.

— Аха, разбирам. Не беше чак толкова лоша, така ли?

Поглежда към чашата с вода върху таблата на нощното шкафче.

— Поне се е сетила да ти донесе вода. Сигурно умираш от жажда, а и от глад, разбира се!

До този миг не се бях сецала за храна, ала още щом Уна го споменава, усещам, че стомахът ми е празен.

— Умирам от глад! — казвам аз.

— Нищо чудно! — отвръща Уна и става. — Спиш почти два дни — казва тя и тръгва към гардероба в края на стаята, като продължава да ми говори: — Ще ти подбера някоя дреха и ще ти донеса за ядене и пиене. Ще те оправим за нула време.

Отново се опитвам да се повдигна на лакти и този път успявам. Сега вече имам поглед върху цялата стая. От ъгъла, от който я оглеждам, тя не ми изглежда чак толкова огромна както преди, когато светлината на свещите не достигаше до отсрещните ъгли. Мебелировката ѝ е оскъдна — освен леглото и нощното шкафче тук има само гардероб, тоалетна масичка с чекмеджета и най-обикновено писалище със стол. От пода до самия таван над главите ни се издига прозорец с тежка драперия. Стените са каменни. Миришат на влага и плесен — вече съм в състояние да усетя миризмата им и не знам как, но ми е ясно, че векове наред са служили за убежище на Сестрите. Този факт ми напомня за целта на нашето пътуване.

— Как е леля ми Абигейл? — питам Уна, която е в другия край на стаята.

Тя се обръща леко към мен и аз виждам лицето ѝ. Челото ѝ се бърчи от безпокойство.

— Боя се, че не е добре. Старейшините правят всичко по силите си, но... — свива рамене тя. — Нормално е, нали?

В думите ѝ, разбира се, има смисъл, защото леля Абигейл трябва да е доста стара, но звучат тъжно.

— Може ли да я видя? — питам.

Тя затваря вратите на гардероба и се връща до леглото ми с някаква дреха през ръка.

— Сега спи. Дни наред питаше за теб. Честно казано, не можа да заспи, докато не разбра, че си пристигнала жива и здрава. Би било добре от наша страна да я оставим да си почива. Но имаш думата ми, че ще те повикаме в мига, в който се събуди.

— Благодаря ти — кимам с глава.

— Не, аз ти благодаря — усмихва ми се тя и когато оставя дрехите в края на леглото ми, аз отвърщам на усмивката ѝ. — Ето. Облечи ги, докато ти донеса нещо за ядене. Водата за миене е върху тоалетната масичка.

— Да, но... — Не ми се иска да отвърщам на гостоприемството ѝ с грубост. — Какво стана с моите дрехи?

— Изпратени са за пране — отвърща тя. — Освен това, струва ми се, че в тези тук ще се чувстваш много по-удобно.

Очите ѝ дяволито проблясват и в тях улавям лека прилика с Астрид, ала в тях няма злонамереност, каквато мислех, че съзирам в очите на другото момиче.

Кимам с глава:

— Добре тогава. Благодаря ти.

В отговор тя ми се усмихва, излиза от стаята и тихо затваря вратата след себе си.

Изчаквам миг, преди да посмея да стана от леглото. Вече усещам слабост, макар да не съм направила кой знае какво, а само съм се надигнала от постелята в полуседнало положение, докато разговарях с Уна. В главата ми нахлуват бегли спомени за това как се свличам на каменната пътека, виеща си към върха на острова, миг преди да изгубя съзнание. Сразена съм от спомена и искрено се надявам, че няма да се свлека на пода тук, в стаята.

Най-напред отмятам завивките и спускам краката си от едната страна на леглото. С изненада откривам, че в стаята ми е топло, въпреки че не съм облечена. Когато се отвивам, очаквам да усетя хладния въздух, същото очаквам, щом стъпвам боса върху каменния под, но и той е топъл.

Улавям се за таблата на леглото и внимателно се повдигам, за да се изправа на краката си. Завива ми се свят, ала това трае броени секунди. Когато замайването ми отминава, леко се придвижвам до края

на леглото със схванатите си от обездвижване крака; змийският камък безсмислено виси между голите ми гърди. Макар и да съм съвсем сама, голотата ми ме смуцава, но щом вземам в ръцете си дрехите, оставени ми от Уна, вече съм убедена, че е станала грешка. Или има грешка, или в този миг някой добре се смее на мой гръб.

21.

— Не си ми дала всичко необходимо! Имам нужда... от толкова много неща!

Уна оставя подноса с хляб, няколко вида сирене и плодове върху нощното шкафче и се приближава към мен в другия край на леглото. Мекият ѝ лилав плащ, същият като този, който нося в момента, се мята около стъпалата и тялото ѝ. Отдолу забелязвам женствения ѝ силует и видяното ме кара да призная, че не е станала никаква грешка.

Тя ме оглежда от глава до пети.

— Струва ми се, че нищо не ти липсва.

Усещам как смущението обагрят страните ми.

— Но това не е достатъчно!

Тя се усмихва и накланя главата си на една страна.

— Имаш бельо и плащ. Какво още ти е нужно?

Изправям се и се олюлявам за миг — световъртежът ми още не е преминал съвсем.

— О, не знам... някакви панталони може би? Пола? Ами обувки и чорапи? Боса ли ще ходя?

— Лия... — сепвам се, като чувам името си. — О! Мога ли да те наричам Лия? Амалия е толкова старомодно!

Кимам с глава и тя продължава:

— Щом излезем от стаята, ще ти дам сандали, но докато си тук, в Светилището, нямаш нужда от нищо друго. Освен това — вдига вежди тя, — отнесох дрехите ти в пералнята, а те са толкова много! Не ти ли е тягостно да си овързана в тях непрекъснато?

Възмутена съм. Въобразявах си, че тук ще съм по-независима отколкото в „Уиклиф“, ала Уна не ще и да знае. Отминавам въпроса ѝ, изправям гръб и се старая да не се муся.

— Много добре. Но бих искала да получа обратно моите си дрехи, в случай че имам нужда от тях.

Тя тръгва към вратата.

— Ще ги донеса, докато закусваш.

Викам след нея, преди да е затворила вратата след себе си:

— Ще разбереш, че когато яздя, аз нося панталони, а не пола!

В мига, в който тя затваря вратата, улавям многозначителната ѝ усмивка и имам беглото усещане, че тъкмо в този момент пуританските ми възгледи искрено я забавляват.

* * *

— Луиса ще се радва да те види — казва Уна. — Както и водачът ти, Едмънд, макар че, доколкото знам, е доста зает.

Крачим по дълъг каменен коридор, открит отвсякъде освен откъм небето. Напомня ми за дворците, които видях по време на пътуването си в Италия с татко.

Прави ми впечатление, че Уна не споменава името на Соня и въпреки предположенията ми, че се опитва да прояви тактичност, тъкмо Соня е най-голямата ми грижа в момента.

— Какво става с другата ми приятелка, със Соня? — обръщам глава към Уна с надеждата да уловя такъв нюанс в изражението на лицето ѝ, който да ми подсказва онова, което думите пропускат.

Тя въздиша и ме оглежда преценяващо. Питам се кое от двете ще избере — искреността или вежливостта.

— Не е добре, Лия, но ще оставя подробностите на брат Марков. По силата на ранга си той ще знае повече от мен.

„Брат Марков.“ Учудвам се на титлата, която му дава Уна, както и на неясната реплика, отнасяща се до сана на Димитри, ала Соня не ми излиза от ума.

— Мога ли да я видя?

Уна поклаща глава.

— Не днес.

Тонът ѝ е толкова категоричен, че не си правя труда да настоявам.

Ще попитам Димитри.

Към нас по алеята се приближава господин с плътни устни, разтегнати в усмивка, и Уна вдига поглед. Той носи прилепнали панталони, а от раменете му се спуска удобна бяла туника.

— Добро утро, Уна.

— Добро утро, Фенрис — отвръща Уна с такъв тон, че ми става съвършено ясно: тя флиртува.

Когато сме на безопасно разстояние от отдалечаващия се господин, обръщам поглед към нея.

— Кой беше този?

— Един от Братята. Един от... по-известните. Нямам никакво намерение да се срещам с него, ала поради репутацията му прилагам неговите собствени хватки.

— Наистина ли? Поразена съм! — смея се аз. — А кои са Братята?

— Братята са точно това — нашите Братя.

— Фенрис ти е брат, така ли?

Тя се смее.

— Не е мой брат. Просто Брат. Означава, че е роден от една от Сестрите и още не е решил дали ще замине оттук и ще заживее във вашия свят, или ще остане да служи на каузата на Сестринската общност.

— Боя се, че нищо не разбирам.

Уна се спира и поставя ръка върху моята; държи я толкова дълго, че аз също спирам.

— Сестрите не са свързани с Алтус. Ако пожелаем, бихме могли да уредим живота си и във вашия свят, както са направили майка ти и леля ти. Но дори да останем на острова, това не означава, че животът ни спира. Ние продължаваме да се влюбваме, да създаваме семейства, да имаме деца и когато пораснат, нашите потомци също трябва сами да изберат своя път.

Продължавам да не разбирам къде точно се вмести Фенрис в това уравнение.

— Но кои са те? Имам предвид Братята?

Уна повдига вежди.

— Нали не мислиш, че Сестрите раждат само момичета?

Мисля си за Хенри — убедена съм, че раждат и момчета.

— Братята са мъжките рожби на Сестрите, избрали да имат деца. Това, разбира се, не е въпрос, ала тя кима в знак на съгласие.

— А потомците на Григъри, избрали да останат на острова, са задължени да се обвързват само с жени от Общността на Сестрите.

Всъщност всичките са наши Братя и могат да останат да служат на Общността, дори на Григъри, ако бъдат избрани.

Продължавам да стоя на мястото си и да анализирам отговора ѝ, когато осъзнавам, че тя отново е тръгнала и се намира на няколко крачки пред мен. Трябва да побързам, за да я настигна, и се уморявам, тъй като съм се вдигнала от постелята преди по-малко от час.

Няколко минути по-късно поставям въпроса, който ме измъчва:

— Уна?

— Да?

— Братята тук на острова ли живеят? Заедно с вас?

— Разбира се. — Тя не се учудва на въпроса ми. — Обитават Светилището като всички нас.

— Под един и същи покрив?

Тя ме поглежда и се усмихва.

— Само във вашия свят е необичайно мъжете и жените да живеят заедно в обич и уважение. Само там е неестествено мъжете и жените да изразяват чувствата си един към друг, ако не са свързани в брачен съюз.

— Е да... и ние го правим, разбира се, но след сватбата.

Тя накланя глава и очите ѝ стават сериозни.

— Защо сватбата трябва да е задължително условие, за да изразиш обичта и уважението си?

Въпросите ѝ се натрупват в и без това претрупаното ми с мисли съзнание, докато накрая се принуждавам да ги отпъдя.

Уна свива по един широк коридор и поставя ръката си върху топката на вратата вдясно. Щом я отваря и ми маха с ръка да вляза преди нея, тутакси се чувствам като у дома си.

Това е библиотека и макар стените ѝ, както и всички стени в Алтус, да са от камък, те са обточени с рафтове книги също като в татковата библиотека в Бърчуд. А ако атмосферата в помещението не е достатъчна, за да се отпусна, компанията със сигурност е — Луиса вдига поглед от масата в отсрещния ъгъл, на която седи. Когато ме вижда, цялата грейва. Втурва се към мен.

— Лия! Вече си мислех, че никога няма да се събудиш!

Тя ме притиска силно в обятията си, после се отдръпва, за да ме види по-добре, и недоволно свива устни.

— Какво? — питам я. — Добре съм. Просто имах нужда от сън, това е.

— Не изглеждаш добре! Много си бледа. Сигурна ли си, че можеш да ставаш и да се разхождаш?

— Напълно. Спах близо два дни, Луиса! Сега трябва повече да се разхождам на слънце и тенът ми бързо ще се нормализира.

Усмиввам ѝ се, за да я успокоя, защото нямам желание да ѝ призная, че все още се чувствам уморена. Че съм още твърде слаба, въпреки че съм се нахранила, изкъпала и облякла.

— Да, добре. Тук е много хубаво — останала е без дъх от въодушевление, пращи от здраве и бодрост и изглежда добре в леката си пурпурна роба. — Нямам търпение да те разведе наоколо! Рис ми показва удивителни неща!

Поглеждам я въпросително.

— Рис?

Луиса свива рамене и се старае да се държи естествено, но цялата пламва.

— Един от Братята, който ме разведе из острова. Много е внимателен.

Хиля се, почувствала се отново като предишната Лия.

— Убедена съм, че е внимателен!

— Уф пък и ти! — тя палаво ме шляпва по ръката и отново ме прегръща. — Божичко! Толкова ми липсваше, Лия!

Аз се смея.

— Ще ми се да ти отвърна, че и ти ми липсваше, ала тъй като последните два дни прекарах в дълбок сън, едва ли някой ми е липсвал!

— Дори Димитри? — лукаво ми се усмивва тя.

— Дори Димитри — с радост я изненадвам аз, макар и само за минута. — Докато спях, разбира се. Сега вече ужасно ми липсва!

Тя се смее и смехът ѝ литва из библиотеката като буен вятър. Внезапно зървам Уна да стои до мен и се чувствам като последната грубиянка.

— О, извинявайте! Не ви запознах!

По лицето на Луиса пробягва смущение. Тя проследява погледа ми в посока на Уна и на лицето ѝ грейва усмивка.

— Уна? Запознахме се преди няколко дни, Лия. Тя ми правеше компания и ме уверяваше, че си в добро здраве.

— Чудесно — казвам аз. — Значи всички се познаваме.

Тъкмо се каня да питам Луиса за Едмънд, когато вратата зад мен се отваря. Обръщам се да видя кой е, но слънцето, нахлуващо през откренатата врата, толкова силно блести в очите ми, че фигурата, застанала в рамката, отначало ми се струва като сноп златни лъчи. Щом вратата се затваря и помещението отново потъва в полумрак, не се стърпявам и се втурвам да го поздравя.

Хвърлям се в обятията на Димитри — не постъпвам като дама. Но не ми пука. Нито за миг. Сякаш е изминало цяло столетие, откакто черните му очи се взираха за последен път в моите.

Той се смее, заровил лице в косата ми.

— Радвам се да разбера, че не само аз съм страдал.

— Нима си страдал? — шептя във врата му аз.

Той продължава да се смее.

— Всеки миг.

Дърпа се назад, за да ме вижда по-добре, като преди това ме целува по устните, без да обръща внимание на Луиса и Уна пред нас.

— Добре ли си? Как се чувстваш?

— Може би малко слаба и все още поуморена. Но с времето и с повече почивка ще се оправя.

— Алтус е прекрасно място и за двете. Ела, ще ти покажа острова. Свежият въздух ще ти се отрази добре.

Поглеждам към Уна.

— Може ли?

Не знам защо искам разрешение, но ми изглежда твърде странно да се скитам из острова, когато задачата ми е да открия липсващите страници.

— Разбира се.

Тя не дочаква въпроса ми и отговаря, сякаш чете мислите ми.

— Има време да говориш с лейди Абигейл относно целта на посещението си. И без това тя още спи.

Обръщам се към Луиса.

— Имаш ли нещо против?

Тя се хили.

— Нищо, разбира се. Аз също имам планове за деня.

Димитри ме отвежда към вратата и аз решавам да попитам Луиса каква е причината за мъркането, което се усеща в гласа ѝ, ала ще го направя малко по-късно.

* * *

— Тук вали ли изобщо?

Независимо от факта, че съм на себе си по-малко от денонощие, струва ми се невъзможно времето в Алтус да се промени и да не е топло и приятно.

— Ако не валеше, нима щяхме да имаме толкова много ябълкови дървета?

Той ме поглежда и ми се усмихва и двамата продължаваме пътя си нагоре по покритата с каменни плочи пътека, а на мен ми се струва, че го виждам за първи път. Кожата му блести от здраве на фона на кафявите панталони и подходящата бяла туника — същата, каквато носеше и Фенрис, когато двете с Уна го срещнахме в открития коридор. Белият цвят се откроява възхитително на черната му коса и не е възможно да не забележиш гладката материя, спускаща се от раменете му. Когато срещам погледа му, от очите му се излъчва лъчезарна усмивка, която се разпростира към устата му и той повдига вежди, сякаш знае със сигурност какво мисля.

Странно, но не се смуцавам ни най-малко и открито му се възхищавам.

Когато хвърлям поглед назад към пътя, по който дойдохме, за пръв път виждам цялата сграда, в която прекарах в сън последните три денонощия. Отвън впечатлява много повече отколкото отвътре, макар да не е нито висока, нито внушителна. Съградена изцяло от синкавосив камък, тя се простира по протежение на билото на възвишението, до което се опитах да се изкача още при пристигането си. Покривът ѝ е меден, потъмнял и хванал зеленикав мъх, който меко контрастира с яркозеления цвят на околните морави и тъмнозелените листа на ябълковите овошки.

Красиво е, макар че думата не е достатъчно силна, за да опише истинската прелест, която ни заобикаля. Щом погледна към разпрострелия се в нозете ми океан, към сградата, наречена

„Светилището“, и към по-малките постройки около нея, усещам, че тук е моето място. Душата ми е омиротворена в най-висша степен. Ще ми се да знаех отпреди, че съм част от Общността на Сестрите. От Алтус. Сякаш от много отдавна частица от мен е липсвала, но аз не съм усещала напълно липсата ѝ, докато не съм си я получила обратно.

По пътеката отминаваме няколко души, които Димитри поздравява и се обръща към всекиго от тях по име. Усмивва се с характерния си чар, но те сякаш са имунизирани срещу искреното му дружелюбие. Когато срещаме една красива жена и тя отвръща на поздрава му с гневен поглед, той се навежда и ме хваща за ръката. Мисля си, че е резервирана поради възрастта си, но когато друга жена, този път много по-млада, вместо поздрав му отправя гневната реплика: „Засрами се!“, не мога повече да мълча.

Спирам, обръщам се и гледам след нея, докато се отдалечава.

— Грубиянка! Какво им става на всички днес? — поглеждам го с недоумение. — Досега бяха толкова мили!

Димитри увесва нос.

— Ами... виждаш ли... не всички ни подкрепят, както бихме желали.

— Какво имаш предвид? Как така не ни подкрепят? Ние искаме само да открием липсващите страници, за да доведем пророчеството докрай. Нима Сестрите не искат същото?

Той не ми отговаря и аз започвам да осъзнавам, че не виждам положението такова, каквото е в действителност.

— Димитри?

— Те не те познават така, както те познавам аз.

Лицето му пламва или от неудобство, или от смущение и аз разбирам колко му е било трудно да изрече тези думи.

Толкова е просто, че не мога да повярвам как така не съм се досетила за наличието и на подобна възможност.

— Заради мен, нали? — забивам поглед в земята, после вдигам очи. — Кажи, Димитри!

Той поставя ръце върху раменете ми и ме поглежда в очите.

— Няма значение, Лия.

Не мога да издържа на погледа му, ала той ме докосва по брадичката с пръсти и обръща лицето ми към себе си така, че да не мога да извърна поглед, и повтаря:

— Няма значение.

— Напротив, има.

Без да искам, думите ми прозвучават грубо. Извърщам глава встрани и продължавам по пътеката, но този път отбягвам погледите на минавачите.

След броени секунди Димитри ме настига. Не започва да говори веднага, а когато най-после продумва, имам усещането, че много внимателно произнася всяка дума.

— Не ги защитавам, но се опитай да ги разбереш — казва той.

Не ми се слушат мнения на хора, които поради невежество си мислят какво ли не, без дори да ме познават. Ала Димитри има нужда да го изрече, така че ще го чуя.

— Слушам те — казвам, без да го погледна, като се опитвам да не отклонявам очи от пътеката пред себе си.

Той въздъхва.

— Ти си единствената Порта, посещавала някога Алтус. Просто... ами досега никой не го е правил. В миналото също. Досега Портата неизменно е била наш враг. Враг на Сестрите, макар да е една от тях. Дори нещо повече от враг, защото е една от тях. Майка ти и баща ти са избегнали присъдата, поне откритото възмездие на хората от острова, като са се преместили да живеят на друго място.

— Фактът, че съм тук, не е ли достатъчен? Че по време на пътуването съм рискувала живота си, както и живота на скъпи за мен хора?

Осъзнавам надигация се в гърдите ми гняв. Това не е яростта от Сониното предателство, а нарастващ гняв, който няма как да не избухне навън.

— Лия... Докато откриеш липсващите страници и ги впрегнеш в работа, за да достигнеш до края на пророчеството, Сестрите няма как за знаят, че това е истинското ти намерение. Майка ти...

Застивам на място и се вторачвам в него.

— Аз не съм майка ми. Обичам я, но съм различен човек.

Той шумно въздиша, сякаш току-що съм го повалила на земята.

— Знам го. Но те не го знаят. Разсъжденията им, надеждите им се основават единствено на опита от миналото. А майка ти се е опитала да се бори с Душите. Искала е да ги победи. Ала не е успяла

да ги задържи на безопасно разстояние. Ето какво знаят Сестрите от Алтус, ето от какво се страхуват.

Отново тръгвам по пътеката, този път по-бавно. Той ме следва и известно време двамата вървим, без да говорим. Нужно ми е време, за да формулирам онова, което знам, че трябва да кажа. Да задам въпроса, от който се боя най-много. Когато най-после го правя, стягам се, за да не захленча.

— И те те отбягват заради... заради това, че си се забъркал с мен?

Не ми отговаря веднага и аз разбирам, че се старая да омекоти думите си.

— Отговори ми, Димитри. Защо сме заедно, щом не можем да си кажем нещата право в очите?

— Думите ти са твърде остри — изрича тихо той. — Тук просто не разбират. Бях призован да отговарям пред Висшия съд, задето съм те спасил от водния дух. Това е нечуван скандал за човек с моя...

— Ранг? — довършвам вместо него аз.

Той кима с глава.

— Така мисля. Освен това съм се забъркал в любовна авантюра със Сестра ясно определена да бъде Порта, и то не каква да е Порта, а Порта, овластена да помогне на Самаил да се завърне.

— Говориш, сякаш ги защитаваш — не мога да прикрия горчивината в тона си.

— Не е така. Просто се опитвам да ги разбера и да съм честен в преценката си, въпреки че те не са.

Невъзможно е да му се сърдя. Осъзнавам, че всяка изречена от Димитри дума е самата истина. При това научавам повече за него и още веднъж се уверявам, че е добър човек. Как бих могла да го виня за подобни качества?

Този път аз го хващам за ръката. Усещам я тъй голяма в моята собствена длан, ала въпреки това съм готова да му предложа закрилата си, тъй както той ми бе предложил своята. Нямам представа колко полезна бих била за него в решителни мигове, ала внезапно осъзнавам, че бих сторила всичко, за да го предпазя от беди.

— В такъв случай ни остава да направим едно-единствено нещо.

— Какво е то?

— Да докажем, че не са прави.

И докато му се усмихвам, аз вече съм сигурна, че ще успея.

22.

Вървим уловени за ръце към другия край на острова. Пътеката се накланя надолу към една горичка и в същия миг осъзнавам, че от известно време не срещаме никого. Удивена съм от абсолютната тишина наоколо.

— Ела — казва Димитри. — Искам да ти покажа нещо. Свиваме встрани към дъбравата. Подтичвам до него, за да не изоставам, като се старая да не се подхлъзна на тревата, осеяна с диворастящи цветя.

— Какво правиш? — смея се аз. — Къде ме водиш?

— Ще видиш — вика той.

Пътят ни лъкатуши покрай дърветата и не след дълго ми става ясно, че вървим през портокалова горичка. Напомня ми за майка ми. Аромат на портокали и жасмин. Усещам камъка, който пулсира и пари гърдите ми под робата.

Горичката сякаш няма край. Ако не беше Димитри, щях да се изгубя в нея, тъй като дърветата растат в странен порядък, присъщ единствено на майката природа. Но Димитри прекрасно знае накъде се е запътил и аз го следвам, без да задавам излишни въпроси.

Вървим през дърветата и пред нас светва небето. Долу блести океанът; той се пени, когато вълните се разбиват в скалата, спускаща се почти отвесно от портокаловата горичка до самата вода.

— Като момче често идвах тук — обажда се Димитри. — Беше моето тайно място, но съм убеден, че майка ми го знаеше. В Алтус няма много тайни.

Усмивам се и се опитвам да си представя Димитри като весело тъмнокосо момче, винаги готово за някоя дяволия.

— Как беше детството ти?

Той се връща назад и застава до близкото дърво, протяга ръка и откъсва малък портокал.

— Доста идилично... така мисля. Макар че тогава не съм го съзнавал, разбира се.

— А родителите ти? И те ли живеят на острова?

— Баща ми е тук.

По лицето му преминава сянка и когато продължава, аз разбирам причината.

— Майка ми е мъртва.

— О... Аз... съжалявам, Димитри — тъжно му се усмихвам. — Ето още нещо, което и двамата сме изпитали.

Той бавно кима с глава, връща се при мен и сочи тревата до ръба на скалата.

— Ела да седнеш.

Сядам на земята, Димитри също. Продължава да говори, без да споменава за родителите си, и аз разбирам, че е изчерпал темата.

— Алтус е като малък град, само че тук живеят хора е отворени мозъци. — Димитри говори и върти портокала в ръцете си. — Предполагам, че в много отношения детството ми прилича на твоето. Сватби, раждания, погребения...

— И всички, мъже и жени, живеят близо един до друг. — Не преставам да се чудя как така всички живеят заедно и повдигам въпроса.

— Аха, говорила си с Уна. Добре. Шокирана ли си?

Вдигам рамене.

— Малко. Ами... по-различно е от онова, с което съм свикнала.

Той кима с глава.

— Ще ти отнеме известно време, докато се приспособиш към нашия начин на живот, Лия. Знам го. Но не трябва да го възприемаш като чужд. Истината е, че той е стар колкото самото време.

Взирам се в океана, замислена върху думите му. В тях откривам действителност, за чието съществуване доскоро не съм и подозирала, макар че, колкото и да е странно, в Лондон никой не ме надзираше.

— Кажи ми за Соня — моля го аз, отчасти за да променя темата на разговора и отчасти защото най-сетне усещам достатъчно сили в себе си, за да чуя истината за приятелката си.

Димитри се захваща да бели портокала, като се старее да не скъса обелката.

— Соня още... не е на себе си. Старейшините я затвориха в манастир.

— В манастир ли?

Объркана съм от факта, че в един миг се чувствам така, сякаш съм се приземила в някоя хедонистична комуна, а в следващия — сякаш съм попаднала в женски манастир.

Той кима е глава.

— В уединение. Малко са Сестрите, които се радват на подобно доверие и са достатъчно силни, за да извършват подобни обреди. Твоята леля щеше да е една от тях, ако не беше толкова болна. Единствено те могат да виждат Соня, докато се съвзема.

Уплашена съм.

— Обреди ли? Сигурен ли си, че не я нараняват?

Той протяга ръка към моята и състрадателно ме поглежда.

— Разбира се. Наранили са я Душите, Лия. Сестрите трябва да ги надмогнат и да върнат Соня обратно при нас. — Той отдръпва ръката си и свършва с беленето на портокала. — Може да отнеме доста време, докато освободят Соня от влиянието на Душите, а само Старейшините са в състояние да свършат тази работа.

— Кога ще мога да я видя?

— Вероятно утре.

По тона му разбирам, че и тази тема е приключена за него. Късам тревичките наоколо.

— Ами Едмънд? Къде е той?

Димитри разделя портокала на две половинки и аз чувствам внезапен порив да помириша ръцете му.

— Тук е, на острова. През първия ден седеше пред вратата на стаята ти, докато накрая заспа на пода. Наложил се да го отнесем така, както спи, в неговата стая.

Не мога да сдържа усмивката си при споменаването на Едмънд и изведнъж усещам, че нямам търпение да го видя отново.

— Много си привързана към Едмънд, нали? — пита Димитри.

Кимам с глава.

— Освен леля Върджиния само той ми е останал от семейството. Заедно сме преживели... — поемам си дълбоко дъх, докато си спомням. — Преживели сме ужасни неща. Силата му ме кара да се отпусна, да не залагам непрекъснато на собствените си сили. Хубаво е да имаш на кого да се облегнеш, макар и за малко.

Чувствам се неудобно, когато изричам на глас онова, което тъй често ми е хрумвало, ала Димитри се усмихва мълчаливо и аз знам

какво точно си мисли в момента.

Погледът му ме пари. В него съзирам толкова много неща! Толкова са много наистина, че едва ли биха могли да се поберат в един —единствен поглед — очите му изразяват и власт, и увереност, и доблест, и вярност и, да! — дори любов.

Той отлепя очи от лицето ми и отцепва парченце от портокала. Протяга ръка към мен и аз си мисля, че ще ми го подаде, ала той се насочва към устата ми. В Ню Йорк или Лондон би било неприлично да позволя на мъж да ме храни. Но аз не съм нито в Ню Йорк, нито в Лондон. Навеждам се и поемам в устата си парченцето портокал от ръката му, а когато издърпвам със зъби плода, пръстите му докосват устните ми. Захапвам резенчето и усещам колко е малко. Само хапка, но е по-сладка от портокалите, които съм вкувала другаде. Докато дъвча, Димитри не отделя очи от устата ми. Хвърлям поглед към останалата част от портокала в разтворената му длан.

— Няма ли да го опиташ?

Той се облизва и проговаря с дрезгав глас:

— Напротив.

Приближава се към мен и преди да се усетя, устата му вече е върху моята. Целувката му извиква спомени за другата Лия в душата ми. Онази, която никога не е носила корсет и чорапи. Онази Лия, която не се срамува от трепетите на тялото си, щом усети настойчивите му устни върху своите и допира на пръстите му през тънката материя на робата си. Онази Лия винаги е живяла по-скоро по правилата, царстващи на острова, отколкото по законите на лондонското общество.

Без да отлепя устни от моите, Димитри ме бута назад в меката трева и ние се изгубваме във вятъра, в морето и в усещането си един за друг. Когато най-сетне се отдръпва от мен, дишането му е шумно и учестено.

Сплитам пръсти отзад на врата му и се мъча отново да го привлека към себе си. Той стене и обсипва лицето и очите ми с нежни целувки.

— Ние сме от различни места, Лия, които в много отношения се различават много едно от друго. Но сега, на това място, бих искал да ти докажа, че уважавам законите на мястото и времето, в което си израснала.

Разбирам думите му и се опитвам да не се изчервя.

— Ами ако аз не желая да го правиш? — думите излизат от устата ми, преди да имам възможност да ги обмисля. Той се подпира на лакът и прокаква пръст по одеждата ми.

— Лилавото ти отива — мърмори Димитри.

— Бягаш от темата ли?

Той се усмихва.

— Може би. — Навежда се и ме целува по върха на носа. — За да запазя собственото си достойнство, трябва да уважавам законите на твоя свят дотогава, докато самата ти си част от него. Ако решиш да станеш част от моя свят... е, тогава заедно ще уважим нашите закони.

Сядам, свила крака под одеянието си.

— Искаш да остана в Алтус с теб, така ли?

Той откъсва от тревата малка дива маргаритка и ме закичва зад ухото.

— Не сега, разбира се. Трябва да открием липсващите страници и да спрем Душите. Но после... Ще съм най-щастливият мъж, ако изградя семейство с теб тук, в Алтус. Нима не я усещаш? Връзката си с това място?

Не мога да лъжа, затова кимам с глава. Чувствата ме завладяват — изключително съм поласкана и едновременно с това съм уплашена до смърт от онова, което ще ми предложи бъдещето — което някога бе тъй сигурно, както бе сигурно, че на сутринта слънцето ще изгрее на небесния свод.

— Ами ако не искам да напусна моя свят? — длъжна съм да попитам.

Той се надвесва над мен и ме целува, като този път устните му остават по-дълго върху моите, а после ги отдръпва, но тъй леко, че усещам как се движат, докато говори.

— Тогава аз ще дойда при теб в твоя свят.

Отново ме целува, но когато затварям очи, в главата ми звучи не обяснението в любов, направено ми от Димитри, а думите на друг мъж, произнесени много, много отдавна.

* * *

Скачам от мястото си, когато Луиса се втурва изневиделица в стаята и затръшва вратата след себе си.

— Това е невъзможно, Лия! Напълно невъзможно!

Разперила е ръце във въздуха, пурпурните ръкави на новата ѝ одежда се веят около тънките ѝ ръце. Тя е няколко нюанса по-тъмна на цвят от дневните ни дрехи — същата като онази, която Уна ми даде да облека.

— Уна ми заяви, че трябва да се появим на вечеря, облечени в *плащове*!

Тонът ѝ ме размива — говори така, сякаш става дума не за роби, а за плъхове.

— Така е. В Алтус Сестрите носят плащове — опитвам се да ѝ говоря като на петгодишно дете.

— Не ме поучавай — отвърща тя. — Знаеш какво имам предвид: как така ще отидем на първата си официална вечеря в Алтус, облечени... само... само — и тя посочва към покритото си с коприна тяло — в това!

Поклащам глава.

— С какво се занимаваше, докато спях през последните дни? В какво беше облечена през това време?

— Хранех се в стаята си, така че нямаше голямо значение какво съм облякла. Мислех, че чакат да се събудиш, за да организират празненство.

Дъхът спира в гърдите ми. Не съм готова да посрещна всички странности на острова.

— Какво празненство?

Тя отива до леглото, тръшва се по гръб върху него и започва да говори на тавана:

— Не знам. Но не мисля, че вечерята ще е много официална. Чух, когато едно от по-младите момичета спомена колко „неприлично“ би било да се веселим на празненство.

Мисля си за леля Абигейл, която точно в този миг се бори за живота си, и се съгласявам с анонимната сестра.

Луиса се изправя и сяда.

— Дори да е така, Лия... бих искала да нося нещо хубаво, нима ти не желаш същото? Не ти ли липсват красивите ти рокли?

Свивам рамене и докосвам богатите виолетови дипли, които се спускат около краката ми.

— Започвам да свиквам с робите. Те наистина са удобни, не мислиш ли?

Изправям се пред огледалото, за да прибера с фиби косата си, и едва разпознавам личността, която се взира в мен. Откакто сме напуснали Лондон, за първи път си правя труда да се погледна в огледало. Предполагам, че в много отношения не съм като другите, и се питам дали промените в мен са за добро. Извъръщам поглед и внезапно ми хрумва да оставя косата си свободно да се пилее върху плещите ми.

— Така или иначе, винаги бих пожертвала удобството в полза на модата. Защо да не го направя и в тази специална вечер? — пита Луиса от отсрещния край на стаята и съкрушеният ѝ вид ме кара да я съжаля.

Отправлям се към леглото и сядам до нея.

— А защо вечерта да е специална?

Тя вдига рамене, ала на устните ѝ се появява многозначителна усмивка.

— Няма такава причина.

— Хм. Значи, това няма нищо общо с... ох!... не знам... с някой Брат, който случайно живее тук, на острова?

Тя се смее.

— О, добре! Наистина бих искала да съм хубава за Рис! Толкова ли е лошо?

— Разбира се, че не е — ставам от леглото. — Но защо не го погледнеш откъм другата страна? Ако ти се отдаде възможност да се появиш на вечерята в рокля, Рис може просто да те помисли за натруфена патка.

Когато Луиса прехапва устни, разбирам, че съм я убедила. Възбудата, изписана на лицето ѝ само преди миг, изчезва и на нейно място се настанява израз на дълбок размисъл.

— Помисли си, Луиса. Според мен копринената ти роба е доста екзотична. Доста е... чувствена.

Тя стои замислена още миг, после с пъхтене се изправя.

— Уф, добре де! Ще нося проклетата роба. Сякаш имам друг избор, ако не реша да се появя чисто гола!

— Така е. — Улавям я за ръката и двете се отправяме към вратата. — Кой знае? Може пък Рис да те хареса още повече!

Луиса се обръща към мен със зейнала от почуда уста.

— Лия! Говориш възмутителни неща!

Предполагам, че е права, и докато вървим към трапезарията, спомням си предложението, което Димитри ми направи в горичката, и се питам дали наистина имам избор да реша какъв живот да водя. Може би няма да мога да стана отново онази, която бях, да се върна към предишното си съществуване.

Спомням си думите на Хенри, които бе произнесъл отдавна, но които са верни и сега:

„Само времето ще покаже.“

23.

Влизаме в трапезарията, където цари толкова дълбока тишина, че се слисвам. Докато двете с Луиса прекосяваме помещението, опитвам се да се държа спокойно.

Салонът е като пещера, пълна с жени в плащове и мъже, облечени в черно от главата до петите. Масивният полилей, на който греят хиляда свещи, хвърля топла светлина в центъра на помещението. Питам се кой ли се е качил, за да ги запали, защото полилеят виси на дебела верига, окачена толкова високо, че краят ѝ не се вижда.

— Какво да правим? — прошепва Луиса.

— Не знам. Предполагам, че ще трябва да потърсим Димитри или Уна.

— Или пък Рис — добавя тя.

Обелвам очи от досада.

— Добре де и Рис.

Пристъпвам навътре, като се старая да държа главата си високо изправена и да се усмихвам — достатъчно великодушно, за да излъчвам дружелюбност, но не толкова, че да приличам на луда.

Тъкмо в такива моменти ужасно се нуждая от Соня. Честно казано, много често тъкмо тя е била причината да изправам рамене и смело да се усмихвам дори когато съм примирала от страх. Нейната подкрепа и другарството ѝ винаги са ми вдъхвали смелост и сега усещам липсата ѝ толкова силно, сякаш Душите току-що са ми я отнели.

— Слава богу — въздъхва Луиса. — Ето го и Димитри.

Проследявам погледа ѝ и го виждам да се приближава. Усмивката му е насочена единствено към мен и мисля, че това не е игра на въображението ми. Застава пред нас и улавя и двете ми ръце.

— Ето те и теб — изрича простичко той, сякаш цял живот ме е търсил и накрая ме е открил на най-необичайното място.

Сменил си е дневните панталони с черни, които се впиват в бедрата му, а туниката му е също черна, за разлика от сутринта, когато

бе облякъл бяла туника. В черно изглежда опасен, а на светлината на полилея и на стенните свещници Димитри е по-красив и вълнуващ от всякога.

Когато се навежда, аз очаквам да ме целуне по страните, ала устата му бързо намира моята. Целувката му е продължителна, но не и неприлична. Крадешком оглеждам трапезарията и забелязвам, че онези, които ни наблюдават, са или натъжени, или изненадани, и тогава разбирам, че с Димитри вече ги е уведомил за отношението си към мен. Съобщил им е, че е с мен, каквото и да мислят. Струва ми се невъзможно да отворя сърцето си още повече за него, ала става тъкмо така.

— Здравей — поздравявам го аз.

Гласът ми не е толкова твърд, колкото ми се ще, ала съм хваната неподготвена както от настроението на присъстващите, така и от постъпката на Димитри.

Той се ухилва и заприличва на онзи Димитри, когото познавам отблизо.

— Ами здрасти.

Сега вече усмивката ми е искрена; кой знае защо, когато съм с него, за мен няма значение какво мислят или говорят околните.

Той улавя ръката ми с едната си ръка, с другата хваща Луиса за ръка и ни повежда към една маса в центъра на трапезарията. Постъпката му сякаш е някакъв шифър и тълпата отново зашумява, отначало хората започват да говорят тихо, после извисяват гласове толкова високо, че ми се струва, че неловката тишина преди минута е била само плод на въображението ми.

— Извинявайте, че ви оставих сами да се придвижите до трапезарията — заговаря с висок глас той, за да го чуем през глъчката. — Мислех, че Уна ще ви доведе, иначе щях да дойда да ви взема.

— И така щеше да стане — отвърщам. — Но Уна искаше да види как е леля Абигейл. Тя още не се е събудила.

Той тъжно кима с глава и по загрижеността, изписана на лицето му, разбирам, че не само аз се тревожа за леля Абигейл.

Спираме до продълговатата маса точно под полилея. Повечето места около нея са вече заети, но има три свободни стола, които по всяка вероятност са запазени за нас. За миг се разтревожвам, че няма да разрешат на Луиса да седне до своя любим, ала когато на лицето ѝ

грейва блажена усмивка, проследявам погледа ѝ и виждам, че Рис вече се е настанил на нашата маса. По-късно ще трябва да попитам Димитри дали е станало случайно, или не.

Първа се изправя една по-възрастна жена с гарвановочерна коса. Поздравява ни с лек поклон, поглежда ме със стоманено сивите си очи и аз осъзнавам, че тя е Сестрата, която ни бе повела нагоре по пътеката малко преди да припадна.

— Добре дошла в Алтус, Амалия, дъщеря на Аделаида — поздравява ме тя и гласът ѝ ми се струва по-нисък от преди.

Странно ми е да чуя името на майка си, произнесено на глас. Не съм чувала някой да го изрича, откакто тя умря. Само след миг се окопитвам.

— Благодаря — отвърщам на поклона ѝ.

Димитри се обръща към мен и тържествено ми се покланя, сякаш изпълнява непонятен за мен ритуал.

— Амалия, лейди Урсула и Общността на Сестрите те поздравяват с добре дошла.

Покланям му се в ответ и внезапно ме обзема свян.

Димитри повтаря кратката церемония с Луиса и ни запознава с присъстващите на масата. Всичко става толкова бързо, че тутакси забравям повечето от имената, но знам, че няма да забравя скоро пронизателния поглед на Рис и начина, по който гледа само Луиса. Има тъмна коса, като тази на Димитри, ала е по-мълчалив и не завързва лесно разговор като него — или не може, или не иска да го прави. Ще ми се да попитам Луиса за какво разговарят, когато са заедно, но си казвам, че вероятно разговорите не са сред най-любимите им занимания. Дори сега тя е седнала толкова близо до него, че виждам как докосват бедра под масата.

Още щом сядаме, всички заемат местата си около масите, разпръснати из обширната трапезария. Не след дълго сервират и храната и аз едва сварвам да опитам от зашеметяващото разнообразие от плодове, зеленчуци, питки с хрупкави корички и сладко вино — прави ми впечатление, че на масата няма месо.

Когато ни сервират, забелязвам, че сътрапезниците ми ми хвърлят странни погледи. Не ги коря. Като вземам под внимание аргументите, изказани от Димитри сутринта, аз си казвам, че вероятно имат много въпроси, които от вежливост не могат да ми зададат.

Тутакси ми става ясно, че Урсула заема по-високо положение в сравнение с останалите, ала така и не можах да остана насаме с Димитри, за да го попитам каква е точно титлата ѝ. Но каквато и длъжност да заема, тя не пропуска да се възползва от нея. Сервитьорът още не е успял да отстъпи от масата ни, когато тя изстрелва първия си въпрос:

— Димитри ми каза, че си изминала доста дълъг път, докато ни откриеш, Амалия — изрича тя и отпива вино от бокала си.

Спирам да дъвча смокинята, която тъкмо съм поставила в устата си.

— Така е. Беше... изтощително.

Тя кима с глава.

— Изглежда, не си от тези, които се плашат да рискуват.

Думите ѝ звучат като комплимент, но нещо в тона ѝ ми подсказва, че не са. Искам да проявя остроумие, да чета между редовете, ала и умът ми още не се е съвзел напълно от необичайното ми недоспиване напоследък. Решавам да приема репликата ѝ, без да се замислям много-много.

— Пророчеството ме е научило, че трябва да вършим някои неща, колкото и да ни се ще да ги избегнем.

Тя повдига вежди.

— Нима? Искат ли да ги избегнеш?

Свеждам поглед към ръцете си, отпуснати в скута ми.

— Мисля, че всеки би искал да избегне някои от нещата, които преживях през последната година.

Урсула накланя глава на една страна и се замисля, преди да продължи:

— Ами сестра ти Алис? Тя какво би искала да избегне?

При изненадващото споменаване на името на сестра ми заставам нащрек, сякаш името на Алис би могло да извика присъствието ѝ. Питам се защо ли Урсула ще се интересува от сестра ми, когато е всеизвестен факт, че Алис е против Григъри и нарушава техните закони.

Мъча се да ѝ отговоря с равнодушен тон:

— Сестра ми отхвърля ролята си на Бранителка. Като имам предвид огромната ви осведоменост и мъдрост, мисля, че много добре го знаете.

Навеждам глава с надеждата, че жестът ми ще мине като знак на уважение, докато всъщност се опитвам да прикрия нарастващото в душата ми презрение.

Не вдигам очи да я погледна, но усещам как тя грубо се вторачва в мен. Когато най-после отговаря, аз знам, че го прави, защото е длъжна, и че ако помълчи още известно време, всички ще си кажат, че това е признак на слабост. Имам странното усещане, че съм я победила.

— Онова, което знам, е, че бъдещето на Алтус и на целия свят е заложено на карта. Със сигурност осъзнаваш, че ролята ти е привилегирована, нали? Особено що се касае до естеството на отреденото ти в пророчеството място.

В бавния, нисък глас на Урсула аз долавям опасността. Много по-лесно тонът ѝ би минал за мъркане на котка, ала за мен е очевидно, че това е ревът на истински лъв. Още съм твърде неопитна в игрите, свързани с пророчеството, за да реагирам тутакси, при това правилно, пред приятел или враг. Защото сега вече ми е ясно, че всичко е игра и че най-добре е да си с три-четири хода напред в нея.

Вдигам поглед и срещам очите на Урсула, останалите сътрапезници също гледат към мен.

— Привилегията е нещо, което предполага богатство — изричам аз и след кратка пауза продължавам: — Каква ще е печалбата ми в сравнение с всичко, което изгубих заради пророчеството? Сестра, брат, майка, баща...

Мисля си за Джеймс и нашите пропаднали планове и ме обзема тъга, въпреки че вътрешно съм наясно с чувствата си към Димитри.

— Простете, но пророчеството се оказва бреме за мен, а не привилегия, което обаче не означава, че няма да го уважа.

Може и да е плод на въображението ми, ала ми се струва, че присъстващите в трапезарията се умълчават, сякаш надават ухо да чуят разговора на нашата маса.

Докато обмислям следващия си ход, Урсула нервно потропва с пръсти върху масивната дървена повърхност на масата. Накланя глава на една страна.

— Може би ще оставиш това бреме на други, по-подходящи от теб, които наистина желаят да го поемат.

Обмислям думите ѝ, но не виждам никакъв смисъл в тях при настоящите обстоятелства.

— Не че имам някакъв избор, нали така? В такъв случай нима има смисъл да го обсъждаме? Никога не ще позволя на Самаил да ме използва като Порта.

— Разбира се — измърморва тя. — Но забравяш другото мнение.

— Какво друго мнение? — клатя глава аз.

— Не прави нищо. Нека отговорността падне върху другата Сестра.

Оглеждам масата и забелязвам как останалите неспокойно се размърдват на местата си и отвърщат поглед, сякаш виждат нещо отблъскващо. Всички, с изключение на Димитри и Луиса. Луиса е не по-малко смутена от мен. Тя ме поглежда в очите и аз виждам въпросите, изписани на лицето ѝ. Въпроси, на които не мога да отговоря. Димитри, от друга страна, пронизва Урсула с поглед.

Отново поглеждам към нея.

— Може да изминат стотици години, преди в пророчеството да бъде посочен друг Ангел.

Тя бавно кима с глава и маха с ръка във въздуха.

— Може пък да стане и веднага. Нима някой знае какво се казва в пророчеството?

За миг ми се струва, че полудявам. Защо една Сестра от пророчеството, при това Старейшина, ще ми предлага да не правя нищо? Защо ще ме моли да прехвърля задълженията си на друг, когато е възможно да изминат столетия, преди пророчеството да достигне своя завършек? Столетия, през които Душите на Самаил ще могат да се съберат в нашия свят?

Внезапно Димитри проговаря с гневен леденостуден тон.

— Моля за извинение, Сестра Урсула, но ние сме съвсем наясно какво казва пророчеството, нали така? То определя Лия за нещо повече от Порта — за Ангел, за единствената Порта, овластена да пропусне или да отблъсне Самаил. В тази си роля Лия има право сама да избере пътя си. При цялата ви мъдрост, нима не ще се съгласите, че ѝ дължим поне малко благодарност, задето е избрала страната на правдата?

„Шах и мат“, мисля си аз. Поне засега.

Стискам ръката на Димитри под масата, защото, макар и да не искам да му създавам повече неприятности, не мога да не съм му

благодарна за навременната намеса.

Над масата увисва тишина, която може да се определи с една-единствена дума — неловка. Опитите ни да спасим малкото, останало ни от приятната вечеря, са прекратени, когато до Урсула се появява Астрид с купичка в ръка.

— Мамо? Може ли да седна на твоята маса? Искам да опозная гостите.

Гласът ѝ е сладък и плах и няма нищо общо със снизходителната любезност, с която ми говореше, когато бях в стаята си.

Мамо ли? „Мамо“? Урсула е майка на Астрид.

Урсула се усмихва, но не на Астрид. Очите ѝ остават приковани към мен дори когато отговаря на дъщеря си:

— Разбира се, че можеш, обич моя. Седни до Брат Марков.

Страните на Астрид стават яркочервени и преди да се запъти към определеното ѝ място от другата страна на Димитри, тя леко кимва на майка си. Когато сяда, вдига очи към него, а в погледа ѝ пламти обожание.

— Когато те нямаше, Алтус не беше същият — сериозно изрича тя.

Струва ми се, че в неговите очи съзирам погнуса, ала той добре я прикрива.

— И аз не съм същият без Алтус.

Обръща глава към мен и ми се усмихва.

— Хареса ли ти вечерята?

Навежда се към мен толкова близо, че усещам дъха на вино, и прошепва:

— Като изключим компанията, разбира се.

— Прекрасна е — ухилвам се аз.

Остатъкът от вечерта преминава без повече инциденти. Астрид седи намусена от другата страна на Димитри, а вниманието на Луиса е изцяло погълнато от Рис. Не след дълго в предната част на салона засвирва чудата музика. Рис протяга ръка към Луиса. Двамата стават от масата и отиват да танцуват, както правят мнозина от нашата и от околните маси.

Димитри посяга към една купа, взема няколко ароматни червени ягоди и ги поднася към устата ми. Този път отхапвам лъскавия плод до

самото стебло, без да се замислям. Той се усмихва и помежду ни преминава тайнствена сладостна тръпка.

Оставя стеблото в чинията си и внезапно става сериозен.

— Извинявай, Лия.

Преглъщам ягодата, преди да отговоря:

— За какво?

— За Урсула. За всичко.

Клатя глава.

— Не бива да ми се извиняваш. Грешката не е твоя.

Той се оглежда, спира поглед върху двойките, които се въртят на дансинга в такт с бавната, тъжна песен като калейдоскоп от виолетова и черна коприна.

— Това са моите хора. Моето семейство. А ти... ти си нещо повече, Лия, и се надявам, че вече си го разбрала — взема ръката ми и я целува. — Искане ми се да са любезни с теб.

Аз вземам другата му ръка и отвърщам на жеста му.

За миг се чувствам така, сякаш го поглеждам в очите за първи път. Изгубвам се в тях и нищо друго няма значение за мен. После музиката рязко сменя ритъма си, музикантите захващат весела мелодия и Димитри става, като дърпа и мен, и аз се изправям на краката си.

— Направи ми честта.

Това не е въпрос и преди да се усетя, ние се завъртаме в центъра на дансинга заедно с другите двойки. Струва ми се, че зървам Луиса, ала тя изчезва във вихъра на танца.

— Но... аз не знам как се танцува на тази мелодия! — възкликвам, като гледам бързо въртящите се танцьори.

Димитри поставя едната ми ръка на рамото си, а другата на кръста си, после хваща и мен по същия начин.

— Не се притеснявай. Много е лесно, вярвай ми. При това, ако не танцуваш, няма да си истинска Сестра!

И в следващия миг ние се понасяме през тълпата в такт с музиката. В началото Димитри ме влачи по дансинга. Стъпките са точно толкова сложни, колкото на танците, които изучавахме в „Уиклиф“, а музиката никак не ме улеснява. Не звучи като Щраус или Шопен. Тя е възбуждаща, подскоклива и весела.

Докато се мъча да налущкам стъпките, ние се блъскаме не в един и двама, така че Димитри ме води из помещението и вика: „Извинете!“

и „Много съжалявам!“ . Но след малко започвам да се чувствам по-уверена. Димитри продължава да ме води и аз успявам да го следвам, без да го настъпвам по пръстите на краката.

Тъкмо започвам да се забавлявам, когато музиката отново сменя ритъма си. Танцуващите надават радостни викове и в същия миг Димитри изчезва. Оглеждам събралите се около мен хора, но преди да го открия, друг танцьор ме поема.

— О! Здравей! — възкликвам аз.

Той е облечен също като Димитри, ала дрехите му стоят по съвсем различен начин. Все пак е доста приятен и отвърща на усмивката ми.

— Здравсти, Сестро!

Тъкмо си мисля, че няма да е лошо да прекарам известно време с любезния господин, и той се изгубва в тълпата, а на негово място идва друг. Този е рус, със златиста коса като Сонината. Имаме време само колкото да се усмихнем един на друг и той бързо се оттегля, а при мен идва трети.

Тактът на музиката и танцуващата тълпа се оживяват все повече и повече и аз нямам избор освен да сменям партньорите си един след друг. Долавям систематичност в лудешкия ритъм, ред, в който всеки един сменя партньора си, ала не ми е възможно да го обясня.

На два пъти се опитвам да се отделия от танцуващите, ала начинанията ми се оказват невъзможни за изпълнение. След малко се предавам, оставям се да ме въртят насам-натам, докато главата ми се замайва от музиката и веселия смях.

Лекомислено се смея, когато новият ми партньор — солиден господин на възраст — ме завърта на дансинга и ме предава в ръцете на друг.

— Е, трябва да призная, че изглеждате много по-добре от последния път.

Гласът не може да се сгреша, въпреки че едва разпознавам Едмънд — гладко избръснат и в други дрехи.

Докато се носим из дансинга, аз му се усмихвам.

— Същото се отнася и за теб!

И това е чистата истина, тъй като Едмънд изглежда добре отпочинал и носи същите дрехи като Братята, а панталоните и туниката му придават елегантност, която подхожда на възрастта му.

Той кима с глава.

— Пътуването до Алтус никога не е лесно, а последното бе по-трудно от всички останали. Особено за вас. Добре ли сте?

— Много по-добре, благодаря.

Задъхвам се от бързия танц, а Едмънд е тъй бодър, сякаш подскача едва от минута.

— Погледни се! Станал си голям експерт. Бих казала, че не за първи път танцуваш на този остров!

Весело ме поглежда и ми намига шеговито.

— Никога няма да си призная.

Откакто Хенри загина, за първи път виждам Едмънд толкова щастлив и в душата ми нахлува необузdana радост. Тъкмо се каня да го попитам къде се е губил досега и с какво се е занимавал, той ми кимва и се навежда към мен.

— Няма да е добре от моя страна да монополизирам най-красивата Сестра в Алтус. Скоро пак ще се видим.

И ме прехвърля на следващия партньор. Тъкмо се каня да възразя, защото дни наред не сме се виждали, когато разбирам, че ме е върнал на Димитри.

— Извинявай! — вика през тълпата той. — Опитах се да намеря обратния път, но... — вдига рамене и ме завърта извън танцуващите двойки, където двамата продължаваме да танцуваме съвсем сами.

Димитри ме води, като не спира нито за миг, и накрая ме притиска към студената каменна стена под светлината на свещите. Оставаме така за миг и се опитваме да си поемем дъх. Дори неговите страни са порозовели от напрежението и аз не се съмнявам, че и моето лице е зачервено.

— Забавляваше ли се? — пита той, щом дишането му се нормализира.

Кимам с глава, затаила дъх.

— В началото ми беше трудно, но мисля, че се справих доста добре.

— Това ти е в кръвта — усмихва се той.

Навеждам свенливо глава, когато осъзнавам, че в много отношения Димитри знае за мен много повече, отколкото аз за себе си.

Той обръща лицето ми така, че да го гледам в очите.

— Тази вечер не исках да те делия с никого — казва и нежно долепя устни до моите, а аз усещам как те постепенно стават настоятелни; струва ми се, че той с мъка се откъсва от мен. — Ухаеш на ягоди — казва.

Вторачена в устата му, аз се питам до каква степен бихме могли да останем усамотени в тъмния ъгъл на трапезарията, когато Астрид се появява иззад Димитри. Той не я забелязва и се навежда, за да ме целуне пак.

— Хм — прокашлям се аз, като се взирам в пространството над рамото му. Накрая той се обръща и я вижда.

— Астрид — казва. — Какво можем да направим за теб?

Когато премества очи от Димитри към мен и после пак към Димитри, лицето ѝ се ожесточава. Уверена съм, че гневът в очите ѝ не е плод на въображението ми. Тя сякаш обмисля всяка своя дума и се чуди докъде би могла да изрази негодуванието си. Накрая присвива очи и говори на Димитри сякаш аз изобщо не съм там.

— Уна каза, че лейди Абигейл се е събудила и иска да види Сестра Амалия.

— Много добре. Благодаря — кима с глава Димитри.

Астрид не помръдва от мястото си, сякаш краката ѝ са залепнали за пода.

— Аз ще отведа Лия при лейди Абигейл. Можеш да си вървиш.

В очите ѝ блясва дива ярост и аз разбирам, че се гневи на начина, по който той я отпраща. Но Димитри е нейният Старейшина и очевидно тя трябва да проявява уважение към него. Затова се извърта на пети, тръгва и се изгубва сред все още вихреците се на дансинга двойки.

Димитри се обръща отново към мен.

— Знам колко се притесняваш за лейди Абигейл. Нека те отведа при нея още сега.

Не знам защо, но се колебая, макар че срещата ми с леля Абигейл е кулминацията на дългото ни пътуване, на въпросите, на които така и не успявам да намеря отговори. Отговори, които ще доведат пророчеството до неговия завършек. Може би затова се бавя, ала само след миг кирам с глава и тръгвам.

Беше ми приятно да потъна в удоволствия и музика. Дори сблъсъкът ми с Урсула дойде като чакана промяна в сравнение с онова,

което ме очаква. И все пак случващото се е неизбежно, така че следвам Димитри навън от трапезарията и вървя след него със съзнанието, че това е началото на края.

И ако имам голям, ама много голям късмет, това ще е и възвестяването на едно ново начало.

24.

— Мисля, че трябва да ти се извиня от името на Астрид — казва Димитри, когато се отправяме към стаята на леля Абигейл. — Познавам я от бебе, но докато аз винаги съм гледал на нея като на своя по-малка сестра, тя, изглежда, има съвсем различно виждане за отношенията ни.

Вървим по дългия външен коридор, който си спомням от сутринта, но сега сякаш той извива и заобикаля Светилището и аз изгубвам представа къде точно се намираме.

Хвърлям му лукав поглед.

— Няма нищо. Едва ли аз съм тази, която би могла да я кори.

Не знам дали е от виното, от лудите танци или от звездите, осеяли тъмното небе, но копринената материя на робата ми ту се повдига, ту пада върху босите ми крака и внезапно се чувствам изненадващо жизнена.

Димитри се ухилва и ме хваща за ръката.

— Наистина вярвам, че въздухът в Алтус ти действа много добре.

— Може би — лека усмивка се появява на устните ми, докато двамата продължаваме да вървим с преплетени ръце.

Нямам представа колко време ни остава да говорим свободно, така че мислите ми се връщат към по-сериозни неща. Трябва да разбере.

— Димитри?

— Да?

— Откъде се е взело това... остроумие у Урсула?

Той отмята глава назад и се смее.

— На твое място не бих бил толкова любезен.

Завиваме зад ъгъла и когато стигаме до входа на сградата, спираме. Коридорът продължава, ала оттук вече е ограден и аз разбирам, че Димитри не иска да се раздели с една от малкото

възможности да остане насаме с мен, предложени му от откритото пространство.

— Урсула е Старейшината, която следва непосредствено след лейди Абигейл. Ако лейди Абигейл почине, което за жалост може скоро да се случи, Урсула ще заеме нейното място.

— Не разбирам какво общо има това с мен. Нямам намерение да оспорвам правото ѝ за поста. Дори не живея в Алтус.

Той въздиша и аз имам чувството, че водим този разговор против желанието му.

— Да, но виждаш ли, Лия, има още две Сестри, които биха могли да претендират за поста, и те са над Урсула. — Той се оглежда в черната нощ, после отново връща поглед върху мен. — Сестра ти Алис. И ти.

Отначало не разбирам за какво говори.

— Какво имаш предвид? Това е невъзможно.

Той поклаща глава.

— Напротив. Всички Сестри произхождат от връзките на първите Пазители със земните жени. Докато вие с Алис сте преки потомци на Маари и Катла, от които започва пророчеството. Ето защо са избрали едната за Бранителка, а другата за Порта. И така е било винаги.

— И сега?

— Стопанката на Алтус трябва да стои колкото е възможно по-близо до Маари и Катла. Леля Абигейл е пряка потомка, а тя няма други живи роднини освен Върджиния, теб и Алис. Вие сте нейна плът кръв. Но Алис не е подходяща за поста поради факта, че се опълчва срещу Григъри. Урсула произхожда от същия клон, макар и не тъй пряко.

Пристъпвам от крак на крак в усилията си да разбера смисъла на думите му.

— Добре, ами Върджиния? По-възрастна е от мен. Със сигурност има повече право да заеме мястото.

Димитри свива рамене.

— Но тя не го желае, Лия. Отказа се от правото си още когато се премести, а и не е достатъчно силна, за да управлява успешно.

Помня какво ми беше казала леля Върджиния — заложибите на Сестринската общност се даряват още преди раждането. Твърдеше, че

някои от нас са по рождение по-силни от други. Не се боеше да признае, че е значително по-слаба дори от собствената си сестра, моята майка.

— Е, аз също не го желая. — Колебая се за миг и продължавам: — Макар че... не познавам Урсула достатъчно добре, за да съм сигурна, че тя го иска.

Алтус и Сестрите, Урсула, Алис, леля Абигейл, която умира в края на този коридор. Идва ми твърде много. Разтривам с пръсти слепоочията си, сякаш така ще получа облекчение.

Димитри ме хваща за ръката.

— Ела. Нека влезем при лейди Абигейл. Останалото ще почака.

Кимам с благодарност, задето поема задължението да ме води. Влизаме през вратата във вътрешния коридор. Димитри не се отделя от мен и аз вече не мога дори да си представя, че бих могла да доведе пророчеството до край без неговото приятелство, без неговата вяност.

Не е толкова просто, разбира се, ала аз пропъждам от ума си въпроса, който натрапчиво изплува отново и отново в съзнанието ми: „А къде се вмести Джеймс във всичко това?“

* * *

В стаята цари полумрак, но не защото завесите плътно закриват прозорците като в стая, където лежи болен. Напротив, и двете крила на двойните стъклени врати са широко отворени и през тях в стаята навлиза топлата нощ. Лекият морски ветреца като въздишка поклаща завесите, които ту се вдигат, ту пак се спускат сякаш в такт със собственото си дихание.

Аз влизам, а Димитри остава до вратата. Уна идва при мен, докато други две Сестри се движат около леглото. Едната налива вода в чашата на нощното шкафче. Другата измъква одеяло от масивния гардероб до прозореца.

— Лия! Толкова се радвам, че дойде!

Уна се навежда и ме целува по бузата. Говори почти шепнешком.

— Лейди Абигейл се събуди преди около половин час и веднага попита за теб.

— Благодаря ти, Уна. Пристигнах възможно най-бързо. — Хвърлям поглед над рамото ѝ към силуета в леглото. — Как е тя?

Уна се опечалява.

— Според Старейшините едва ли ще дочака утрото.

— Ще отида при нея — заобикалям Уна и се отправям към леглото, като кимам на Сестрите, които обгрижват леля Абигейл.

Когато се приближавам, без да искам, стъпвам тихо. Отдавна очаквам да се запозная лично с леля Абигейл. Моментът е настъпил и не ми се ще да го пропусна. Подготвям се и тръгвам към нея, макар че какво друго ми остава?

Най-после спирам до леглото и в този миг камъкът на шията ми започва да пулсира толкова силно, че ми става непоносимо. Дърпам го от врата под одеждата си и го стискам в ръка. Пари ме, сякаш съм го измъкнала от жаравата, но не наранява нежната кожа на дланта ми.

Пускам го обратно в пазвата си и свеждам поглед към леля си. Представях си я подвижна и изпълнена с живот, каквато сигурно е била, преди да легне болна. Но сега кожата ѝ е тънка и набръчкана като креп, фигурата ѝ е толкова дребна, че едва се забелязва под завивката. Дъхът ѝ излиза с болезнени спазми от устата ѝ, ала щом отвори очи, от тях лъха младост и живот — зелени са също като моите и в нея аз разпознавам сестрата на моята баба.

— Амалия — изговаря името ми в мига, в който отваря очи, сякаш е знаела, че съм до нея. — Ти дойде.

Кимам с глава и присядам на края на леглото.

— Разбира се. Съжалявам, че пътуването ми отне толкова време. Пристигнах възможно най-бързо.

Тя се мъчи да се усмихне, ала само крайчецът на устните ѝ леко се повдига.

— Пътуването не е кратко.

— Не е — клатя глава аз. — Но нищо не можеше да ме накара да се откажа.

Хващам ръката ѝ.

— Как се чувствате, лельо Абигейл? Или предпочитате да ви наричам лейди Абигейл като останалите?

Тя започва да се смее, ала се задавя от кашлица.

— Моля те да ме удостоиш с честта да ме наричаш леля Абигейл — отвърща и въздиша, но е толкова слаба, че гласът ѝ едва излиза. —

Колко отдавна беше! Когато бях просто Абигейл — дъщерята, сестрата, лелята.

— За мен винаги ще си останеш леля Абигейл — навеждам се и целувам сухата ѝ буза, щастлива, че ме чувства толкова близка.

Веригата, придържаща камъка на врата ми, очертава линията на деколтето ми и леля Абигейл протяга ръка и докосва все още парещия камък.

— Носиш го — казва и го пуска да падне на гърдите ми. — Добре.

— Какво е то? — не ми е по силите да скрия любопитството си, въпреки че тя е толкова болна.

— „Глейн надред“.

Не разбирам нито дума, ала казаното от нея сякаш ѝ припомня миналото. Когато проговаря отново, думите ѝ са вече по-ясни:

— Това е змийски камък. Но не какъвто и да е. А моят.

Повдигам ръка и я държа срещу камъка, сякаш така ще разкрия тайните му.

— За какво служи? — питам.

Погледът ѝ се насочва към китката на ръката ми, където стои медальонът.

— Това... — отново млъква, сякаш си почива от усилието. — Всяка Сестра в Алтус има свой собствен магически камък. Силата му зависи от неговия притежател. Моят камък ме пазеше от беди, лекуваше ме от болести и ме подкрепяше, когато имах нужда. А сега ще пази теб от Душите, въпреки че носиш медальона на Портата. Дори когато най-близките ти приятели попаднат под властта на Самаил. Ала силата му не е вечна и когато тя, моята сила, отслабне, ти трябва да му вдъхнеш от своята собствена.

— Докога ще трае силата му?

— Поне докато откриеш липсващите страници. Ако имаме късмет, малко по-дълго. Аз... — облизва пресъхналите си устни и аз спирам да ѝ задавам въпроси, за да ѝ предложи чаша вода, но тя отказва. — Изразходих всичките си сили, дете, и ги изсипах в камъка.

Жалостта пронизва като с нож гърдите ми, когато осъзнавам причината за болестта на леля Абигейл; чрез камъка тя ми е предала цялата останала ѝ сила. Сигурно знае, че силата на Алис непрекъснато нараства, и се питам дали знае и за предателството на Соня. Мисълта,

че аз съм причината за слабостта ѝ, ми е непоносима. Не желая да питам. Най-после стореното — сторено, нищо не може да се върне назад. Много по-мъдро и по-хубаво би било да използвам времето си разумно.

— Благодаря, лельо Абигейл, но ако не ми достигне? Ако не мога да събера достатъчно сили, за да се предпазвам от Душите, докато достигна до края на пророчеството?

Тя ми се усмихва, макар и едва-едва. В усмивката ѝ съзирам жизнената сила, направлявала Сестрите десетилетия наред.

— По-силна си, отколкото си мислиш, дете мое. Силите ще ти стигнат.

Думите ѝ остават да звучат в съзнанието ми. За миг се пренасям в онази утрин в Бърчуд, когато леля Върджиния ми даде писмото, написано от майка ми точно преди нейната смърт. „Ти си по-силна, отколкото си мислиш, сърце мое“, ми беше казала и леля Върджиния.

Леля Абигейл затваря за миг очи. Когато отново ги отваря, те ме гледат с гореща настойчивост.

— Трябва да откриеш страниците.

Кимам с глава.

— Кажи ми къде са и аз ще ги използвам, за да доведе пророчеството до край.

Тя стиска ръката ми по-силно.

— Не мога... да ти кажа.

— Но... тъкмо затова съм тук — клатя глава аз. — Защо тогава ме повика? Нима не си спомняш, лельо Абигейл?

— Не паметта ми изневерява, дете мое.

Продължавам да не разбирам.

Леля Абигейл обхожда с очи стаята, но е твърде слаба и не може да обръща главата си. Гласът ѝ става още потих и трябва да се напрегна, за да я чуя.

— Има... много уши в Светилището. Някои от тях ще използват чутото, за да помогнат на каузата на Сестрите. Други ще го използват за собствената си кауза.

Вдигам поглед и виждам, че едната Сестра сгъва чаршафи до прозореца. Нямам представа къде се е дянала другата, но Уна чука нещо в хавана с чукалото и го изсипва в чаша, а Димитри стои облегнат на стената до вратата.

Отново се обръщам към леля Абигейл.

— Но как да открия страниците, щом не ми казваш къде да търся?

Тя пуска ръката ми, впива пръсти над китката ми и ме придърпва по-близо до себе си, така че аз се навеждам и съм само на сантиметри от сухите ѝ напукани устни.

— Ще тръгнеш вдругиден. Довереният приятел на баща ти, Едмънд, ще те изведе по живо по здраво от острова и ще те отведе на мястото, където ще се състои първата ти среща. Ще имаш различен водач за всяка отсечка от пътя, който трябва да изминеш. Само Димитри ще те придружава навсякъде. От известно време той е на служба при мен. Вярвам му безрезервно.

Очите ѝ срещат моите и ми се струва, че в тях зървам искрица гордост.

— Никой няма да знае маршрута ти. Всеки водач ще отговаря за съвсем малка част от него. Дори последният не ще знае, че неговата част ще е последна. Ще му се каже, че това е една от многото спирки по пътя.

Изправям гръб, а душата ми се изпълва с обич и гордост от леля ми. Дори болна, дори на смъртното си ложе, разсъдъкът и волята не ѝ изневеряват. И все пак вече не съм толкова доверчива, колкото бях преди.

— Ами ако някой от водачите ни напусне или падне в плен на Душите?

— Водачите са грижливо подбрани, но ти си достагъчно мъдра, за да предположиш всяка една възможност. Затова съм готова да ти кажа, но само и единствено на теб, онова, което трябва да знаеш.

Тя прави жест с ръка да се наведе към нея.

— Приближи се, скъпа моя.

Аз доближавам ухото си до устните ѝ и тя прошепва една-единствена дума:

— Шартр.

Недоумявам. Сигурна съм, че чух думата правилно, ала не знам значението ѝ.

— Аз не...

Тя ме прекъсва с шепота си:

— В полите на Бранителката. Не Девица, а Сестра.

Очите ѝ шарят из стаята.

— Докато прекосяваш морето, думите ми ще те водят. Ако се наложи да продължиш сама, вярвам, че вече знаеш достатъчно, за да намериш пътя си.

Изричам единствената дума, а усещането от произнасянето ѝ ми доставя удоволствие; прехвърлям чудатия израз в паметта си. В него усещам някаква неосъзната близост, въпреки че не си спомням някой да я е произнасял до този миг.

Уна се появява от другата страна на леглото, а в ръцете си носи чашата с приготвената от нея смес. Тъжно се усмихва.

— Мисля, че лейди Абигейл трябва вече да си почива.

Хвърлям поглед към сестрата на моята баба. Тя е заспала дълбоко, аз се навеждам и я целувам по парещото чело.

— Приятни сънища, лельо Абигейл.

Уна оставя чашата върху нощното шкафче.

— Много съжалявам, Лия. Какво мога да направя за теб, за да облекча мъката ти?

Клатя глава.

— Нищо. Само оправи постелята ѝ, за да ѝ е удобно.

Тя кима.

— Сварих чай, за да облекча болките ѝ, но не ми се ще да я будя, като я гледам как най-после удобно се е отпуснала. Но ще я наблюдавам. Щом се събуди, ще разбера дали я боли — усмихва се тя. — Ти трябва да си починеш. Още имаш уморен вид.

Осъзнавам, че е така, едва когато изрича последните думи, и тутакси чувствам непреодолима умора.

— Добре, но нали ще ме повикаш в мига, в който тя се събуди? Бих искала да прекарам колкото е възможно повече време с нея, преди...

Уна кима с разбиране.

— Ще те доведе още щом дойде в съзнание. Обещавам.

Тръгвам към Димитри с треперещи колене. Той ме хваща за ръката, двамата излизаме в коридора и затваряме вратата след себе си.

— Трябва да си легнеш — забелязва той. — В идните дни ще имаш нужда от всяка капчица сила.

Пътюм поглеждам към него.

— Какво знаеш за местонахождението на страниците?

Той се замисля и мръщи чело.

— Много малко. Казаха ми само да съм готов за път и че двамата с теб, водени от Едмънд, ще потеглим вдругиден.

Кимам с глава. Макар да се доверявам на Димитри безпрекословно, вече съм се зарекла пред леля си да запазя тайната. Няма да му кажа какви думи ми прошепна тя в свещената тишина на стаята си.

— Димитри?

— Да? — тъкмо завиваме по коридора, който води към стаята ми.

— Преди да тръгнем, трябва да видя Соня.

Изпитвам вина, че досега не съм настояла да го сторя, но не бях уверена в собствените си сили. Искане ми се да вярвам, че желанието ми за опрощение е достатъчно силно, за да преодолее всички прегради, ала все още съм замаяна от предателството на Соня. Струва ми се, че едва когато отново я видя, ще мога със сигурност да кажа дали ще съм в състояние да ѝ простя, или не. Така че непременно трябва да я видя, преди да отпътувам от Алтус, и това може би ще бъде последната ни среща.

Димитри спира пред вратата на стаята ми и зад тревогата, помътняла погледа му, аз съзирам неговите мисли.

— Убедена ли си, че идеята е добра? Наистина Старейшините твърдят, че се е пооправила, но може би ще е по-разумно да изчакаш, докато се съвземе напълно, когато ще сме се върнали от пътуването си.

— Не. Трябва да я видя, Димитри. Няма да мога да си почина, ако не го направя, при това колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Виж, Лия, нищо няма да спечелиш, ако я видиш такава, каквато беше при пристигането ни в Алтус, а и Старейшините непременно ще ти забранят. Но ако изпитваш необходимост да я зърнеш, преди да отпътуваме, ще поговоря с тях и ще ги убедя утре да я посетиш.

Вдигам се на пръсти и обвинявам ръце около шията на Димитри.

— Благодаря ти — казвам аз, преди да докосна устните му със своите.

Той отвърща на целувката ми с едва сдържана страст и тутакси се отдръпва.

— Трябва да почиваш, Лия. Ще се видим утре сутринта.

Опирам чело в гърдите му.

— Не искам да си тръгваш.

Той заравя пръсти в къдриците на тила ми.

— Тогава няма.

Вдигам поглед към него.

— Какво... какво имаш предвид?

Той свива рамене.

— Ако искаш, ще спя на пода в стаята ти или където и да е. Не ме е срам. При това — добавя той, а очите му палаво проблясват — вече ти казах, че ще спазвам правилата на твоя свят, независимо дали го желаеш, или не.

В паметта ми все нещо е останало от съветите на госпожица Грей в „Уиклиф“, отнасящо се до благоприличието, и аз се чудя как така не изпитвам и капчица срам, ала колебанията ми са като пламъчето на свецица пред буйния огън, разгорял се в душата ми. Това не е огънят, подклаждан от нарастващите ми чувства към Димитри. Не само той. Огънят в душата ми се разпалва от жизнеността, която чувствам при мисълта, че пред мен може да се открие и друг път, различен от досегашния. Че ми се отварят и други възможности, не толкова ограничени, колкото си мислех досега.

Не мога да сдържа усмивката си.

— Добре тогава. Искам да останеш.

Той отваря вратата на стаята ми.

— Тогава ще остана.

Не се преобличам за сън. Като си спомня за положението, в което се събудих сутринта, не съм съвсем сигурна, че имам друг избор. Да прекарам цяла нощ с мъж в стаята си, е достатъчно скандален факт дори за новопоявилото се в душата ми усещане за свобода. Да остана с мъж в една стая, докато съм гола, дори под завивките! Няма как да го оправдая дори в мистичния свят, който ми предлага Алтус.

Настанявам се удобно на леглото, докато Димитри измъква одеяла и възглавници от гардероба и ги разстила на пода. Когато отива до големия прозорец и дърпа завесите встрани, разбирам, че това изобщо не е прозорец, а двойни стъклени врати, каквито зърнах в стаята на леля Абигейл.

Димитри открехва едното крило на вратата и се обръща към мен.

— Имаш ли нещо против? Обичам морския бриз.

Поклащам глава.

— Дори не усетих, че си го отворил.

Той се връща до леглото и грижливо ме завива.

— Ще спиш на шума на вълните и ще ти е топло.

Навежда се и целомъдрено ме целува по устата.

— Лека нощ, Лия.

Независимо от близостта помежду ни, изпитвам свян.

— Лека нощ.

Той духва пламъка на свещта върху нощното шкафче и аз го чувам как се настанява в постелята на пода. Но това не трае дълго, защото леглото е широко, а не ми се ще на Димитри да му е студено там, на пода.

— Димитри?

— Да?

Дали ще ти е възможно да спиш на леглото ми и в същото време да... спазваш законите на моя свят? — Питам се дали долавя усмивката в гласа ми.

25.

— Божичко! — сепва ме гласът на Луиса от дълбокия ми сън. —
Смея да кажа, че напълно си се приспособила към тукашните нрави!

— Да, ще ми е напълно възможно.

А аз съм уверена, че долавям усмивката в неговия глас.

С мъка се откъсвам от прегръдката на Димитри и сядам в леглото. Той бавно отваря очи и най-спокойно посреща безцеремонния поздрав на Луиса.

— Е, да, но нека това бъде нашата тайна, става ли? Заради малкото, което ми е останало от чувството за благоприличие.

Луиса повдига вежди.

— Аз ще запазя твоята тайна, ако ти запазиш моята.

— Не знам нито една от тайните ти. Не и последните —
протягам се, като се боря с желанието отново да се сгуша при
Димитри.

— Бих могла да отмина случката, при положение че изгониш
нецивилизования си приятел навън, докато се къпеш и обличаш —
заявява тя и се отправя към гардероба.

Не ми се ще да гоня Димитри, не ми се разделя с него нито за
миг. Но трябва да се приготвя за посещението си при Соня, освен това
ми се ще да видя как е леля Абигейл.

Навеждам се и нежно целувам Димитри по устата, докато Луиса
се рови в гардероба с гръб към нас.

— Съжалявам.

Той прокара пръст от разрошените ми на слепоочията коси
надолу по скулите и шията ми, та чак до ръба на деколтето.

— Всичко е наред. Ще се облека и ще отида да говоря със
Старейшините за посещението ти при Соня. След малко ще се върна
да те взема.

Кимам с глава.

— Благодаря ти, че през нощта остана при мен.

— Аз ти благодаря — хили се той. — Не си спомням откога не бях спал тъй дълбоко.

Става и се обръща към Луиса, застанала до другия край на леглото с чиста туника в ръце.

— Целият остров знае за чувствата ми към Лия. Не ме е грижа, ако узнаят и къде съм прекарал нощта, но заради нея ти благодаря за дискретността.

Тя обелва театрално очи.

— Да, да. А сега си върви, тръгвай. Няма да изляза от стаята, докато ти си тук!

— Много добре тогава — усмихва се той и тръгва да излиза, без да каже и дума повече.

Щом затваря вратата след себе си, Луиса избухва в смях.

— Какво има? — опитвам се да изглеждам като чиста вода ненапита, но топлината, която изгаря бузите ми, ме кара да мисля, че не съм успяла.

Тя праща туниката към мен.

— Не ми се прави на светица, Лия Милторп. Познавам те твърде добре.

— Не се правя на светица — свивам рамене аз. — Нищо не се е случило. Той... уважава законите на моя свят.

Смехът се отрицва най-напред като кикот, който тя прикрива с длан на устата си, и се разраства в истински вой, от който Луиса се тръшва до мен на леглото. Подигравателният ѝ смях като че ли ме засяга, ала не мога да кажа нищо, за да защитя себе си или Димитри. И без друго Луиса едва си поема дъх и няма да ме чуе, а още по-лошото е, че смехът ѝ е заразителен.

По принцип не ми се ще да ѝ пригласям. Та нали присмехът ѝ в случая е съвсем несправедлив. Ала не успявам да ѝ устоя и скоро и двете се заливаме от смях и се кикотим тъй невъздържано, че по страните на Луиса се търкулват сълзи, а мен ме заболява коремът. След известно време поутихваме, но оставаме да лежим една до друга върху завивката, докато дишането ни съвсем се успокоява.

— А сега, след като добре се посмя на мой гръб, няма ли да ми разкажеш за нощта си с Рис? — питам аз, забила поглед в тавана.

— Ще ти кажа само едно нещо: мисля, че „уважението му към законите на нашия свят“ — и отново избухва в смях — не е в неговите

приоритети.

Замервам я с възглавницата.

— Много добре. Посмей се хубавичко. Но докато двамата с Рис задоволявате не тъй добродетелните си желания, Димитри прояви истинска саможертва, като спази правилата на нашия свят.

— Ти си напълно права, Лия. — Усещам я как едва сдържа смеха си. — Димитри е благородник до мозъка на костите. Но, слава на бога, Рис не е такъв!

— Уф... и ти! Непоносима си!

Сядам, грабвам чистата роба и се мъча да остана сериозна.

— Нали спомена нещо за къпане? Много бих искала да разбера къде мога да взема вана.

— Винаги успешно променяш темата на разговор.

Не мога да ѝ възразя, макар че тя не се задълбочава във въпроса, за което съм ѝ благодарна. Сяда в леглото, после се изправя на крака.

— Ще помоля някой да ти донесе вана и да я напълни с гореща вода. Убедена съм, че ще го направят за теб, както го направиха и за мен.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай.

Луиса се отправя към вратата и я отваря, готова да излезе в коридора. Преди да я затвори след себе си, тя се обръща назад.

— Само те дразнех, Лия.

— Знам — усмихвам ѝ се аз.

Усмивката, с която ми отвърща, е тъжна.

— Димитри много те обича.

— И това знам.

И е самата истина, макар че с Димитри не сме си разменяли думи в този смисъл.

* * *

— Не си длъжна да го правиш — казва Луиса.

Седим на леглото и чакаме Димитри да ни заведе при Соня. Както предвиди Луиса, донесоха в стаята ми голяма медна вана и я напълниха с гореща вода, ароматизирана с уханни соли и масла. Не

знам дали защото толкова отдавна не съм вземала истинска вана, или защото преживяването наистина беше необикновено, но това е най-забележителната баня в целия ми живот. Усецането, когато копирената роба се плъзга по чистата ми благоуханна кожа, е божествено.

Обръщам се към Луиса.

— Ако не сега, кога? Утре заминавам, забрави ли?

Изложила съм ѝ най-бегло подробностите за следващия етап от нашето пътуване, като съм ѝ казала, че двамата с Димитри сме натоварени със задачата да намерим и донесем страниците, а тя трябва да остане и да се грижи за Соня, докато приятелката ни се оправи.

Луиса си играе с плохата на робата си и между пръстите ѝ проблясва светловиолетовата коприна.

— Би могла да изчакаш, докато състоянието ѝ се подобри достатъчно, за да се прибере в Лондон.

Поклащам глава.

— Не мога. Соня е една от най-близките ни приятелки и няма да си простя, ако замина, без да я видя. Ако ти беше на нейно място, щях да сторя същото и за теб.

— Добре тогава — въздиша Луиса. — Ще те придружа.

— По-добре би било да ме почакаш. Знам, че... ще ми е трудно да видя Соня в сегашното ѝ състояние.

Луиса ме хваща за ръката.

— Няма да те изоставя. Нито сега, нито когато и да е. Винаги ще сме заедно.

Усмиввам ѝ се и стискам дланта ѝ и в същия миг на вратата се хлопа. В рамката се появява тъмната коса на Димитри.

— Добро утро. Отново — хили се той.

Луиса обелва очи с престорена досада.

— Хайде, Лия. Да излизаме, преди Димитри да се е настанил тук като у дома си.

Димитри ми протяга ръката си, докосва моята.

— Разбирам. Оправяте си настроението на мой гръб. Добре, съгласен съм.

Смея се, целувам го по бузата и тримата излизаме в коридора, като затваряме вратата след себе си. Вървим надолу по коридора и кимаме с глава на хората, които срещаме по пътя си. Те многократно

хвърлят погледи към мен и Димитри, после към преплетените ни ръце и по лицата им преминава тъмна сянка. Отказвам да изрека на глас възмуцението, което се надига в мен. Днес имаме да вършим важна работа.

— Как е Соня, Димитри? Нещо ново за нея? — искам да съм подготвена за посещението си.

— Всъщност последните новини са от тази сутрин. Изглежда, Старейшините са на мнение, че е прескочила трапа. Още не са готови да я провъзгласят за съвсем нормална, но през последните четирийсет и осем часа тя не е споменала нито за Душите, нито за медальона.

„Но това съвсем не означава, че са си отишли. Че не се спотайват някъде дълбоко в съзнанието ѝ.“ Докато си го мисля, аз се питам дали някога отново ще мога да ѝ се доверя.

Стигаме до края на открития коридор. Димитри ненадейно ме повежда надолу по някаква стълба, вместо да завием зад ъгъла и да продължим навътре в сградата, известна като Светилището.

— Къде отиваме? — пита Луиса и се обръща назад към постройката, в която са стеите ни.

Той поема по същата каменна пътека, която вчера следобед ни отведе до горичката.

— В покоите на Соня.

— Които са? — подсказва му Луиса.

— Които са — продължава изречението Димитри — в друга сграда, а не в онази, в която сме настанени ние.

Луиса винаги е проявявала нетърпение, що се отнася до получаването на информация, ето защо съм приятно изненадана, когато тя само въздиша и насочва поглед към ширналите се до самото море поля.

Небето е все същото — невероятно дълбоко и светлосиньо, каквото е всеки ден, откакто сме на острова, и аз се питам дали този цвят няма завинаги да остане в паметта ми с наименованието „островитянско синьо“. Продължаваме да вървим и стигаме до мястото, където Димитри ме дръпна встрани и ме поведе към горичката. Ала този път не се отклоняваме дори когато пътеката започва да се спуска стръмно надолу към океана.

Както забелязах и вчера, тази част на острова е безлюдна. Дълго време не срещаме и помен от заслон и аз започвам да се питам дали

пък Старейшините не държат Соня в пещера; в същия миг обаче съзирам малка каменна постройка на края на една скала високо горе пред нас.

Без да искам, пускам ръката на Димитри и се спирам. Взирам се в постройката, която сама по себе си е истинско чудо — толкова прецизно е кацнала на самия ръб на скалата.

Димитри проследява погледа ми и взема ръката ми в своята.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда, Лия.

Луиса обръща глава към него, а екзотичните черти на лицето ѝ се разкривяват от ярост.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда ли? Ами че... кацнала е на самия край на света! Тутакси се сещам за думата „отблъскваща“!

Той въздъхва.

— Признавам, че оттук сградата изглежда... неприветлива. Но разполага с всички удобства на Светилището. В нея се извършват някои обреди и ритуали, които изискват уединение и спокойствие, като например тези, с които прогонваме Душите. Това е.

Невъзможно ми е да обясня защо снощи успях да посетя бодната леля Абигейл, без да пророня и сълза, а сега сълзите напират в очите ми. Може би просто не ми се вярва, че по силата на пророчеството Соня е била взета и запокитена на това място, без приятелите ѝ да проявят капка обич и загриженост за нея. Тази несправедливост ме кара да вия и да крещя на вятъра, но вместо това аз извърщам поглед от Димитри и се вирам във водата, като се опитвам да се успокоя.

Само след миг усещам лекия допир на Луисините пръсти върху ръката си.

— Ела, Лия. Отиваме заедно.

Кимам с глава и се връщам на пътеката, механично поставям единия си крак пред другия, докато най-после се приближаваме до постройката и аз виждам, че тя не се състои само от една стая. Представлява малка къща — много по-малка от Светилището, в която липсва откритият коридор, ала е съградена от същия син камък и има същия бакърен покрив.

Тръгваме по тясна пътечка, която се вие из тучна градина, и аз започвам да дишам по-леко. Тук е повече от приятно. Красиво и спокойно, това е идеалното място, където можеш да възстановиш силите си.

Постройката е в края на пътеката. След тишината в градината с изненада откривам присъствието на двама Братя, застанали от двете страни на огромната врата. Облечени са като другите мъже в Алтус. Всъщност като Димитри, в дневно облекло, състоящо се от бяла туника и панталони. Няма причина да ги взема за охрана, но все пак у мен се появява далечното усещане, че изпълняват тъкмо тази задача.

— Добро утро — поздравява ги Димитри. — Дошли сме да видим Соня Соренсен.

Те почтително му се покланят и подозрително се взират в мен.

— Нима докато съм отсъствал, протоколът тук се е променил? Нима сме престанали да поздравяваме Сестрите? — гласът му е строг, с едва сдържан гняв.

Докосвам го с ръка.

— Няма нищо.

— Напротив — отвърща той, без да се обърне да ме погледне. — Известно ли ви е, че тази Сестра може да бъде новата ви Стопанка? Независимо дали е Бранителка или Порта според пророчеството, тя работи за нас. А в бъдеще може и да управлява. Хайде — изрича през зъби той, — поздравете вашата Сестра.

Чувстваме се ужасно, когато ми се покланят.

— Добро утро, Сестро — произнасят в един глас те.

Отвърщам на поклона им и усещам гняв, макар че не е причинен от тях.

— Добро утро. Благодаря ви, задето се грижите за приятелката ми.

Те кимат и когато отворят вратата и отстъпват назад, за да ни направят място да минем, в погледа им се чете срам.

Пристъпваме в коридора, който сякаш се простира по цялата дължина на сградата и свършва до остъклена врата, през която зървам част от океана в далечината. Дърпам Димитри настрана и поглеждам към Луиса.

— Би ли ни извинила за малко, Луиса?

Тя свива рамене и продължава още няколко крачки по коридора, като разглежда изкусно издигнатите стени — възползвам се от единствения случай, в който можем да останем насаме с Димитри в тясното пространство. Обръщам се към него.

— Никога повече не го прави.

Той поклаща глава и по лицето му се изписва смущение.

— Кое?

— Кое ли? — гласът ми е пронизващ шепот. — Това. Да ме унижаваш пред Братята или пред когото и да е на острова.

— Не съм те унижавал, Лия — шокира се от намека той. — Нима вчера не се разстрои от отношението, което тези невежи проявиха и към двама ни?

— А нима ти не ме посъветва да проявя търпение? — вече не шептя, но и не отпускам гласа си на воля.

Той кръстосва ръце на гърдите си и за миг заприличва на нацупено момче.

— Да, така е, но... уморих се от погледите и шушуканията им, разбра ли? А ти можеш да станеш следващата Стопанка на Алтус. Няма никакво право да се отнасят така към теб. Няма да го допусна.

Гневът ми изчезва също толкова бързо, колкото се бе появил. Как бих могла да се гневя на някого, който ме обича толкова много, че изисква от другите да се отнасят с уважение към мен?

— Виж, Димитри — вдигам ръка и обгръщам шията му в прегръдка. — Нямам представа дали ще съм следващата Стопанка на Алтус, но мисля, че най-последно разбирам: винаги ще си остана Сестра. Дали ще съм обикновена Сестра или Стопанка, на мен се полага грижата да спечеля уважението на Братята, на Гритъри и на останалите Сестри. Това е нещо, което само аз мога да постигна и което може да отнеме много дълго време.

Изправям се на пръсти и бързо го целувам по устата.

— Но ако почувстват, че ги насилват да проявяват уважение, което не съм заслужила, със сигурност ще ме намразят.

Той въздъхва така, сякаш е изтощен до крайност.

— Много си умна за Сестра, пристигнала наскоро на острова. Щастие е за Алтус, че си тук, независимо дали като обикновена Сестра или като следващата му Стопанка. — Накланя глава и нежно ме целува. — За мен също.

— О, за бога! — Луиса е застанала на метри пред нас. — Повръща ми се, като ви гледам как се карате и как после за нула време отново се сдобрявате, а и върху стените няма нищо интересно. Затова нека побързаме и да отидем при Соня! Моля ви!

Отдръпвам се със смях от Димитри.

— Да тръгваме.

Отправляме се надолу по коридора, завиваме надясно по друг коридор, а остъклената врата е отсреща в дъното. Без никакви въпроси Димитри се приближава до проста дървена врата. Една по-възрастна Сестра седи на стол пред вратата — пак охрана, мисля си аз. Тя нашива фино бяло платно с лъскав зелен конец.

— Сестро — кима с глава Димитри, а двете с Луиса повтаряме поздрава.

Сестрата ни се покланя в отговор. Този път поне ме посрещат с топлота и вежливост. Не казва нищо, а просто става и отваря вратата, въвежда ни в стаята и отново я затваря, като самата тя остава навън в коридора.

Не знам какво съм очаквала, ала стаята, в която е настанена Соня от мига на нашето пристигане, ми се вижда топла и уютна. Просторна, с диван с меки възглавници в единия край и с огромно легло с плюшени завивки в другия. На отсрещната стена, точно срещу входа на стаята, виждам познатата вече двойна стъклена врата, отвеждаща към вътрешния двор, в който растат най-разнообразни цветя. Сигурна съм, че още щом пристъпя прага на двойната врата, ще видя Соня. Без да се двоумя, аз се отправям натам.

Пристъпвам прага и се озовавам в съвършено друг свят. Същите цветя като тези, растящи покрай пътеката, която води към сградата, но далеч повече на брой и по-разнообразни и на мен ми се струва, че освен жасмина сред тях разпознавам също хортензии и божури. Наоколо ухае на морски бриз и свежест. Този аромат прониква навсякъде на острова и аз си казвам, че без него никога вече не ще се чувствам у дома.

Зад далечния плисък на вълните долавям шум от лееща се вода. Димитри повдига вежди в мълчалив въпрос и аз стъпвам на чакълестата пътека и тръгвам по нея натам, откъдето долита шумът на водата. Виждам я едва когато стигам до нея — малък фонтан в средата на двора. Той бълбука по камъните, струпани накуп в центъра му. Красиво е, но не желанието да потопя пръсти във водата ме кара да се втурна към него, а пейката или по-точно Соня, която е седнала на нея.

Когато чува хрущенето на стъпките ни по чакъла, тя става и щом надзъртам в очите ѝ, в светлосините им ледени дълбини, забелязвам и колебание, и боязън. Хуквам към нея, без да се замисля. Води ме

инстинктът и не отброявам секундите, отминали между мига, в който отново я виждам, и този, в който се прегръщаме, смеем се и плачем едновременно.

— О! О, божичко, Лия! Толкова ми липсваше! — гласът ѝ потъва в ридания.

Отстъпвам назад, за да я видя добре, и забелязвам тъмните кръгове около очите ѝ, бледата ѝ кожа и слабата ѝ фигура, от която едва ли биха могли да се свалят и два килограма, но която изглежда така, сякаш се е смъкнала с цели пет.

— Добре ли си?

Двоуми се, преди да кимне с глава.

— Ела. Седни.

Тя ме дърпа към пейката, ала спира и поглежда назад към Димитри и Луиса.

— Извинявайте — изрича свенливо. — Не съм ви казала добро утро.

Димитри се усмихва.

— Добро утро. Как се чувстваш?

Тя се замисля, сякаш отговорът на въпроса му не е толкова прост.

— Предполагам, че съм по-добре.

Той кима с глава.

— Хубаво. Искаш ли да ви оставя насаме?

Тя поклаща глава.

— Казаха ми, че си син на Алтус. Мисля, че вече знаеш всичко. Нямам нищо против да останеш. А... Луиса? Ще останеш ли и ти?

Никога преди Соня не е изглеждала по-засрамена, отколкото сега, когато остава лице в лице с Луиса. Не знам дали защото се бе опитала да ме убеди в предателството ѝ в началото на нашето пътуване, или просто си е такава, но не може да срещне погледа на Луиса.

Луиса окуражаващо ѝ се усмихва и идва на пейката при нас. Димитри, винаги любезен, сяда върху един от големите камъни край фонтана. Седим неловко няколко секунди, никой не знае откъде да започне. Само веднъж, един-единствен път, Соня отправя поглед към китката на ръката ми. Дърпам я още по-навътре в ръкава, за да скрия медальона. Поглеждам Соня в очите, но тя бързо извърща поглед встрани. Накрая Димитри оглежда градината.

— Забравил съм колко красиво е тук. Добре ли се отнасят с теб?
— пита той Соня.

— О, да! Сестрите са много вежливи при... при сегашните обстоятелства. — Бялата ѝ кожа порозовява от неудобство и ние отново се умълчаваме.

Димитри става и бърше длани в панталоните си.

— Излизала ли си оттук? — вдига поглед той. — Имам предвид дали си излизала извън този двор, на свобода?

— Веднъж — отвръща Соня. — Вчера.

Веднъж не е достатъчно. Наоколо е твърде красиво, за да му се наситиш само едно излизане. Хайде да се поразходим, какво ще кажете?

26.

Пристъпваме прага на стъклената врата в дъното на коридора и след миг океанът се разстила пред очите ни е целия си блясък. Водата блести на слънцето и въпреки че е там, долу, мирисът ѝ е силен и остър както никога преди. Димитри се навежда и долепя устни до ухото ми:

— Как ти се струва?

Стаила съм дъх пред гледката. Не мога да я опиша с думи, затова стоя неподвижно и само му се усмихвам в отговор.

Той протяга ръка към косата ми и очите му сякаш потъмняват от желание. Изненадана съм, когато я отдръпва, и виждам, че в нея държи гребена от слонова кост, подарен ми от татко много, много отдавна.

— Изхлузваше се — изрича протичко той и ми го подава, после се обръща към другите. — Хубав ден, само за разходки. Да се възползваме.

И тозчас избързва напред и ни оставя сами, а аз се възхищавам на способността му да прави и да казва онези неща, които са най-подходящи за случая.

Луиса, Соня и аз вървим мълчаливо, вятърът шуми в косите ни и развява одеждите ни. Докато вървя, търкам гребенчето между двата си пръста. Гладката му повърхност не ми помага ни най-малко да уталожя яростта, която отново се надига в мен.

Най-после Соня нарушава мълчанието с лека въздишка.

— Виж, Лия, аз... много съжалявам. Почти не си спомням последните дни в гората.

Поглежда встрани, сякаш черпи кураж от водата.

— Знам, че извърших безобразни неща. Изрекох безобразни думи. Аз... не бях на себе си. Можеш ли да ми простиш?

Отнема ми миг, за да ѝ отговоря:

— Въпросът не е в това.

Избързвам напред с надеждата да възпра горчивината в тона и сърцето си.

— Тогава... какво? — отчайва се Соня.

Спирам и се обръщам с лице към водата. Не чувам шум от стъпки върху чакъла и разбирам, че Соня и Луиса също са спрели. В главата ми се блъскат толкова много думи, толкова много въпроси, толкова много обвинения... Неизброими са като песъчинките долу на плажа. Но в момента от значение е едно-единствено нещо.

Обръщам се отново към Соня.

— Как можа да го направиш?

Раменете ѝ увисват от отчаяние. Нейното добродушие, слабостта ѝ, не извикват у мен съчувствие, нито съпричастност, а гняв, който с толкова усилие обуздах през онази нощ, в която се събудих и я видях да притиска медальона към китката на ръката ми. За един ужасен миг ми се ще да открия нещо, което да ми позволи да дам воля на безсилието си.

— Вярвах ти. Доверявах ти се във всичко — крещя аз и мятам по нея гребена е целия гняв, който досега съм сдържала в душата си. — Как да ти имаме доверие? Как да ти се доверяваме отсега нататък?

Соня потреперва, макар че гребенът ми не е толкова страшно оръжие. И си казвам, че тъкмо в това е въпросът, защото осъзнавам, че дори в този момент аз продължавам да я обичам. Не желая да я нараня дори когато съм извън кожата си от ярост.

Луиса пристъпва напред, сякаш да предпази Соня от гнева ми. От мен.

— Лия, престани.

— Защо, Луиса? — питам. — Защо да престана да задавам въпросите, които трябва да задам, колкото и да са страшни?

Няма какво друго да се каже в надвисналата наоколо тишина. Аз говоря истината и всички го знаем. Соня наистина ми липсваше. Аз наистина я обичам и ме е грижа за нея. Ала не бива да пренебрегваме онова, което може да ни коства много скъпо — дори живота ни — заради моите чувства.

Луиса пристъпва към мен, навежда се и взема няколко камъчета в ръка. Отива на сантиметри до самия ръб на скалата, мята ги в морето и гледа как летят във въздуха. Действието ѝ е безполезно. Намираме се твърде далеч и не можем да ги видим как цопват във вълните под нас.

— Лия е права — обажда се Соня.

Аз се обръщам и виждам, че е вдигнала от земята гребена ми. Внимателно го оглежда, сякаш в него се крият отговорите на всичките ни въпроси.

— Не оправдах доверието ви и няма начин да разберете дали следващия път, когато Душите се опитат да ме използват, аз ще проявя повече сила, въпреки че съм сигурна: това няма да се повтори. Те... — тя се двоуми и когато отново проговаря, прави го сякаш от много далеч; разбирам, че вика спомените си. — Не се появиха пред мен като Душите. Те приеха образа на... майка ми. — Тя се обръща към мен и аз виждам искрената болка в очите ѝ. — Срецнах я в Равнината. Тя съжеляваше, задето ме бе изпратила да живея при госпожа Милбърн. Каза, че не е знаела какво да прави, че е мислела, че госпожа Милбърн ще успее да види заложите ми. Толкова е хубаво отново да видиш майка си, независимо къде.

— А после? — почти шепнешком питам аз.

— После започна да се тревожи за сигурността ми. Заяви, че като нося медальона, се подлагам на огромен риск. Че всички сме в опасност поради отказа ти да отвориш Портата. В началото не я слушах. Но след време... не мога да го обясня, мога само да призная, че думите ѝ започнаха да се подреждат в странна логика. Сега, разбира се, осъзнавам, че не съм била на себе си, но...

Тя ме поглежда в очите и дори в този миг аз виждам властта, която са имали Душите над нея. Властта им проличава в опита ѝ да си върне скъпото за нея нещо, което някога е загубила.

— Стана тъй бавно и постепенно, че не мога да кажа кога точно започна.

Думите ѝ ту се извисяват, ту утихват, понесени от морския бриз, и ехтят в съзнанието ми, докато най-сетне всичко потъва в тишина. Тя протяга ръка и ми подава гребена. Аз го вземам.

— Съжелявам — казвам го, защото не бе никак любезно да я замеря с гребена си, но дълбоко в себе си никак не съм убедена в думите си.

Тя протяга длани към небето, сякаш се оставя на нашата присъда.

— Не, Лия, аз съжелявам. Но не мога да сторя нищо, освен да моля за прошка и да се закълна, че по-скоро ще умра, отколкото пак да ви предам.

Луиса изтупва длани една в друга, приближава се до Соня и поставя ръце на раменете ѝ.

— Стига толкова, Соня. Приемам извинението ти.

Никак не ми е лесно, но се връщам назад по грапавата земя и прегръщам и двете; трите оставаме прегърнати като преди, когато пророчеството бе за нас само загадка, а не нещо, което ще промени и може би дори ще сложи край на живота ни.

На върха на хълма, надвесен над морето, за миг ми се струва, че всичко е както преди, когато трите вършехме нещата заедно. Ала това ми усещане трае само секунда. Защото дълбоко в себе си и трите сме наясно, че вече нищо няма да е както преди.

* * *

Преполовили сме пътя нагоре към Светилището, когато виждаме, че някой тича към нас.

Сбогували сме се със Соня и макар нищо да не е сигурно, вярвам, че тя желае да се оправи. Иска да е върна на каузата ни. Не ни остава нищо друго, освен да почакаме, докато Сестрите сметнат, че е достатъчно силна, за да се върне в Лондон.

Димитри засенчва с длан очи от слънцето и се взира в далечината.

— Една Сестра.

Мантията на Сестрата се издува като балон от вятъра и аз зървам златистата коса, разпиляна отзад на раменете ѝ, да блести на слънцето. Най-после се приближава до нас, но аз не я разпознавам. Млада е, вероятно на възрастта на Астрид; не продумва веднага. Задъхва се от тичането и, превита на две, се мъчи да си поеме дъх. Минута по-късно, когато най-после идва на себе си, продължава да диша учестено, а бузите ѝ пламтят от усилието.

— Аз... с прискърбие ви съобщавам, че лейди Абигейл... почина.

В началото не разбирам ясно какво ни казва. В главата ми е празно и бяло като стените в стаята по рисуване в „Уиклиф“, по които висят чисто бели, неизползвани платна. Ала думите, които следват, пронизват до дъно душата ми.

— Изпратиха ме да ви откроя и да ви повикам да дойдете, милейди.

Милейди. Моя стопанке.

Идва ми на ум едно единствено нещо: „Не.“

После побягвам.

* * *

— Не си виновна, че те нямаше, Лия. — Уна поставя чаша горещ чай на масата. — И да беше тук, нямаше да помогнеш. Тя изобщо не дойде в съзнание.

Откакто се втурнах в стаята, разчорлена и объркана след срещата си със Соня и след новината за смъртта на леля Абигейл, Уна вече няколко пъти повтаря едно и също. Трябваше да остана с леля. Не биваше нито за миг да се отделям от постелята ѝ. В съзнание или не, тя щеше да усеща присъствието ми.

— Виж, Лия — Уна сяда до мен и ме хваща за ръката. — Лейди Абигейл живя дълго и плодотворно. Изживя живота си на спокойствие тук, в Алтус, така, както самата тя желаше.

Усмива се и продължава:

— А преди да се помине, те видя. Според мен това бе нейната най-голяма мечта.

Свеждам глава, а сълзите се стичат по страните ми и капят право върху масата. Не знам как бих могла да обясня на Уна множеството начини и причини, поради които скърбя за леля Абигейл. Леля ми Върджиния много ме подкрепя, ала сама си призна, че не е толкова силна, колкото би искала, при това вече ми каза всичко, което знае.

Тъкмо леля Абигейл бе тази, на която се уповавах да ме води. Щом си помислех за пророчеството, тъкмо нейният образ изникваше в съзнанието ми — силна и мъдра, за да му се противопостави. Тъкмо тя бе най-силният ми съюзник, макар и на хиляди километри разстояние от мен. Сега съм самотна, такава, каквато съм била винаги.

Останахме само Алис и аз.

27.

Сега сме само двамата с Димитри — стоим самички на океанския бряг и се взираме в пустата морска шир.

Катерът с тялото на леля Абигейл отдавна е отплавал. Тя си отиде, както си отидоха и всички, стоящи на пясъка, докато тялото ѝ бе предадено на морето около Алтус.

Тук действат много бързо — погребват те в същия ден, в който си умрял, ала Димитри ми каза, че такива са обичаите на острова. Нямам причини да се противопоставям, тъй като традициите в моя собствен свят биха изглеждали на обитателите на Алтус също толкова странни, колкото ми изглеждат техните. При това лейди Абигейл беше една от Сестрите и тяхна Стопанка. Ако те се сбогуват с нея по този начин, мисля, че и тя би искала да се сбогува с тях така.

Димитри извърща поглед от океана и тръгва, вплел ръка в моята.

— Ще те изпратя до Светилището, а после трябва да се явя пред членовете на Григъри по работа.

Поглеждам го изненадано. Дори скръбта не е в състояние да потисне любопитството ми.

— По каква работа?

— Останаха много недовършени неща, след като лейди Абигейл си отиде.

Докато вървим, той гледа право пред себе си и аз не мога да се отърва от чувството, че избягва погледа ми.

— Да, но нали утре потегляме? Работата не може ли да почака?

— Всъщност точно това бе и моето искане — кима той. — Все още ме държат отговорен за намесата ми в случката с водния дух, но помолих да отложат явяването ми пред Съвета до намирането на липсващите страници.

— Звучи ми разумно — свивам рамене аз.

— Така е — отвърща Димитри. — До вечерта Съветът ще съобщи решението си. Но има и друго. Отнася се за теб.

— За мен ли?

Застивам на място близо до пътеката, която ще ни отведе до Светилището. Сега по пътя се движат повече хора и на път към централната сграда срещаме няколко Сестри.

Димитри взема ръцете ми в своите.

— Лия, ти си по право Стопанката на Алтус.

Поклащам глава.

— Вече ти казах, че не искам. Не и в този момент. Не мога... — извърщам поглед встрани. — Не мога да мисля за това точно сега, когато ме очакват толкова изпитания.

— Разбирам. Наистина те разбирам. Но междувременно Алтус остава без водач и само ти трябва да решиш дали да отхвърлиш правото си, или да го приемеш.

Глеещата в душата ми жарава се разпалва и се превръща в истински гняв.

— А защо Григъри не говорят директно с мен? Сигурно въпреки напредничавата мисъл в Алтус те не желаят да се обръщат направо към жена, без посредник?

Долавям умора във въздишката му.

— Защото просто не го правят. Не защото си жена, Лия, а защото Старейшините на Григъри не споделят нищо с другите, освен ако не е свършено наложително от гледна точка на реда и дисциплината. Това е нещо като... сегрегация, като монашеското отшелничество в твоя свят. Ето защо членовете на Григъри живеят в другата част на острова. Разчитат на емисари като мен, за да се свързват със Сестрите. Повярвай ми, Лия, че ако някога те повикат на аудиенция, това няма да е за добро.

Отказвам да се торозя относно нюансите в политиката на острова. Нямам време да дешифрирам чудатите правила и обичаи.

— С какви възможности разполагам, Димитри? Не пропускай нито една.

Той си поема дълбоко дъх, сякаш се нуждае от повече въздух за предстоящия разговор.

— Само с три: можеш да приемеш ролята, която по право е твоя, и да назначиш някого да те замества, докато те няма. Можеш да приемеш длъжността и да останеш да управляваш още сега, но това ще означава, че някой друг ще трябва да намери и донесе липсващите страници вместо теб. Можеш и да откажеш поста.

Хапя устни и размишлявам върху различните възможности. Част от мен желае тозчас да отхвърля предложението. Да отпъдя мисълта от съзнанието си, за да мога да се съсредоточа върху настоящата си задача липсващите страници. Ала останалата част, по-практичната и по-разумната, ми подсказва, че сега не е време за прибързани решения.

— Какво ще стане, ако откажа?

Отговорът му е съвсем прост:

— Правото отива при Урсула вместо при Алис, защото сестра ти нарушава законите на Григъри и поради тази причина е неподходяща да заеме поста.

Урсула. Само като чуя името ѝ, и ме побиват тръпки. При все че, доколкото знам, тя е силен и умен водач, аз винаги се доверявам на инстинктите си и не съм готова да поверя нещо толкова важно като бъдещето на Алтус, на което леля Абигейл бе отдала целия си живот, в ръцете на личност, събудила в душата ми такова безпокойство. В никакъв случай. Щом аз съм Стопанката по право, членовете на Григъри ще постъпят според желанието ми, което е в интерес на острова. А аз съм убедена, че се ръководя от интересите на острова. Вдигам очи към Димитри с още по-голяма решимост.

— Не приемам поста, но не го и отхвърлям.

Той клати глава.

— Няма такава възможност, Лия.

— Трябва да има — изправям плещи. — Аз съм Стопанката по право, ала от името на Сестринската общност трябва да намеря липсващите страници. Тъй като не мога да присъствам на две места едновременно, а в качеството си на Стопанка, която има да изпълнява толкова важни задачи, не бих могла да съсредоточа вниманието си върху пътуването, което започва утре, настоявам за отсрочка.

Обръщам се и се отдалечавам от него, но не изминала и няколко крачки, отново поглеждам назад. Колкото повече мисля за това, толкова по-силна се чувствам.

— Назначавам членовете на Григъри да ме заместват, докато намеря и донеса страниците.

— Никога не сме постъпвали така — изрича Димитри.

— Значи е време да го направите.

* * *

Откривам Луиса в библиотеката да чете на меката светлина, излъчваща се от настолната лампа върху близкото писалище. Когато зървам тъмните къдрици, разпилени около скулите с цвят на слонова кост, си казвам, че от утре, за първи път, откакто тръгнахме за Алтус, ще продължа без нея. Колко ще ми липсват остроумието и доброто ѝ настроение!

— Луиса — опитвам се да говоря тихо, за да не я стресна, ала не е трябвало да се притеснявам, защото щом вдига поглед към мен, виждам, че тя е самото възплъщение на спокойствието.

Става от мястото си, кротко ми се усмихва и се приближава. Ръцете ѝ ме обгръщат и за миг двете оставаме застинали в приятелска прегръдка. Когато се отдръпва, тя внимателно ме поглежда и пита:

— Добре ли си?

— Така мисля — усмихвам ѝ се аз. — Дойдох да се сбогуваме. Утре потегляме в ранни зори.

В усмивката ѝ се чете тъга.

— Няма да си правя труда да те питам къде отивате. Знам, че не можеш да ми кажеш. Искам само да ти обещаая, че ще остана и ще се грижа за Соня дотогава, докато намериш страниците. След това ще действваме, нали? А после ще се върнем в Лондон по най-бързия начин.

Иска ми се да потегля още сега, докато и двете сме в добро настроение и храним надежди за бъдещето, поне на вид. Но аз съм сигурна, че няма да се чувствам добре, ако не спомена за днешната ни среща със Соня.

Въздишам.

— Ще ми се отново да ѝ вярвам.

— Разбира се, че ще ѝ вярваш. — Тя пристъпва напред и бурно ме прегръща. — Доверието се изгражда с времето, Лия, както и всичко останало. Сега не е моментът да се безпокоиш за Соня. Остави го на мен. А ти се съсредоточи върху собствената си безопасност и върху предстоящото пътуване. Намери страниците. Когато се върнеш, ще оправим всичко.

Оставаме в плен на приятелската си прегръдка още само миг, през който се опитвам да отпъдя натрапчивата мисъл, която се ражда

дълбоко в съзнанието ми: „Ако се върна, Луиса. Ако.“

* * *

Задушавам се от напрежение. Измина цял час, откакто се сбогувахме с Луиса, и докато седя на леглото в очакване на Димитри, нервите ми така се изопват от несигурност какво ли решение ще вземат членовете на Григъри, че очаквам всеки миг да се скъсат.

Не след дълго на вратата тихо се похлопва. Прекосявам стаята, за да отворя, и никак не се изненадвам, като виждам Димитри на прага. Той влиза, без да чака покана.

Не казвам нищо, чакам да затвори след себе си. Търпението ми се изчерпва.

— Какво казаха?

Той поставя ръка на рамото ми и за миг ме обхваща страх — сигурно са отказали. Боя се, че ще ми каже, че трябва веднага да взема решение. Решение, което ще ме обвърже за цял живот.

За щастие той изрича нещо съвсем друго:

— Съгласиха се, Лия — усмихва се и поклаща глава. — Звучи ми невероятно, но те наистина се съгласиха да дадат отсрочка и на двама ни. Не беше никак лесно, но все пак успях да ги убедя, че не бива да бъдеш наказана, задето работиш от името на пророчеството, нито пък аз, задето те придружавах, когато лейди Абигейл ми нареди.

Въздъхвам с облекчение.

— Ще ни накажат, след като донесем страниците, така ли?

— Още по-добре — отвърща той.

— Още по-добре? — не мога да си представя какво би могло да бъде по-добре от това.

Той кима с глава:

— Отсрочката е докато пророчеството се разреши, при положение че ти продължиш работата си по завършека му. Ако промениш решението си... ако действаш като Порта, постът ще бъде даден на Урсула.

— Това няма да стане — поклащам глава аз.

— Убеден съм, Лия.

Обръщам се на другата страна и се мъча да си обясня причините за тъй бързата промяна в становището на Григъри.

— Защо са се съгласили, щом като поведението им няма прецедент?

Той въздъхва и се вторачва в ъгъла на стаята, сякаш търси изход от ситуацията.

— Защо не ми кажеш, Димитри? — гласът ми е натезал от изтощение.

Той отново ме поглежда в очите.

— Оставят всичко в ръцете на съдбата; ако доведеш пророчеството до неговата развръзка, решението ще вземеш ти, което е и твое право. Ако се провалиш...

— Ако се проваля?

Ако се провалиш, това ще е или защото си се поддала като Порта... или защото изобщо няма да доживееш да заемеш мястото си в пророчеството.

28.

На другата сутрин Уна ме събужда по тъмно.

Сърцето ми се свива, когато тя ми подава купчина сгънати дрехи и аз разбирам, че тук са изпраните ми панталони и ризата, които носех по време на цялото пътуване до Алтус. Вече съм свикнала с копринената си роба. На острова свикнах с много неща.

Докато се мия и обличам, Уна зарежда пътната ми раница с храна и напитки, достатъчни, за да стигнат за двамина до първата ни спирка. Вече съм прибрала стрелите и камата в багажа. Макар да знам, че Димитри ще бъде до мен, за да ме пази, предателството на Соня ми напомня, че най-добре е да разчитам на себе си в случай на нужда.

Не ми хрумва какво още би ми потрябвало.

Топлината на змийския камък под ризата ми действа успокояващо. Виси свободно на гърдите ми и докато закопчавам маншетите на ръкавите си, погледът ми се спира на медальона, който продължавам да нося на ръката си. Беше ми хрумвало да го оставя на грижите на Григъри, на Сестрите, дори на самата Уна, ала не съм убедена, че бих могла спокойно да го поверя на когото и да е. Не и след случката със Соня.

Уна проследява погледа ми и свежда очи към китката на ръката ми.

— Наред ли е всичко?

Кимам и закопчавам ризата си.

— Не би ли... — двоуми се, после продължава: — Не предпочиташ ли да оставиш медальона тук? Ако искаш, аз ще ти го пазя, Лия.

Прехапвам устни, замислена над предложението ѝ, въпреки че много пъти досега съм преценявала вероятните възможности.

— Ще ми отговориш ли на един въпрос?

— Разбира се.

Надъхвам краищата на ризата в панталоните си и обмислям думите, които да изрека:

— Вие в Алтус — членовете на Григъри, Братята, другите Сестри... бихте ли могли да бъдете прелъстени от Душите?

Тя се обръща към малкото писалище зад себе си и взема нещо.

— Не и Съветът на Григъри. Никога. Братята и Сестрите, е... не така, както биха могли да измамят теб и Алис. Бранителката и Портата — това сте вие, ето защо сте много по-уязвими от останалите.

— Усещам, че премълчаваш нещо, Уна.

Тя се обръща отново към мен и се приближава, като носи нещо в ръцете си.

— Не крия нищо от теб. Просто ми е трудно да го обясня. Виждаш ли, отделен Брат или Сестра нямат пряко влияние върху способността на Душите да прекосяват границата с този свят, нито върху съдбата на Самаил. Но Душите могат да убедят Братята или Сестрите да работят за тях и така да влияят на по-силните.

„Като Соня и Луиса.“

— Това случвало ли се е някога тук, на острова? — питам.

Тя въздъхва и аз виждам, че изпитва болка.

— Имало е... инциденти. Беше време, когато бяха уловили някого, докато се е опитвал да промени хода на събитията в полза на Душите. Но това се случва изключително рядко — добавя бързо тя, сякаш иска да ме увери в нещо, в което дори самата тя не е убедена.

Така си и мислех. Знаех го. Няма на кого да поверя медальона. Мога да го поверя само на себе си и дори в това се съмнявам понякога, щом усетя как пари кожата на китката ми.

Закопчавам ръкавите на ризата си, като закривам черния шнур от кадифе и омразния белег под него.

Уна поглежда надолу към китката ми.

— Съжалявам, Лия.

Колкото и да е странно, аз отново усещам парещите сълзи в очите си и за да запазя самообладание, оглеждам стаята, която обитавах, докато бях в Светилището. Опитвам се да запамята простите каменни стени, топлината на изтъркания под, аромата на влага и сладост. Не знам дали отново ще я видя.

Ще ми се никога да не я забравям.

Накрая се обръщам към Уна. Тя се усмихва и ми подава нещо.

— За мен ли е?

Кима с глава.

— Исках да си имаш нещо... за спомен от всички нас, което да ти напомня за времето, прекарано в Алтус.

Вземам предмета от ръцете ѝ, изненадана от мекотата му, и го разтърсвам във въздуха. Гърлото ми пресъхва от нахлулите в гърдите ми чувства, когато лилавата коприна се разгъва. Къса пелерина за езда, направена от същата материя като официалните туники на Сестрите.

Уна сигурно е приела вълнението ми за нещо друго, защото бързо изрича:

— Знам, че когато пристигна, не хареса много нашите одежди, но просто исках... — тя забива поглед в дланите си, въздъхва и отново ме поглежда.

— Исках да си спомняш за нас, Лия. Приятелството ти ще ми липсва.

Навеждам се и я прегръщам.

— Благодаря ти, Уна. За пелерината и за твоето приятелство. Сигурна съм, че пак ще се видим — казвам аз, отдръпвам се и усмихнато се вглеждам в нея. — Никога няма да мога да ти се отблагодаря, задето се грижеше за леля Абигейл в последните ѝ дни. Нито за грижите ти към мен. Ужасно ще ми липсваш.

Вдигам от пода лъка и мешката със стрели и завързвам наметалото около врата си, като се питам дали някога ще имам сили да го сваля. После се обръщам и тръгвам.

* * *

Когато Димитри, Едмънд и аз излизаме от Светилището и се отправяме надолу към пристана, островът е осветен само с факли. Спомените ми за това как слязохме тук след дългото пътуване до Алтус, са съвсем бледи, защото онези най-първи мигове, когато стъпихме на сушата, са обвити в мъгла, както и последвалите два изгубени дни, през които само спях.

Тръгваме към водата, бричът ми се опва на бедрата, а ризата ме дере по гърдите. Копринените роби и нежните хлъзгави чаршафи остават в миналото.

Димитри носи пелерина, подобна на моята, но с черен цвят, който ми пречи да я видя ясно в мъглата. Щом се озовах пред него в

тъмната ранна утрин, лицето му светна, като зърна меката копринена пелерина, завързана около врата ми.

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Все тъй красива в лилаво.

Още щом пристигаме на пристанището, разпознавам лодката, с която ще пътуваме, по двете облечени в дълги плащове Сестри, застанали на носа и на кърмата с гребло в ръка. Поради ранния час сме се умълчали и тихо се качваме на борда. Още не сме успели да седнем, когато Сестрите ни оттласват с греблата от брега; двамата с Димитри сме се настанили в предната част на лодката, а Едмънд седи точно зад нас.

В ушите ми звучат думите на леля Абигейл, сякаш нахлули в съзнанието ми заедно с мъглата, стелеща се над океана. Надявам се, че можем да се доверим на водачите и че двамата с Димитри няма да сме задължени да търсим сами пътя си, но въпреки всичко усещам новото си задължение — да върша сама всичко, което е необходимо.

Докато гледам как Сестрите мълчаливо гребат и ни отвеждат навътре в океана, внезапно ми хрумва нещо — един въпрос, недооформен и неизречен поради изтощителното пътуване към Алтус.

— Димитри?

— Да? — отвърща с очи, вперени във водата.

Навеждам се към него и говоря тихо, за да не обидя Сестрите, които карат лодката.

— Защо Сестрите мълчат?

Той се изненадва от въпроса ми, сякаш едва сега е забелязал колко е странно гребците ни да са всъщност две мълчаливи жени.

— Това е част от обета им. Обрекли са се на мълчание, за да не издадат местонахождението на острова.

Поглеждам към Сестрата, която гребе на носа.

— Значи не могат да говорят?

— Могат, но не и извън Алтус. За да не нарушат обета си.

Кимам с глава, като осъзнавам, може би за първи път, колко предани са Сестрите.

Алтус се отдалечава и се смалява и аз чувствам, че трябва да кажем нещо, нещо, което да отбележи значимостта на заминаването ни, както и тази на престоя ми там. Но накрая не казвам нищо. Давам си сметка, че ако проговоря, ще разводня спомена за ухаещия на

жасмин въздух, за лекия бриз, подухващ откъм морето, и за нощта, която прекарах в обятията на Димитри, без да се тревожа за нищо, освен да се питам дали поведението ми не изглежда неприлично в очите на онези, които обитават съвсем различен свят от нашия.

Не откъсвам очи от острова, докато накрая той се изгубва в мъглата. За миг го зървам — малко тъмно петънце в далечината, — а на следващия вече го няма.

* * *

По време на плаването ни не се случва нищо особено. Седнала съм до Димитри, кракът ми докосва неговия и този път не изпитвам желание да потопя пръсти във водата.

Както и преди губя представа за времето. Отначало се опитвам да преценя в каква посока пътуваме с надеждата да разбера къде отиваме. Ала мъглата подхранва дълбоката апатия, обхванала ни поради еднообразното люлеене на лодката, и не след дълго аз се предавам.

Усещам успокояващия допир на змийския камък върху кожата си, пулсирането му доказва, че леля Абигейл продължава да ме закриля. Кара ме да тая надежда, че Душите няма да се възползват от медальона, въпреки че го нося толкова близо до белега си. Облегнала глава на рамото на Димитри, аз ту задрямвам, ту се сепвам, а мислите ми безредно се щурат в съзнанието ми.

Двамата не разговаряме помежду си, нито се обръщаме към Едмънд, за което съжалявам в мига, в който дъното на лодката ни се блъска в сушата, която не съм съзряла до този миг. Двамата с Димитри нагазваме във водата и се отправяме към брега, а Едмънд крачи точно зад нас, докато Сестрите остават на борда. Едва сега осъзнавам, че Едмънд не носи никакъв багаж. Най-забележимо е отсъствието на пушката, с която не се разделяше по целия път към Алтус.

— Къде са ти нещата, Едмънд?

Гласът ми прозвучава твърде високо след продължителното мълчание в лодката, сякаш звънва камбана в ранната утрин.

Той свежда глава.

— Опасявам се, че тук трябва да ви оставя.

— Но... но ние пътуваме едва от няколко часа! Мислех, че ще имаме време да се сбогуваме.

Отговорът му е простичък:

— Така е. Няма нужда да се сбогуваме. Връщам се в Алтус, за да се погрижа за момичетата. Щом госпожица Соренсен се оправи, ще ги придружа по живо по здраво с госпожица Торели обратно до Лондон. Не след дълго ще се срещнем и с вас там.

Думите му са на кавалер, но аз зървам сянката на тъга в очите му.

Не знам какво друго да кажа. Мъглата е все тъй непрогледна, дори на брега. Не виждаме релефа на сушата; само усещам, че някъде в далечината високите треви се люшкат на вятъра.

Връщам поглед към Едмънд.

— А сега какво ще правим?

Той се оглежда, сякаш търси отговора на моя въпрос в гъстата сива мъгла, обвила крайбрежието.

— Предполагам, че трябва да чакате. Беше ми наредено да ви оставя на този бряг и да се върна в Алтус. Ще дойде друг водач.

Поглежда назад към Сестрите в лодката и изглежда, улавя някакъв сигнал, който остава скрит за мен.

— Трябва да тръгвам.

Кимам с глава, а Димитри прави крачка напред и му подава ръка.

— Благодаря за добрата работа, Едмънд. Очаквам да се видим отново в Лондон.

Едмънд разтърсва ръката му.

— Вярвам, че добре ще се грижите за госпожица Милторп — проявява загрижеността си той.

— Залагам живота си — кима с глава Димитри.

Няма сбогуване. Едмънд кима и се отправя към брега, нагазва в плитката вода, без да разплиска нито капка встрани. След миг вече е на борда.

Тъгата, която тегне в душата ми, вече ми е добре позната. Чувствам я като стара приятелка, когато след броени секунди Едмънд и лодката се стопяват в мъглата. Още един човек изчезва, сякаш изобщо не е съществувал.

29.

— Къде, предполагаш, се намираме? — питам Димитри. Седим върху една пясъчна дюна и се вираме в сивата пустота. Димитри разучава околностите, сякаш би могъл да определи местоположението ни по гъстотата на мъглата, увиснала навсякъде около нас.

— Според мен сме някъде във Франция. Мисля, че пътуването ни по море бе твърде дълго и сме извън Англия, но не е възможно да се каже със сигурност.

Замислям се върху думите му, като се опитвам да отгатна на кое място във Франция биха могли да са скрити липсващите страници. Уви, усилията ми са безполезни. Не разполагам с никакво указание, за което да се уловя, затова се съсредоточавам върху належащите задачи.

— Какво ще правим, ако водачът ни не се появи?

Мъча се да съдържа хленча в гласа си, ала съм твърде уморена, при това съм гладна и ми е студено. В Алтус ни приготвиха някаква храна, ала нито Димитри, нито аз горим от желание да я използваме, щом можем да минем и без нея. По-добре да я запазим, за да разполагаме с продукти по-дълго време.

Димитри проговаря зад мен:

— Сигурен съм, че скоро водачът ни ще е тук.

Въпреки че увереността в тона му и убедителността, с която изрича думите, ме карат да му вярвам, не е в природата ми сляпо да се доверявам.

— Откъде знаеш?

— Нали лейди Абигейл каза, че водачът сам ще ни открие. И макар да не можеше да гарантира резултатите от пътуването ни, тя не би избрала за водачи на толкова важно пътуване случайни хора, а най-близките си довереници, да не говорим, че тук става въпрос за безопасността на племенницата й, бъдещата Стопанка на Алтус.

— Не съм казала, че приемам поста — напомням му аз.

— Знам — кима с глава той.

Обмислям на какво се дължи самоувереността в тона му, когато някъде в мъглата долавям тихо пръхтене. Димитри също го чува, наостря уши по посока на шума и поставя пръст на устата си.

Кимам и се вслушвам, като се взирам в мъглата, където започват да се оформят контурите на някаква фигура. Тя е чудовищна — огромна и многоглава. Поне така ми се струва, докато фигурата се приближава към нас. Тогава виждам, че това е просто ездач, който води още два коня със себе си.

— Добро утро — поздравява ни новодошлият със силен и уверен глас. — Идвам от името на Стопанката на Алтус, мир на праха й.

Димитри става и предпазливо се приближава към ездача.

— А ти си?

— Гарет Алтуски.

— Не съм чувал за теб на острова — в гласа на Димитри се чете подозрение, поне на мен така ми се струва.

— От години не живея в Алтус — отвръща човекът. — Но той си остава моят дом. Така е за всички, родени на острова, не съм ли прав? Във всеки случай за онези от нас, които служат на Сестринската общност в пълна дискретност. Сигурен съм, че ме разбра.

Димитри се позамисля, преди да кимне с глава. Маха ми с ръка да се приближа и аз скачам на крака, нетърпелива да огледам по-добре нашия нов водач.

Не знам по каква причина, но очаквам да е тъмнокос, а той, напротив, е съвсем рус. Косата му няма златистия отблясък на Сонината коса, а е толкова светла, че е почти бяла. Кожата му обаче е неестествено загоряла, сякаш досега се е пекъл на слънцето. Тогава си казвам, че не е възможно да е прекарал дълго време тук, тъй като не би могъл да хване този слънчев загар. Той накланя глава към мен.

— Милейди. Приемете поклона ми, въпреки че съм на кон.

Аз се смея, доволна от непретенциозното му поведение и доброто му настроение.

— Не се безпокой. Още не съм станала Стопанката на Алтус.

Той повдига вежди.

— Наистина ли? Този факт ще ни даде повод за интересни разговори по пътя.

Дърпа напред двата коня и аз викам от щастие, когато разпознавам в тях Сарджънт и жребеца, който Димитри яздеше по пътя

към Алтус.

Избързвам напред и милвам Сарджънт по гладката муцуна. Той души косата ми и доволно пръхти.

— Как успя да ги докараш дотук? Мислех, че ще мога да видя Сарджънт едва когато се върна в Лондон!

Гарет се навежда напред.

— Един благородник никога не издава тайните си, милейди.

Той отново изправя гръб върху седлото и се хили.

— Просто се опитвам да хитрувам, за да прикрия невежеството си. Всъщност нямам ни най-малка представа как са се озовали тук. До този момент дори не знаех, че са вашите коне. Чакаха точно там, където ми беше казано, че ще ги намеря.

Димитри се приближава до коня си.

— Да тръгваме ли? Мъглата ме кара да бъда предпазлив. Иска ми се да изляза на открито.

— Много правилно — отвръща Гарет. — Хайде! Качвайте се и да тръгваме. Трябва да стигнем до следващата спирка по светло.

— А къде се намира тя? — поставям крак в стремето и се мятам на гърба на Сарджънт.

Гарет обръща коня си и вика:

— На реката!

— На реката ли? — питам. — Описа ми го много нагледно.

Следваме Гарет и се отдалечаваме от брега нагоре по стръмна пясъчна дюна. Опасенията ми, че Сарджънт ще се чувства необичайно по непознатия терен, се оказват безпочвени. Той се държи така, сякаш е роден на този бряг, и преди да се усетя, ние сме вече в ливадите и се движим през високите треви. Пътят пред нас изглежда в по-голямата си част равнинен, сегиз-тогиз леко хълмист, и аз с радост отбелязвам факта, че наоколо не се виждат гори.

Щом се отдалечаваме от брега, мъглата постепенно се вдига и в един миг небето като по чудо засиява светлосиньо над главите ни. Струва ми се невъзможно да си мисля, че през цялото време, докато сме били обгърнати в гъстата мъгла във водата, а после и на брега, то е било над нас и още щом слънцето хвърля златистите си лъчи над високите треви, духът ми се вдига.

След потискащите дървеса и шубраци на гората по пътя ни към Алтус цяло щастие е да яздим сред ширналото се поле. Движим се

един до друг, което ни дава възможност да разговаряме свободно.

— И така, щом не си Стопанката, кой е поел поста след смъртта на лейди Абигейл? — пита Гарет.

— Дълга история — увъртам го аз, защото не знам какво точно мога да кажа.

— По една случайност разполагам с достатъчно време — усмихва се той. — И ако ми разрешиш, всеки в Алтус би имал голям късмет да постави отпечатъка на такава красива стопанка върху шлема си.

— Не съм сигурен дали госпожица Милторп ще има желание да говори по толкова лични въпроси — намесва се Димитри.

В тона му се прокрадва ревност и аз с мъка сдържам кикота си. „Госпожица Милторп“ ли? Поглеждам го и питам:

— Може ли да говоря за това? Не е ли забранено?

Изненада и възмущение се борят на лицето на Димитри.

— Не е изрично забранено. Не е никаква тайна, че тъкмо ти си наследница на титлата. Просто предположих, че няма да ти е приятно да споделяш личните си проблеми с непознат.

Налагам си да остана сериозна при проявата на по-добра момчешка сприхавост от негова страна.

— Щом не е тайна, то тогава и проблемът не е толкова личен. Освен това, както изглежда, чака ни дълъг път. Можем да го съкратим с интересни разговори, не си ли съгласен?

— Може би — отвърща той недоволно.

Обръщам глава към Гарет и виждам, че той дори не се опитва да скрие тържествуващата усмивка на загорялото си лице.

Старая се да разказвам колкото е възможно по-отвлечено.

— Цялата тази красота — соча с ръка наоколо — е толкова вълнуваща, че измества значимостта на моето назначение за Стопанка на Алтус. Не мога да поема подобна отговорност, докато не се разрешат всички висящи въпроси, така че ме удостоиха с привилегията да разполагам с малко повече време, за да привърша пътуването, след което да взема решение.

— Нима искаш да кажеш, че може и да не приемеш поста? — недоверчиво пита Гарет.

— Тя иска да каже — намесва се Димитри, ала аз тутакси го спирам.

Опитвам се да говоря с любезен тон:

— Извинявай, Димитри, но дали бих могла да отговоря от свое име?

Той се дърпа като наказан, аз въздъхвам и отново се обръщам към Гарет.

— Искам да кажа, че не мога да преценя, докато не свърша онова, което трябва да свърша.

— Но това означава, че Сестра Урсула ще заеме поста, нали така?

— Така е — отвърщам и се питам до каква степен обикновените Братя и Сестри са посветени в политическите нрави на острова.

— Е, аз пък никога няма да се върна в Алтус, ако го управлява Урсула! — презрението в гласа на Гарет е толкова очевидно, че очаквам всеки миг да се изхрани от негодувание.

— А мога ли да попитам защо имаш толкова лошо мнение за Урсула?

Преди да отговори, Гарет хвърля поглед към Димитри и за първи път аз усещам общото помежду им.

— Урсула и нейната властолюбива щерка...

— Астрид ли? — питам аз.

Той кима с глава и продължава:

— Урсула и Астрид не ги е грижа за Алтус. Ни най-малко. Те се стремят към еднолична власт. Нито за миг не мога да им се доверя. Ти също не бива да им вярваш.

Той се взира в полето и лицето му става сериозно. Когато отново ме поглежда, няма и следа от доброто му настроение.

— Мисля, че ще направиш огромна услуга на острова и неговите обитатели, ако се натовариш с ролята да им бъдеш Стопанка.

Страните ми пламват под критичния му поглед, а до мен Димитри раздражено въздиша.

— Думите ти ми правят чест, Гарет. Но ти изобщо не ме познаваш. Откъде си сигурен, че ще бъда мъдра Стопанка?

Той се усмихва и се потупва с пръст по слепоочието.

— Личи си по очите, милейди. Зелени са като морето, което милва острова.

Усмихвам му се в отговор и се обзалагам, че в същия миг Димитри с досада обелва очи.

Полето се простира надлъж и нашир и с напредването на деня тревите преминават в грейнали жита. Спираме само веднъж до едно малко поточе, бълбукащо над гладка сива скала. Прием от леденостудената вода, напълваме манерките си, като не забравяме да напоим и конете. Открадвам си минутка, изтягам се на тревистия рът, затварям очи и дълбоко въздишам от удоволствие, щом слънцето напича лицето ми.

— Приятно е отново да усещаш топлината на слънцето, нали? — чувам гласа на Димитри до себе си и отварям очи, като ги прикривам с длан от блясъка на слънцето; усмихвам му се.

— Приятно е меко казано.

Димитри кима и мрачно се визира в бликащата вода. Сядам на земята, навеждам се към него и го целувам право в устата. Когато се отдръпвам, той е доволен и в същото време малко изненадан.

— Защо беше това?

— За да ти напомня, че чувствата ми към теб са твърде силни, за да се разколебаят за краткото време, откакто сме отпътували от Алтус — усмихвам му се дяволито аз. — И много по-дълбоки, за да капитулират пред усмивката на първия срещнат, колкото хубав и чаровен да е той.

За миг се питам дали не съм наранила гордостта му, ала скоро всичко отминава и на лицето му, леко разколебано в началото, грейва широка усмивка.

— Значи мислиш, че Гарет е хубав, а?

Въртя глава, като се правя на вбесена, отново го целувам, после ставам и изтупвам с ръка брича си.

— Ти си голям глупак, Димитри Марков.

Отправлям се към конете, а вятърът донася до мен думите му:

— Не ми отговори! Лия?

Гарет е вече на коня си и аз проверявам още веднъж юздата на Сарджънт, преди да се метна на седлото.

— Хубаво място за почивка. Благодаря ти.

— Няма защо — отвръща той и гледа към Димитри, който се е отправил към коня си. — Мисля, че сте уморени. Казват, че сте имали тежко пътуване.

Кимам с глава.

— Щом сме далеч от гората, аз съм щастлива. Мъчително е да пътуваш до Алтус през тъмния и гъст лес.

Той поглежда към Димитри, за да се увери, че е готов за тръгване. Щом вижда, че всичко е наред, Гарет обръща коня си напред.

— Не се тревожете. Мисля, че оттук нататък ще пътувате на открито.

После всички тръгваме, а аз отново нямам никаква представа коя е крайната ни цел — тя е строго пазена тайна.

* * *

Останалата част от деня преминава в приятни дружески разговори. Кратката ни почивка край потока сякаш е внесла повече увереност в поведението на Димитри, който сега се отнася по-приятелски към Гарет. Прекосяваме няколко ниви, някои от които засети със земеделски култури, докато по други се люшкат жита и треви.

Слънцето се движи по небесния свод и когато стигаме до другия поток, започва да хвърля дълги сенки върху земята. Рекичката е много по-голяма от предишната и се извива през зелените хълмове, а тук-там по бреговете ѝ растат малки горички. Гарет дърпа юздите на коня си и скача долу.

— Точно по разписание — казва той. — Ето тук ще си направим бивак за през нощта.

В бохчите, завързани на конете, откриваме основни припаси и се залавяме да си строим малък лагер. Гарет пали огън и докато двамата с Димитри разпъват палатките, аз стъкмявам проста вечеря. Никак не е изненадващо, че ще нощуваме в един и същи лагер е Гарет. Вече го чувстваме като стар приятел. Двамата с Димитри ме забавляват, като ми разказват истории за общите ни познати от Алтус. Те шумно проявяват дружелюбното си отношение един към друг, а на мен никак не ми е трудно да се смея там, където те очакват. Огънят вече едва тлее, Гарет става и се прозява.

— Ако искаме да станем утре рано, както е по план, трябва да си лягаме.

Той кима към Димитри и към мен. Сигурна съм, че в очите му улавям палави искри, при все че огънят вече е загаснал.

— Ще ви оставя спокойно да си пожелаете приятни сънища.

Той се отправя към едната палатка и ни оставя сами в хладната нощ.

Хихикането на Димитри се превръща в многозначително боботене. Протяга ми ръка и ми помага да стана, после ме придърпва към себе си.

— Напомни ми по-късно да благодаря на Гарет.

Не си правя труда да го питам защо иска да му благодари. Той се навежда и докосва устни до моите — нежно, ала настойчиво, — а устата ми се разтваря и целият свят около мен мигом изчезва. В обятията на Димитри откривам покой, който ми се изплъзва в моменти на размисъл и съсредоточеност. Позволявам си лукса да се изгубя в прегръдките му, да се предам на властта на тялото му, което усещам срещу своето, и на нежността на неговата целувка.

Когато най-последно се отлепваме един от друг, инициативата е на Димитри.

— Лия... Трябва да те придружа до палатката ти.

Той търка буза в моята и аз се вълнувам от допира на меката му брада — тъй чувствен, че ме кара да настръхна.

— Можеш ли да останеш? — не се стеснявам да попитам. Вече не.

— Това е най-голямото ми желание, ала няма да заспя в този непрогледен мрак — вдига глава и се взира в тъмнината, която се превръща в истинска чернилка извън рамките на заревото от жаравата на огъня. — Не и докато не открием страниците. Мисля, че ще е добре да наблюдаваме пространството около палатката ти.

— Защо не помолиш Гарет да го направи? — ставам дръзка, ала не ми пука.

Той ме поглежда в очите, после се навежда и притиска устни до моите, този път по-силно.

— Нямам доверие в никого, Лия, щом се отнася до твоята безопасност.

Усмива се.

— Разполагаме с всичкото време на света. В бъдеще ни очакват колкото си искаш нощи. Хайде, нека те сложа да спиш.

Ала въпреки успокояващото присъствие на Димитри пред палатката аз не мога да заспя. Думите му продължават да звучат в ушите ми — убедена съм, че греша. Не разполагаме с всичкото време на света. Само с времето, което е предвидено в пророчеството. Времето, което вземаме от него. И времето между сегашния момент и мига, в който трябва да примиря обещаното ми бъдеще с Димитри и своето минало с Джеймс.

* * *

Бивакът ни е малък и ние бързо прибираме багажа си. След съвсем кратко време отново сме на конете и продължаваме през полята.

След крайбрежната мъгла в района, където слязохме от лодката, сега слънцето ни се струва като истинска благословия. Сегиз-тогиз затварям очи за по-дълго, като отмятам глава назад и излагам лицето си на ласкавата му топлина, която пълзи навсякъде по кожата ми. Усещам присъствието на онези, които в миналото са преминали през изпитанията на пророчеството. Усещам и целостта на всички нас, макар да не сме заедно в този свят. Това ме изпълва с ведрина и за първи път от дни насам аз се помирявам със съдбата си, каквато и да е тя.

В същия миг осъзнавам безмълвната тишина, която ме заобикаля. Не чувам шума от копитата на конете. Нито пръхтенето им. Няма ги и леките закачки между Гарет и Димитри. Отварям очи и виждам, че се намираме сред гора от дървета, но толкова малки, че дори не скриват слънцето, което грее в небето.

Димитри и Гарет са спрели конете си, ала никой от двамата не е скочил на земята. Дърпам юздите на Сарджънт.

— Защо спираме? — питам.

Гарет оглежда полето и дърветата около нас.

— Опасявам се, че трябва да се сбoguваме, макар да ми се иска да ви оставя в по-закътано място да чакате следващия си водач. — Вдига рамене. — Но мисля, че в сравнение с голото поле това е най-доброто за вас.

Мъча се да прикрия разочарованието си — свикнах да се доверявам на Гарет.

— Кога ще дойде той? — питам го аз.

Гарет свива рамене.

— Предполагам, съвсем скоро, но не съм сигурен. Пазим идентичността и разписанието си в строга тайна един от друг.

Той рови в багажа си и хвърля още две чанти на земята.

— Останете тук, докато дойде водачът ви. В чантите има продукти, които ще ви стигнат поне за няколко дни.

— Ще се видим ли отново? — този път съм сигурна, че всички долавят разочарованието в гласа ми.

— Човек никога не знае — хили се той.

— Гарет — вдига поглед към него Димитри. — Благодаря ти.

Гарет се усмихва.

— Винаги на твоите услуги, Димитри Алтуски.

Той се приближава е коня си към мен и протяга ръка. Поставям длан в неговата.

— Независимо дали ще приемеш титлата или не, в моите очи винаги ще си Стопанката на Алтус — и той се навежда и нежно долепва устни върху ръката ми, после обръща коня си и се отдалечава в галоп от нас.

Двамата с Димитри оставаме неподвижни в тишината, последвала заминаването на Гарет. Всичко става толкова бързо, че не знаем какво да очакваме в следващия миг. Накрая Димитри слиза от коня си и го отвежда до едно дърво, после се връща за моя.

Разпъваме палатката и приготвяме импровизирана вечеря от останките, които откриваме в бохчите. Пада мрак и ние приемаме, че новият ни водач няма да пристигне преди разсъмване. Димитри отново остава да пази пред палатката, а аз се сгушвам под одеялата, защото ми е твърде студено, и прекарвам нощта, като спя на пресекулки.

Струва ми се, че на няколко пъти чувам шумолене в дърветата около бивака, стъпки от ботуши върху коравата слегнала се земя. Димитри със сигурност също е чул шума, защото се изправя и докато обикаля наоколо, фигурата му хвърля призрачни сенки върху брезентовите стени на палатката. Няколко пъти го викам по име и го питам дали всичко е наред, ала не след дълго той строго ми нарежда да заспивам. Заповядва ми да го оставя да охранява спокойно и да не го

безпокоя повече. Аз се свивам на кълбо и утихвам. Лежа в тъмнината, напрегнала мускули, докато най-сетне мракът ме завладява.

30.

Новият ни водач е пълна противоположност на Гарет.

Първото, което привлича погледа ми, е лъскавата му червена коса. Когато се обръща да ме поздрави, слънцето запалва буен огън в нея и тя пламва в ръждиво златист цвят.

— Добре утро — кима Димитри, без да се представи.

— Емрис, водачът ви.

Той изглежда доста по-възрастен от Гарет, но не колкото Едмънд.

— Добро утро. Аз съм Лия Милторп — протягам ръка към Емрис и той бързешком я поема, после отново мушва и двете си ръце в джобовете.

Очаквам да захване разговор, да се запознае с нас, преди да потеглим, ала напразно. Обръща се и се отправя към коня си — кестенява кобила, завързана за едно дърво близо до Сарджънт и жребеца на Димитри.

— Трябва да тръгваме — заявява той, докато развързва кобилата си. — Чака ни дълъг път.

Хвърлям поглед към Димитри и повдигам вежди в мълчалив въпрос, а той свива рамене и тръгва към палатката. Двамата разтуряме бивака, като напъхваме събраната надве-натри палатка в багажа на Димитри, а одеялата в моя, докато в същото време Емрис, възседнал коня си, ни наблюдава отгоре, без да ни предложи помощта си. Поглеждам го и забелязвам, че се взира в гората. Току-що сме се запознали, но вече имаме мнение за него — доста е странен.

Събираме всичките си вещи и мястото на бивака ни изглежда така, сякаш никога не сме ноцували тук; Димитри отива при коня си, затяга каишите на седлото и поставя стъпало в стремето. Бързешком проверявам Сарджънт и следвам примера му.

Емрис кима с глава, пришпорва кобилата си и така поставя началото на втория ден от пътуването ни — без фанфари и разговори.

* * *

Дали поради факта, че все повече се приближаваме към липсващите страници, или поради най-обикновена параноя от моя страна — не мога да преценя, — но през целия ден имам лошо предчувствие. Не мога да го обясня, нито мога да обвиня Емрис за това, защото, макар и не тъй разговорлив като Гарет, той не е неприятен.

Прехвърляме висок баир и през нас се разстила град, сгушен в дълбока долина. Изящните островърхи кули в далечината сякаш пробождат небето. Отдавна не съм виждала какъвто и да било град и изпитвам непреодолимо желание да продължа и да вляза в него, да ношувам в странноприемница с меки легла, да се нахраня е топло блюдо, сготвено от друг, а не от самата мен, да вървя по улици и да пазарувам от някой гостоприемнен магазин или да пия чай в старомоден хотел.

Ала ние не продължаваме към града. След кратко колебание Емрис завива наляво. Пътят ни продължава през ниви, засети с пшеница, която блести като истинско злато на слънцето, и се отправяме към гъстия дим в далечината. Когато се приближаваме, виждам, че това е съградена от камъни селска къща, а от нея започва гора. Вековните дървеса зад къщата и обора стигат до небето.

Продължаваме към фермата и аз се питам дали тук ще е една от спирките ни и, дай боже, мястото, където ще се срещнем с друг, по-общителен водач. Уви, нито едното, нито другото, така че отминаваме къщата и момчето пред нея; то храни кокошките, а те се перчат и кълват зърното от земята досами краката му. Момчето с любопитство ни гледа, докато минаваме край него.

— Bonjour, Mademoiselle^[1] — поздравява то и когато среща погледа ми, на устните му се появява усмивка.

„Франция“, казвам си аз и отвърщам на усмивката му.

— Bonjour, petit homme!^[2]

Усмивката му се разширява и се превръща в хилене, а аз съм благодарна на доста съмнителните си умения да общувам на френски.

Не отминали още къщата, небето притъмнява, а щом навлизаме в гората, слънцето почти се скрива. Тя не е толкова гъста, колкото онази,

която прекосихме на път за Алтус. Между дърветата се процежда светлина и шари като с дантела покритата с трева земя. Красиво е, но макар наоколо да цари покой, сърцето ми се свива от страх. Твърде много ми напомня за опасностите, които ни дебнеха по пътя към Алтус, за дните, когато времето сякаш не помръдваше и аз бях изгубила чувство за време, както и за самата себе си.

Само едно място привлича вниманието ни — покрита с мъх каменна колона, щръкнала най-неочаквано сред гората. Не е толкова необичайно, тъй като по цяла Европа можеш да срещнеш каменни колони и плочи, останали от свещени ритуали и храмове. Ала тази колона ми напомня за Ейвбъри, древния каменен кръг, за който се споменава в пророчеството.

Докато я отминаваме, очите ми не се отлепят от нея. Емрис е все тъй тих и равнодушен, а Димитри мълчаливо язди зад мен. Не си правя труда да ги питам за каменната колона.

Не след дълго Емрис забавя ход и поглежда през рамо назад към нас.

— Отпред има вода. Подходящо място за почивка.

Откакто сутринта тръгнахме от бивака, той е произнесъл само тази фраза и аз кимам в знак на съгласие.

— Почивката ще ни се отрази добре.

Като възпитано момиче придружавам думите си е усмивка и макар да има всички изгледи той също да ми отговори с усмивка, личи си, че го прави насила.

За разлика от потоците, които срещаме по пътя си, този не тече наскред поляната, а е скрит в гъсталака. Малък е и се извира покрай дърветата, но не пенлив и шумен, а весело бълбукащ. Слизаме от конете, прием от потока и напълваме манерките си.

За моя изненада Емрис вдига поглед и ме заговаря.

— С удоволствие ще се погрижа за конете, докато вие си почивате, госпожице. Досещам се, че пътуването е било доста уморително. Ще успеем да стигнем до целта си по светло. Така че има време за почивка.

— О! Ами... това е много добре. Сама мога да се погрижа за коня си. Не бих искала да съм ви в тежест.

Не уточнявам, че дори съвсем кратка почивка е добре дошла за мен.

Димитри се изненадва, но после се съгласява.

— Емрис е прав, Лия. Имаш уморен вид. Ние ще се оправим с конете.

При мисълта за почивка и последните ми сили сякаш се изцеждат до капка от тялото ми.

— Щом мислиш, че ще можете...

Димитри се навежда и ме целува по бузата.

— Ще можем. Затвори за малко очи, докато ние напоим конете.

Забелязвам, че слънцето напича едно местенце в гората, и се излягам върху сухата трева. Докато лежа по гръб, скоро ме наляга дрямка и само след миг заспивам, успокоена от бълбукането на горския поток.

Потъвам изцяло в дрямка, но по едно време усещам докосването на Димитри; той ме буди. Пръстите му нежно гаят китката на ръката ми и аз се усмихвам с желанието да отложам мига, в който ще трябва отново да се метнем на конете.

— Не това е начинът да ме накараш да се раздвижа — провлечено изричам в съня си аз.

Той ме хваща за ръката и аз усещам как нещо меко се плъзга по нежната кожа от вътрешната страна на китката ми.

— Не ме ли чуваш? — закачам го аз.

Гласът, който долавям в ответ, е тих, сякаш не иска да бъде чул.

— Ще е толкова просто, ако направиш онова, което искат.

Гласът не принадлежи на Димитри.

Отварям очи и дърпам ръката си, като виждам Емрис, коленичил до мен, да държи нещо в ръка. Черна кадифена панделка. Медальона.

— Какво... какво правиш? Дай ми го! Той е мой!

Хвърлям поглед към китката си — ами, да! Медальонът е свален от мястото си, докато съм спала. Оглеждам се и без да свалям поглед от Емрис, се мъча да открия Димитри, ала брегът зад водача ни е пуст.

— Не искам да те нараня. Върша каквото ми е наредено.

Емрис изобщо не се стряска и фактът, че не го е грижа дали Димитри ще го открие, ме плаши повече от всичко. Питам се какво ли му е сторил Емрис.

Дърпам се назад върху коравата отъпкана пръст и опирам гръб в близкото дърво. Макар дънерът му да е здрав и мощен, не се чувствам в безопасност. Оттук нататък няма накъде да отстъпвам.

— Моля ти се, остави ме на мира — произнасям с по-слаб глас, отколкото ми се ще, но съм толкова изплашена, че дори не мога да се виня.

Само за миг, за един единствен миг, аз се укорявам вътрешно. Едва тогава си спомням думите на Гарет: „Оттук нататък ще сте на открито.“ Но не сме на открито. През по-голямата част от деня се движехме през гората и дори в този миг се намираме сред дървета, които не помнят годините си.

Трябваше да го очакваме.

Емрис се изправя и се стрелва към мен. Този път не казва нищо. Този път той със сила се докопва до китката на ръката ми, събаря ме на земята и се надвесва над мен, като се опитва да завърже медальона върху белега ми. Отблъсвам го е всички сили и дърпам ръката си далеч от него. Ала той е твърде силен, не се стряска от ритниците и юмруците ми.

Улавя ме за китката. Сухото кадифе дращи кожата ми и медальонът, хладен и ужасяващо привлекателен, също като морето, в което едва не се удавих, се врязва в плътта ми. Емрис отваря закопчалката с големите си пръсти и закрепва медальона на мястото му, без да се стряска от човека, който се появява зад него и яростно се втурва към нас.

С пламнали от гняв очи и облято с кръв чело, Димитри е неузнаваем, но аз съм сигурна, че е той; дърпа Емрис от мен и го блъска в калта. Дори нямам време да се изненадам, когато Димитри удря Емрис с по-голяма жестокост, отколкото съм виждала някое човешко същество да проявява към друго.

Бързо се заемам да сваля медальона от ръката си.

Отнема ми само миг. Когато свършвам, толкова съм шокирана, че се разтрепервам и изпускам медальона. Не се безпокоя, че мога да го изгубя. Той е мой. Принадлежи единствено и само на мен. Каквото и да направя, той ще намери пътя си към мен.

Оставям го да лежи на тревата, втурвам се към Димитри и го дърпам за раменете, докато той продължава да рита Емрис, който сега се е проснал на земята, държи се за корема и охка.

— Спри! Престани! — пищя аз. — Димитри! Нямаме време за него!

Той диша толкова тежко, че гърдите му се повдигат и падат от усилие. Когато се обръща и ме поглежда, очите му са пълни с ярост — дива и страшна. Гледа ме, сякаш не ме познава, и за миг се питам дали не се е побъркал напълно. Дали изобщо си спомня коя съм. Ала той тозчас ме дърпа към себе си, притиска ме до гърдите си и заравя лице в косата ми.

Когато дишането му най-после се успокоява, аз се отдръпвам и поглеждам към дълбоката рана на челото му, откъдето продължава да блика кръв. Протягам ръка да я докосна, ала бързо я дърпам обратно от страх да не го заболи.

— Какво стана? — питам.

Той повдига длан към слепоочието си, изтрива част от кръвта и поглежда пръстите си, сякаш не вярва, че е негова.

— Не знам. Мисля, че ме удари с нещо. Стоях край реката. Следващото, което си спомням, е как идвам на себе си и те чувам да пициш. Пристигнах възможно най-бързо.

Преди да мога да кажа нещо, вниманието ми бива привлечено от шума на листата на метри от мен. Обръщаме глави натам и виждаме Емрис да става от земята и да се отправя към конете. За човек, който е изял такъв бой, той се придвижва бързо, мята се на коня и драсва през гората, без да каже и дума и без да погледне назад.

Не се опитваме да го спрем. Няма да спечелим нищо, а очевидно не можем повече да разчитаме на него като водач. Вдигам очи към Димитри.

— Нима е един от Душите?

Димитри поклаща глава.

— Едва ли. Ако беше от тях, щеше да е много по-опасен. Най-вероятно Душите са пресрещнали истинския ни водач и са го заменили. Колко му е да предложиш на някой селянин малко пари, за да ни отклони от правия път?

Спомням си думите на човека, нарекъл себе си Емрис: „Върша каквото ми е наредено.“

Поемам си дълбоко дъх и се оглеждам.

— Имаш ли представа къде сме?

Той клати глава.

— Всъщност не и трябва да кажем, че най-вероятно през целия ден Емрис ни е водил в грешна посока.

Обзема ме безсилие, обръщам се и се отправям към реката. Вдигам медальона от земята и го поставям на другата си китка, ала не мога да приема мисълта, че пътуването ни свършва тук. Че след всичко, което сме преживели, което сме надмогнали, ще трябва да се върнем назад заради някакъв малодушен човек, когото Душите са успели да привлекат на своя страна. Нещо по-лошо — може би никога няма да открием липсващите страници, защото леля Абигейл вече я няма. Тя бе единствената пазителка на тайните на страниците. Само тя, а не някой друг, успя да организира пътуването ни с такава прецизност.

Но вече я няма.

Димитри ме хваща за раменете.

— Виж, Лия. Всичко ще бъде наред. Ще се справим.

Аз се обръщам към него, а в гърдите ми бушуват безнадеждност и отчаяние; чувствата ми избликват навън.

— Как, Димитри? Как ще го направим? Изгубили сме се в непознатата гора. И на всичко отгоре... — извърщам лице от него и се смея на глас.

Смехът ми звучи горчиво, усещам горчивината му в гърлото си.

— И ако това не ти е достатъчно, ще ти кажа следното: дори не знаем къде отиваме! Не разполагаме с нищо, Димитри. Нямаме нищо, което да ни напътства, освен една думичка.

Стоварвам се върху камъка до потока. Яростта се сипе от самите ми пори, излива се като вода, като оставя в душата ми само разочарование.

— Каква думичка? — пита Димитри.

Поглеждам към него.

— Моля?

Той се приближава, навежда се към мен и очите ни се срещат.

— Ти каза: „Нямаме нищо, което да ни напътства, освен една думичка.“ Каква думичка?

Продължавам да се колебая дали да повторя думите, които леля Абигейл изрече на смъртното си ложе. Но като че ли не ми остава друг избор, защото, ако нямам вяра в Димитри, тогава кому да се доверя? Поемам си дълбоко въздух.

— Точно преди да почине, леля Абигейл ми каза, че ако се изгубим, трябва да прибегна до думата, която ще ни отведе при страниците. Но сега не виждам много смисъл в казаното. Водачът ни

изчезна, Димитри, а дори да не беше изчезнал, думичката може да е само бълнуване на болна, умираща жена.

Той наднича в очите ми.

— Коя беше думата, Лия?

— „Шартр“.

Изричам я, макар и сега да знам за нея точно толкова, колкото и когато я чух за първи път, когато леля Абигейл ми я прошепна с пресъхнала уста.

Спомням си и останалите думи, изречени от леля Абигейл: „В полите на Бранителката. Не девица, а Сестра.“ Но не ги споделям с Димитри. Още не. Бяха предназначени единствено за мен. Та нали бих могла да стана следващата Стопанка на Алтус? В това ми качество изглежда напълно нормално тайните на леля Абигейл да станат мои тайни.

Димитри става и се отдалечава от мен с втренчен в далечината поглед.

Ставам от камъка и викам след него:

— Димитри? Какво има?

Само след миг той се обръща и нещо в очите му ме обнадеждава.

— Думата... „Шартр“.

— Какво за думата?

Той поклаща глава:

— Когато бяхме деца и живеехме в Алтус, Старейшините ни разказваха най-различни истории. Така предаваме историята си — от уста на уста. Културата на Сестрите и Григъри не се доверява на писаното слово. Ние разказваме историята си и така я предаваме от поколение на поколение.

Кимам и се старая да проявя търпение, въпреки че най-много ми се ще Димитри да премине направо към важната част.

— Шартр беше... църква, струва ми се... Не! Не беше така. Шартр е град, в който има катедрала. Катедрала от голяма значимост за Общността на Сестрите. — Той тръгва обратно към мен, а очите му горят; досещам се, че си спомня. — Има и... една пещера. Издълбана в скалите стая, под земята.

— Не разбирам какво общо може да има това.

Той клати глава.

— Не знам. Но казват, че вътре има свещен извор. В древността нашите хора са го почитали. Вярвали са, че там има някаква... енергия или течение, което минава под сградата.

Вдигам поглед към него.

— Димитри?

— Да?

— Къде се намира Шартр? — налага се да попитам, макар че вече знам.

Очите му срещат моите и в дълбините им долавям, че и той се досеща.

— Във Франция.

Опитвам се да осмисля фактите, които вече са ни известни, и да реша как да ги използваме в полза на нашата кауза, ала и най-малката надежда, която таим в душите си, изглежда безплодна.

— Франция може да не е много голяма страна, ала е твърде обширна, за да обходим всяко кътче от нея на коне и то без водач. Дори страниците наистина да са скрити в Шартр, а няма никакви доказателства за това, от тях може да ни делят много дни път.

Димитри поклаща глава.

— Не мисля. Където и да са скрити страниците, от тях ни дели не повече от един ден път. Продуктите, които ни даде Гарет, са на привършване, което ме навява на мисълта, че пътуването ни не ще да е било много дълго. Според мен можем да се осланяме и на факта, че поне.

Гарет ни е водил в правилната посока. Ако се върнем по същия път, който изминахме в компанията му или малко след като се разделихме, вероятно ще се приближим към предварително начертания маршрут.

Казаното от него има тайнствен и точен смисъл. Не ми идва наум друг начин на действие и за първи път от много часове насам усещам как на устните ми грейва усмивка.

— Ами тогава? Какво чакаме?

[1] — Bonjour, Mademoiselle — Добър ден, госпожице (фр.). — Б.пр. ↑

[2] — Bonjour, petit homme! — Добър ден, момченце (фр.). — Б.пр. ↑

31.

Докато яздим назад през гората, изпитвам дълбока благодарност към Димитри заради чувството му за ориентация. Той знае откъде да минем, а аз се обърквам още щом се отдалечаваме от мястото, където Емрис постъпи като предател и избяга. Слънцето грее точно над главите ни и ние все още не сме излезли от гората, когато решаваме да спрем и да напоим конете.

Димитри скача от коня си и го завързва за едно дърво непосредствено до реката. Животното протяга глава и жадно пие от потока, докато Димитри навлиза в шубраците вероятно ръководен от личните си нужди. Отвеждам Сарджънт до малкия ручей, който се извира покрай дърветата, той се навежда над бистрата вода, а аз развинтвам капачката на манерката си.

И тъкмо там, наведена над кристалната вода на малкия поток, аз ги виждам.

Отначало пред очите ми е само повърхността на реката. Но щом се навеждам над нея, за да напълня манерката с прясна вода, отражението ми се изкривява и се превръща в сравнително ясен образ.

Очарована от видяното, аз се вирам по-отблизо. Открих гадателските си способности малко след като пристигнах в Лондон, и това не беше никак лесно. Но не и този път. Този път образът се появи ясно и без всякакво усилие. Само след миг разбирам, че отражението не показва само една личност, а много. Яхнали конете си, те се провират през гората сред грохота на хиляди конски копита, които всъщност не чувам, но някак си усещам от онова, което виждам във водата.

Напрягам се да ги видя по-добре, докато те се приближават във водата, която в случая е техният свят — проправят път през горските шубраци на белите си коне. Не след дълго вече знам кои са те, макар да не изглеждат така, както в Равнината. В Равнината Душите носеха бради, дългите им коси се мятаха по гърбовете им като копринени парцали. Облечени бяха в дрипи и размахваха огненочервени мечове.

Но за да преминат в нашия свят, те трябва да се вселят в материално тяло. В тялото на човек.

Дори при гадаенето във водата те приличат на хора, които бих могла да срещна по лондонските улици, въпреки че притежават особена свирепост, която бих разпознала навсякъде, във всички светове. Носят панталони и сака и не яздят с изправен гръб, а силно прегърбени, като размахват оголените си ножове във въздуха. Но аз прекрасно знам кои са.

Не мога да кажа колко са на брой. Те са неизброими и всички имат една и съща цел. Макар ордата да ме плаши и с многочислеността си, и с очевидните си намерения, кръвта замръзва в жилите ми едва когато зървам предводителя им.

Русокос хубавец, комуто нечовешката ярост напълно подхожда. Тя не е нито маска, нито моментно чувство. Докато останалите зад него напредват с настойчивост, която е видна от другия свят дори в огледалото на водната повърхност, той излъчва целеустременост и увереност в своята победа. Ала щом зървам знака на змията върху лявото му рамо, оголено от устремната езда, тутакси осъзнавам в колко голяма беда сме попаднали двамата с Димитри.

Пазителя. Самаил е изпратил самия Пазител, за да ни попречи да открием страниците.

Или да ни ги отнеме, щом ги открием.

Нямам представа на какво разстояние са от нас, но съм сигурна, че се приближават. Идват за мен.

Правя единственото, на което съм способна в момента; вдигам глава от водата и побягвам.

— Димитри! Димитри! — крещя аз и оглеждам брега да го зърна. — Трябва да тръгваме! Веднага!

Той се появява малко по-надолу по течението със загрижено лице.

— Какво има? Какво е станало?

— Пазителят. Те идват. Не знам на какво разстояние са отгук, нито кога ще ни настигнат, но идват!

Димитри не ме разпитва. Говори, без да спира да върви към коня си:

— Колко са на брой?

Клатя глава.

— Не знам. Много.

Мигом възсяда коня си.

— На коне ли?

Кимам.

— Качвай се на коня и ми дай пелерината си — изрича той, докато развързва своята.

— Какво?

Заповедта е тъй неочаквана, че не съм сигурна дали съм я чула добре. Но въпреки това поставям крак в стремето и се мятам на седлото.

Димитри ми подава черната си пелерина.

— Пелерините ни са различни на цвят, а конете ни са черни.

Няма нужда да казва нещо повече. Разбирам какво иска да направи, но няма да се съглася.

— Не. Няма да се разделяме, Димитри. Много е опасно и аз няма да допусна да се изправиш пред Душите, за да ме защитиш.

— Чуй ме, Лия. Няма време за спорове. Това е единствената ни надежда да намерим и приберем страниците. Ще си разменим плащовете, ще вдигнем качулките, за да скрием лицата си, и ще се върнем в градчето, което зърнахме в долината. Ще те откарам там възможно най-бързо. Щом Душите се приближат достатъчно, ти ще се отправиш към града, а аз ще ги подмамя в противоположната посока. Пазителите са известни със своята жестокост, ала те не могат да използват магии в този свят освен с цел да променят външността си. Ако имаме късмет, ще изгубят ценно време, докато разберат, че преследват мен, а не теб. Освен това ти носиш камъка на лейди Абигейл. Той ти осигурява допълнителна закрила.

Не изрекъл още думите, аз усещам топлината на змийския камък на гърдите си.

— Но... какво ще стане с теб? Какво ще правиш, ако те заловят? — сърцето ми се свива при мисълта да изоставя Димитри.

Той ме поглежда нежно.

— Не се тревожи за мен. Достатъчно съм силен, за да се погрижа за Душите. При това нали не искат мен? А ако се хвърлят в битка срещу член на Григъри, ще нарушат законите ни. Тяхната единствена цел е да те проследят до местонахождението на страниците.

Кимам и развързвам пелерината си. Подавам я на Димитри и вземам неговия черен плащ, който завързвам около врата си, като не спирам да говоря:

— Какво да направя, щом пристигна в града? — вдигам качулката си и се оглеждам със съзнанието, че губим ценно време, но не искам да пропусна нещо важно — мисълта за това ме ужасява. Внимавам да не забравя да задам някой въпрос, докато все още имам възможност.

Той приближава коня си, който застава успоредно на Сарджънт така, че с Димитри сме съвсем близо един до друг.

— Ако имаш време, попитай някого къде се намира катедралата на Шартр. А ако нямаш, тръгни към някоя църква, която и да е, и ме чакай там. Нито една Душа не може да влезе в святото място, под никаква форма и личност.

Имам толкова неща да му кажа, ала не успявам, защото Димитри се навежда и силно ме целува по устата.

— Ще дойда да те взема, Лия.

После шляпва Сарджънт по хълбока. Конят ми рипва напред, а Димитри язди плътно зад мен. Докато се носим по обратния път през гората, не спирам да се питам дали ще го видя отново. Или всички нежни думи, които пазя за него, така и ще си останат неизречени.

* * *

Както и при срещата си с Хрътките, усещам присъствието на Душите много преди да ги видя и чуя. Не мога да отрека ужасяващата връзка помежду ни, колкото и да ненавиждам онова, което олицетворяват. Известно време препускам през гората, Димитри ме следва по петите, а аз не чувствам нищо друго освен увереност, че Душите се приближават.

После внезапно ги чувам.

Те цепят направо през гората зад мен и аз лягам върху шията на Сарджънт, като го умолявам да тича по-бързо, да ни отведе до поляната край градчето, което може би е Шартр, а може би не е. Известно време Димитри галопира точно зад мен, а после, тъкмо когато грохотът зад нас се приближава и усилва, тъкмо когато осъзнавам, че Душите

наистина са близо, пръхтенето на жребеца му се отклонява надясно и аз разбирам, че вече го няма.

Налагам си да не мисля дълго за неговата безопасност, нито за вероятността никога повече да не се видим. Съсредоточавам вниманието си в пътя през гората, като се опитвам да стигна до поляната.

Без изобщо да съм сигурна, че се движа в правилната посока, с огромно облекчение виждам странния камък, който здраво стои върху покритата с окапали листа земя. Внезапно усещам, че не съм съвсем сама, и се стрелвам покрай камъка към поляната, която знам, че е наблизо. През това време в душата ми изгрява надежда. Появява се увереност, че безпрепятствено ще стигна до църквата.

Но тогава още не съм чула настигащия ме тропот. Хвърлям поглед назад и видяното ме кара да застина от ужас.

Вече не ме гонят Душите, събрани на глутница. Не. Най-вероятно са постъпили според очакванията на Димитри и са го подгонили в противоположната посока. Ала една от тях не е тръгнала след него. Тя ме е открила дори в гората и е разгадала ребуса ни.

Това е русокосият мъж, онзи, чието отражение зърнах в огледалото на водата, онзи, който предвождаше глутницата. Неговият кон трополи след мен с нова сила и аз лягам на шията на Сарджънт, като се опитвам да му дам сили да избяга от преследвача си, за да се скрием някъде.

Мъжът изостава зад мен достатъчно, за да успея да се втурна на поляната в началото на нивата и да зърна каменната къща пред себе си. Този път не се осмелявам да погледна назад. Насочвам се към задната част на къщата и я отминавам, като се отправям към обора. Въздъхвам с облекчение, щом виждам, че вратите са широко отворени.

Стрелвам се вътре и скачам на земята, без да дочакам Сарджънт да спре напълно. Един бърз поглед наоколо ми дава да разбере, че в обора има само три коня.

Три коня и шест бокса.

Вкарвам Сарджънт в единия, свалям седлото му и го пускам в калта — правя всичко това за по-малко от минута. Залоствам вратата след себе си и заставам на пътеката между боксовете, като оглеждам обора за някое място, където бих могла да се скрия. Мигом го откривам. Под тавана, където складират плявата.

Бричът ме улеснява при изкачването на дървената стълба. За секунди съм вече горе, скрита зад щайгите с инструменти и купчината конски чулове, когато чувам, че Пазителят се приближава към обора. Възползвам се от останалото ми време, за да сваля мешката от гърба си и да измъкна камата. Стискам обсипаната ѝ със скъпоценни камъни дръжка, от което се чувствам по-добре.

Сега Пазителят е в тялото на човешко същество. Ако го пронижа, кръвта му ще бликне като на човек.

В мъждивата светлина на обора тук-там между дървените летви на стените му проблясват пращинки. В обора е доста тъмно и аз се мъча да съм невидима, докато в същото време запазя видимостта, макар и малка, към долната част. Ако преследвачът ми ще ме види, предпочитам да съм известена. Съсредоточавам се в дишането си, а долу конете шумно пръхтят. Знам, че Душите нямат свръхестествени сили, като изключим възможностите им да променят външността си. Поне не и в моя свят. Ала никак не е трудно да предположа, че Пазителят ще ме чуе или по някакъв начин ще усети, че съм тук.

Чувам стъпки, леки и предпазливи, и притаявам дъх. Надничам между щайгите и източвам врат на видя кой ходи долу и е изненада откривам, че това е момчето, което хранеше кокошките. То спокойно оглежда обора и спира поглед върху Сарджънт в бокса. Вдига брадичка и бавно се обръща, докато накрая очите му се вторачват в мен. Срецам погледа му и вдигам предупредително пръст към устните си, като в душата си се моля да не ме издаде. В същото време ми се иска да му извикам да бяга от тук, тъй като, въпреки че Душите преследват мен и никого друго, не вярвам, че ще проявят милост към случайно преминаващото дете.

Но вече е твърде късно. Не успявам да кажа каквото и да е, защото вратата на обора изскърцва и се отваря. Зървам съвсем малка част от русокосия Пазител, застанал на прага с гръб към яркото слънце. Остава неподвижен само за миг, после влиза в обора и се изгубва в здрача. Изчезва от погледа ми, макар все още да долавям прокрадващите се стъпки по пода, които загатват посоката на движението му.

Стъпките на обутите му в ботуши крака не са забързани. Отначало звучат тихо, после малко по-ясно и накрая спират пред

момчето. Настанявам се така, че да виждам по-добре, като не забравям, че, подобно на всички стари постройките, тази също лесно проскързва.

Но няма смисъл. Притисната от всички страни в скривалището си, не ми е възможно да се помръдна, за да наблюдавам по-добре, а зървам само обутите в черни ботуши за езда крака на Пазителя. Тялото и лицето му остават скрити.

Затова пък виждам момчето съвсем ясно. То стои неподвижно пред русокосия Пазител. Имам странното усещане, че не изпитва страх.

Отначало Пазителят мълчи. После проговаря с гърлен глас. Струва ми се, че му коства доста усилия да говори, и не знам защо, но се учудвам, че разпитва момчето на френски:

Ou est la fille?^[1]

Прост въпрос, ала необичайността на гласа, който го задава, ме кара да настръхна. Това е гласът на същество, което не знае как да извлече звук от собственото си гърло.

Гласът на момчето звучи тихо в огромното пространство на обора:

— Venez. Je vous montrerai. (Елате. Ще ви покажа.)

Сърцето ми спира да бие, адреналинът нахлува във вените ми, докато неистово се оглеждам за евентуален изход.

Ала момчето не води Пазителя на тавана. То тръгва към предната част на обора, където има друга отворена врата.

Пазителят не бърза да тръгне след него. Остава неподвижен в тишината и аз имам усещането, че внимателно оглежда помещението. Свивам се още по-навътре в мрачината и не смея да си поема въздух. Шумът от стъпките му се чува отново. Разбирам, че се приближава до стълбата, и се опитвам да преценя разстоянието от тавана до пода на обора. Пресмятам риска да скоча долу, ако Пазителят се заизкачва по дървената стълба, но тъкмо тогава стъпките затихват и се отдалечават.

Сепвам се от момчешкия глас в тишината.

Elle est partie il y a quelque temps. Cette voie. A travers le champ.^[2]

Навеждам се малко, колкото да видя момчето, което сочи в далечината.

Следва миг на оглушителна тишина. Миг, в който се питам дали Пазителят няма да се върне и да огледа всяко кътче в обора. Ала тишината не трае дълго. Шумът от стъпки отново се чува, за малко се

приближава, тъй като Пазителят се отправя към задната част на обора. В началото не разбирам защо си губи времето. Защо не тръгне към полето от предната врата. Но конете под мен изпръхтяват и всичко ми става ясно. Конят му. Оставил е коня си отзад.

За малко да се разплача от облекчение, когато го чувам да отминава стълбата към тавана, но оставам все тъй неподвижна, затаила дъх, докато накрая разбирам, че е излязъл от задната врата навън. До ушите ми долитат приглушени звуци, когато той се мята на коня си, ала тропотът на копитата ясно сочи, че преследвачът ми се отдалечава от обора. Чакам една-две минути в тишината, последвала заминаването му, и се опитвам да укротя галопиращото си сърце.

— Il est parti, Mademoiselle. Vous pouvez descendre maintenant^[3]
— вика момчето отдолу, като ме известява, че вече няма опасност и мога да сляза.

Оглеждам за последен път обора, стресната от преживяното, после пъхам камата обратно в мешката си и най-подир успявам да сляза по стълбата. Когато скачам на земята, долу ме очаква момчето. Обръщам се към него и го прегръщам. С ръцете си усещам дребното му изплашено телце.

— Merci, petit homme.^[4]

Отдръпвам се от него, за да го огледам добре, с надеждата, че френският ми е сносен и ще ми позволи да разбере накъде е тръгнал Пазителят.

— Que voie lui avez—vous envoye?^[5]

Момчето се обръща към отворената предна врата на обора.

— A travers le champ. Loin de la ville.^[6]

Града с църквата.

Навеждам се и надзъртам в дълбоките кафяви очи на момчето. Напомнят ми за очите на Димитри, но бързо отпъждам тази мисъл. Не мога да си позволя сантименталности, при положение че бих могла да разбере името на града.

— Quel est le nom de la ville? Celui avec leglise grande?^[7] —
стаила дъх, аз чакам отговора му.

Момчето ми отговаря с една-единствена дума, но тъкмо тя ми е нужна.

Шартр.

[1] — Qu est la fille? Къде е момичето? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] — Elle est partie il y a quelque temps. Cette voie. A travers le champ. Преди малко тръгна. Натам. През нивата. (фр.). — Б.пр. ↑

[3] — Il est parti, Mademoiselle. Vous pouvez descendre maintenant — Отиде си, госпожице. Можете да слезете веднага (фр.). — Б.пр. ↑

[4] — Merci, petit homme. — Благодаря, момченце (фр.). — Б.пр. ↑

[5] — Que voie lui avez—vous envoie? — Накъде го упъти? (фр.). — Б.пр. ↑

[6] — A travers le champ. Loin de la ville. — През полето. Далеч от града. (фр.). — Б.пр. ↑

[7] — Quel est le nom de la ville? Celui avec leglise grande? — Как се нарича градът? Онзи с голямата църква? (фр.). — Б.пр. ↑

32.

Седнала съм на коня току пред обора и оглеждам околните ниви, като премислям с какви възможности разполагам.

Момчето наистина каза, че е изпратило Пазителя в противоположна посока, далеч от града, но дори да е така, каква е гаранцията, че той не е променил посоката и сега не ме издирва в Шартр. Особено ако си мисли, че страниците са скрити там.

Както съм яхнала коня, се извивам на седлото и се вирам в гората зад фермата. Нейните шубраци предлагат повече скривалища от откритото отвсякъде поле, ширнало се оттук до Шартр, но нямам ни най-малка представа какво се е случило с Димитри, нито къде биха могли да бъдат останалите от ордата на Пазителя. Ако се върна в гората, може да попадна в ръцете им. В Шартр поне ще се възползвам от свещеното място, църквата, за убежище.

Ще имам и възможност да открия липсващите страници. Ако изобщо има някакъв начин, някаква реално съществуваща възможност да ги взема в ръцете си, ще се възползвам от нея.

Определям града за своя цел и забивам шпори в хълбоците на Сарджънт. Той рипва напред и копитата му гръмко трополят в коравата земя. Понася ме през полето като вятър. Сякаш му е добре известно, че ни грози опасност.

Като излизаме на открито в полето, аз се ужасявам, въпреки че слънцето ярко свети и позлатява дивораслите треви и люшкащите се жита, простиращи се във всички посоки. Много е красиво, ала няма къде да се скрия. „Свършено е с мен“, мисля си аз и сърцето ми се ожесточава.

Обзема ме такава ярост, щото ми се струва, че всеки миг ще изляза от кожата си. С почуда забелязвам, че се нося през нивята, без да чувам трополенето на Пазителя след себе си. Градът се приближава все повече и повече, най-после влизам в него и завивам по една от главните улици.

Шартр не е толкова малък град, колкото изглежда отдалеч, но в този час по прашните улици не се срещат много хора. Те не бързат и ме наблюдават със смесица от любопитство и досада. Съдейки по спокойните им лица, аз разбирам, че съм ги обезпокоила, като съм се втурнала изневиделица в един от обичайните им ведри дни, в които не се случва нищо особено.

Ала следобедът ми в Шартр ще е всичко друго, но не и спокоен, защото, щом завивам по една малка уличка в стремежа си да стигна до църквата с острите кули, виждам русокосия Пазител да разговаря с една старица на ъгъла. Не е слязъл от коня си и дори от разстоянието, на което се намирам, аз долавям животинския оттенък в гласа му. Той тутакси млъква и сякаш усетил присъствието ми, извърта глава в моята посока.

Не забелязвам кога точно се раздвижвам. Сякаш всичко забързва своя ход и същевременно го забавя. Осъзнавам само, че когато обръщам Сарджънт към църквата, Пазителят пришпорва коня си, като оставя старицата да стои на ъгъла с отворена уста, не успяла да довърши изречението си.

Стрелвам се през града, вземам на зигзаг едната улица, после другата, като отчаяно се опитвам да стигна до катедралата, а преследвачът ми галопира точно зад мен. Завивам последователно няколко пъти. Заблудила съм се из малките улички, които ми се струваше, че водят към църквата, а всъщност са ме отдалечавали от нея. Изглежда, моят преследвач не познава града по-добре от мен, земните ограничения действат и на него по същия начин както на мен. Той ме следва по петите дори тогава, когато съм убедена, че ще пресече пътя ми.

Накрая завивам по прашен път, отвеждащ на някакво възвишение, и в същия миг зървам табела, на която то пише: „Катедралата Нотр Дам. Шартр.“ Вземам завоя и пред погледа ми, на самия връх на възвишението, царствено се възправя катедралата. Острите ѝ кули стърчат високо над древните каменни стени на църквата и сякаш докосват самото небе. Дишащ тежко и шумно, Сарджънт се изкачва нагоре по хълма, а Пазителят го следва по петите.

Стигаме до катедралата и аз съм готова да скоча от коня и бързо да се скрия в църквата. Тя се приближава все повече и повече, докато най-сетне се озовавам току пред нея. Щом стигам до внушителната ѝ

фасада, леко забавям ход и се стоварвам на земята малко по-тежко от очакваното. От удара дъхът ми спира и аз залитам, като се опитвам да се изправя, въпреки че зървам преследвача си да навлиза в последната права на пътя след мен.

Никога не съм била тъй благодарна на панталоните, които нося, както съм в този момент, когато се втурвам тичешком нагоре по стъпалата към солидната дървена извита като свод врата на катедралата. Вземам стъпалата по две наведнъж. Лъкът подскача на гърба ми, аз се движа колкото е възможно по-бързо, като внимавам да не падна на древните стъпала. Ако се спъна, ще ми е за последен път, защото чувам Пазителя да се приближава. По шума на стъпките му разбирам, че тича по-бързо от мен, и ми се струва, че всеки миг ще ме настигне.

Когато стигам до вратата, не поглеждам назад. Протягам ръка, сграбчвам огромната желязна дръжка и я дърпам, докато тя леко се открява. Но това ми е достатъчно. Промъквам се през процепа, дърпам и я затварям, после пристъпвам в хладния храм.

Влизам вътре и се облягам на стената. След лудешкото надбягване през града и нагоре по хълма към църквата тишината в нощта ми се струва оглушителна. Дъхът ми, тежък и шумен, отеква в каменните стени и за миг аз оставам така — вирам се във вратата и се мъча да успокоя дишането си. Въпреки уверенията на Димитри всеки момент очаквам Пазителят, моят преследвач, да се втурне през вратата вътре в църквата. Но нищо такова не се случва и аз се осмелявам да навляза по-навътре в дълбоката като пещера църква.

Тя е огромна, таванът ѝ се извисява толкова нависоко, че едва се вижда над главата ми. През сложната дантела на пъстроцветните стъкла се процежда бледа светлина във всички цветове на дъгата, пада върху стената и пода на църквата и аз забелязвам богатата каменна плетеница, изобразяваща светци и библейски сцени. Помещенията зад олтара се спотайват в мрачината, ала аз се отправям към тях. Пазителят може и да не успее да се вмъкне в църквата, но чудовищните размери на шефа ме карат да се чувствам уязвима. Преизпълнен е с тайнственост. Искане ми се по-скоро да открия тайника и да разбере дали липсващите страници са в него.

Отминавам олтара и се озовавам в огромен салон. От многобройните си пътувания с татко знам, че много често

историческите забележителности са белязани със знаци, които помагат на посетителите да не ги отминат без внимание, така че бързешком се отправям към задната част на църквата, като пътъом оглеждам стените за указания. Зървам няколко затворени врати, ала не смея да ги отворя.

Завивам по тесен коридор. В дъното виждам врата, през която прониква лъч бледа светлина. Тръгвам към светлината и с удоволствие забелязвам, че вратата е леко откряната. Бутам я, за да я отворя още малко, и надничам през процепа.

В началото съм разочарована от видяното — вратата извежда в малка странична уличка. Струва ми се глупаво да си губя времето за място, което се намира извън истинския храм, но нещо привлича погледа ми. На една по-малка сграда недалеч от катедралата виси табела.

На нея пише: „Maison de la crypte.“

„Крипта.“

Разбира се, няма как да знам дали страниците са скрити в криптата, ала не съм била целия път дотук, за да седя и да чакам, докато Пазителят ме дебне пред църквата. За миг обмислям идеята да почакам Димитри, ала светкавично отхвърлям тази мисъл. Димитри ми бе помогнал в гората по пътя ни към Алтус, но аз сама бях преминала през много изпитания, докато се добера дотук.

Ако побързам, за по-малко от минута ще успея да прекося тясната улица и да стигна до входа на криптата. Силно се съмнявам, че близостта на катедралата би ми предоставила закрила сама по себе си, но нямам изход — оглеждам се, за да се убедя, че на улицата няма никого, и се промъквам през процепа на вратата.

Сигурно е станало късно, защото слънцето се скрива зад сградите от двете страни на уличката. Струва ми се, че за краткото време, през което съм била вътре в църквата, температурата се е понижила. Скоро ще падне нощта. Тази мисъл ме пришпорва и аз бързо стигам до входа на криптата и отварям вратата, която, макар и голяма, изглежда нищожна пред тази на катедралата.

Затварям я след себе си и се озовавам в малко, скромно помещение. Няма орнаменти, няма каменни ажури, нито прозорци от многоцветно стъкло, но дълбоко в душата ми се настанява покой. Незнайно защо това място, лишено от претенциозност и величавост, ме кара да се чувствам у дома си така, както се чувствах само в Алтус.

От гърдите по цялото ми тяло пълзи познатата ми вече топлина и когато докосвам змийския камък, той пари ръката ми.

Влизам в стаята и с удоволствие забелязвам, че е съвсем малка. В нея има няколко врати и само един коридор, така че ми се струва, че постройката е издигната ей така, надве-натри, над тайника, докато лаврите на славата са били обрани от катедралата. Когато стигам до края на помещението, тутакси откривам извитата стълба, отвеждаща надолу до тясна вратичка. Стъпалата са каменни и аз стъпвам без колебание по тях, а щом тръгнавам надолу, змийският камък започва да пари кожата под ризата ми още по-силно.

Опирам се на стените за по-голяма стабилност и се удивявам на мирисата, който ме лъха от дълбините на криптата — дъх на плесен и влага. Това е дъхът на самата земя. Слизам по стъпалата с усещането, че се завръщам у дома, и вече знам, че тези стени са иззидани преди много хилядолетия. Чувствам, че те крият неща, които са ценни за нашата кауза.

Когато най-после стъпвам на пода на тайното помещение, размерите му ме изненадват. Заобиколено е с каменна зидария и макар че таванът не е и наполовина толкова висок, колкото този в катедралата, стените се издигат над главата ми. Самата крипта е доста широка и между двете противоположни стени има голямо разстояние. Всъщност е по-широка, отколкото горното помещение. Единствената светлина идва от факлите, окачени на двете странични стени, и ми е нужно време, за да свикна с нея.

Когато очите ми се приспособяват към оскъдната светлина, вниманието ми бива привлечено от олтара в края на криптата.

Тръгнавам нататък, като се мъча да стъпвам колкото е възможно тихо. Съмнявам се дали човек би трябвало да се укорява, задето отдава внимание на подобно място, ала аз със сигурност трябва да бъда порицана заради онова, което си мисля, че бих могла да направя, за да откроя страниците; щом стигам до олтара, отделям време да разгледам статуята върху него. Това е красива, макар и слабо известна скулптура на жена в мантия — предполагам, че изобразява Дева Мария.

„В полите на Бранителката. Не Девица, а Сестра.“

Като се оглеждам за последен път, аз се приближавам до статуята, а щом стигам до основите ѝ, коленича. Камъните са студени и твърди. Студът ме хапе дори през панталоните.

Оглеждам внимателно пода, като търся нещо, каквото и да е, което би могло да ми посочи някакво скривалище, ала не след дълго отхвърлям тази идея. Оглеждам пода под олтара и статуята и в душата ми нахлува отчаяние. Няма никакъв знак. Само безкрайна редица от сиви каменни плочи, които не се различават една от друга в полумрака.

Така ми се струва в началото. Преди да зърна тъмната ивица, която различавам като размазано петно върху една от плочите.

Променям ъгъла на наблюдение с надеждата да я видя по-добре и се питам дали близостта ми до обекта не ме затруднява да го различа ясно. И тогава — да! Забелязвам същата линия да продължава и върху съседния камък, и на следващия до него. Започвам да разбирам; изтривам с ръкава си мръсотията, после скачам на крака. Отстъпвам няколко крачки назад, за да проверя теорията си.

Усещам как устата ми се разтегля в усмивка, макар че няма кой да я види и че не съм си и представяла, че ще се усмихна при вида на подобен символ.

На пода до краката си зървам същия знак, който е изписан и на медальона ми. Тъмната линия, която се извива по повърхността на седем големи камъка, оформя фигурата на Йоргуманда. И макар да е тъмно, макар контурите да са избледнели и покрити с вековни напластявания от кал и мръсотия, в центъра им различавам буквата „X“.

С „X“ започва думата „Хаос“. Хаосът на вековете.

Бързо лягам на земята и опипвам знака на Йоргуманда, като търся по-халтав камък. Не ми отнема много време, за да разбере, че усилията ми са напразни; всяка една от каменните плочи, която носи част от знака на змията, е стабилна. Пръстите скоро ме заболяват от усърдието, с което се мъча да ги разхлабя. Ала в средата остава последният камък, онзи, върху който е изписана буквата „X“, и когато го опипвам и усещам, че се клати, удивявам се на собствената си глупост.

Трябваше да се досетя, че е точно там.

Бъркам в мешката и изваждам камата. Дори на мъждивата светлина в криптата забелязвам по дръжката ѝ да блещукат разноцветните скъпоценни камъни. Помня, че я бях открила в стаята на Алис в Бърчуд с остатъци от дървесен прашец по проблясващото острие. Дървесен прах от пода в стаята ми със заклинанието за защита,

което Алис бе развалила, за да ме остави безпомощна в ръцете на Душите в Равнината.

Този път камата ще послужи за далеч по-благородна цел.

Не е никак лесно да разхлабя каменната плоча. Дращя върху натрупаната кал, утайка и не запомнил годините си хоросан около камъка, насилвам го с камата, като я пъхам все по-навътре и по-навътре в страничните процепи. На няколко минути спирам и гледам докъде съм стигнала, като всеки път се разстройвам от факта, че не мога да направя нищо друго, освен да го размърдам леко напред-назад. Изгубвам чувство за време, докато най-после камъкът се раздвижва с по-голяма лекота и аз започвам да вярвам, че бих могла да го отместя.

Връщам камата обратно в мешката и напъхвам пръсти в отворстията в краищата му. От теснотията не мога да разгърна движенията си, ала все пак се опитвам да раздвижа камъка насам-натам и да го повдигна. Бутам, дърпам, ала без голям успех. Трябва да го подхвана под друг ъгъл. Нямам място да се извърна и да го уловя както трябва и се мъча да го издърпам право нагоре, а не под ъгъл. Остатъците от нокти по пръстите ми се чупят в камъка и от тях блика кръв, ала скоро започвам да усещам, че мястото от двете страни на камъка се по-разширява.

Пъхам връхчетата на пръстите си по-дълбоко в тесните процепи отстрани, като хапя устни да не се разплача от болка, защото в същото време съседните камъни дращят и режат изтънялата ми вече кожа. Знам, че много скоро ръцете ми ще откажат, затова събирам всички сили.

Дърпам.

Камъкът е по-тежък от очакваното. С треперещи ръце го вдигам от земята и за миг ми се струва, че няма да мога да го задържа. Но го задържам.

По някакво чудо успявам и зървам откриващата се под него бездна. Не се помайвам. Оставям камъка встрани и се вирам в бездънната на вид пропаст. Вътре е тъмно като в рог. Промушвам ръка в тъмните ѝ влажни дълбини и я опипвам. Не забелязвам буболечките, праха и нечистотиите, дори не се учудвам на странните неща, в които се блъска ръката ми, преди да достигне дъното на дупката.

Тя е много по-дълбока, отколкото очаквам. Ръката ми хлътва почти до рамото и едва тогава напипвам дъното ѝ, но тогава пък

усещам нещо меко и не тъй студено като камъка. Сграбчвам го и измъквам ръката си. Пръстите ми стискат малко парче кожа.

Връщам камъка на предишното му място, сякаш нищо не е било докосвано. Изправям се пред олтара и разтварям парчето кожа, което ме е чакало дълбоко под земята.

Гърлото ме стяга, щом спирам поглед върху остатъка от тънката напукана хартия. Измъквам я от коженото пакетче и внимателно я разгъвам. Изглежда по-стара от самото време. Дори разгъната, хартията стои набръчкана и аз грижливо я приглаждам с ръка, докато се вирам в думите, изписани върху нея.

Тъкмо в този миг аз виждам, че това не е един, а два листа стара протъркана хартия.

Държа единия с дясната, а другия с лявата си ръка и се вирам в оскъдната светлина на криптата — най-напред в единия, после в другия. Не ми е нужно много време, за да разбере всичко.

Едното парче хартия е във формата на правоъгълник със съвършено гладки ръбове, а грижливо изписаните върху него думи са на латински. Разпознавам формата на страницата от томчето, озаглавено „*Librum Maleficii et Disordinae*“ — Книгата за Хаоса, която открихме в татковата библиотека в Бърчуд преди близо година. Никога не съм била силна по латински. Само благодарение на превода на Джеймс успях да се запозная с покъртителната история на пророчеството.

Ето защо въздишам с облекчение, щом зървам втората страница, кротко приютена зад първата. Очевидно страницата е откъсната отнякъде, но не е толкова гладка и чиста като страницата на самата книга. Не. Това тук е малко парче хартия. Листче, върху което също са написани думите на пророчеството, но нечетливо и набързо.

Не това е най-важното обаче.

Най-важното е, че тези думи, нечетливите, надраскани бързешком, са на английски, преведени преди много години, сякаш някой е знаел, че тъкмо мен ще изпатят в криптата в Шартр и че аз отчаяно ще се нуждая от превода им, за да разбере написаното върху последната страница на пророчеството.

Поемам си дълбоко въздух и мушвам страницата от книгата зад превода. После навеждам глава под светлината на мъждукащите факли.

Чета:

*И все пак от хаоса и безумието един ще се въздигне,
ще поведе древните и ще освободи камъка,
забулен в неприкосновеността на
Сестринската общност,
държан на безопасно разстояние от Звяра и
освобождаващ зависимите от пророчеството
от неговото минало и неизбежната съдба.
Свещен камък, пуснат от храма.
Слиаб на Каили,
Портал към Отвъдните светове,
Сестри на Хаоса,
върнете се в утробата на змията
в навечерието на Нос Галон-Маи.
Там, в огнения кръг,
запален от камъка, съберете
четирите ключа, белязани от Дракона.
Ангела на Хаоса, знака и медальона.
Звяра, прогонен единствено чрез
Общността на Сестрите до вратата на
Бранителката
с обряда на падналите.
Разтвори обятия, господарке на Хаоса,
за да вкараш опустошението на вековете,
или ги затвори и
отхвърли Неговата жажда за вечност.*

Щом стигам до края на листа, разбирам, че всъщност това е цяла страница. В пророчеството е нямало липсващи страници. Липсвала е само една. И дори да не ми е възможно да дешифрирам смисъла ѝ тук и сега, аз съм убедена, че тъкмо тя ми е нужна.

Не мога да си позволя лукса да отнеса страницата със себе си. Не и когато знам, че един от Душите ме чака пред криптата. Затова продължавам да чета. Чета дотогава, докато съм сигурна, че съм я запаметила. Докато се убеждавам, че ще мога да цитирам думите ѝ на

смъртното си ложе, дай боже това да стане след много, много години.
После доближавам и двата листа до пламъка на факела и наблюдавам
как се превръщат в пепел.

33.

Bonsoir. Puis—je vous aider a trouver quelque chose?^[1] — пита свещеникът.

Гледам го уморено и се приближавам към него в помещението, отвеждащо към и извън криптата. Току-що съм се изкачила по стълбите, ала той ме вижда едва когато се озовавам на достатъчно разстояние от входа за тайника. Отивам до него и хвърлям поглед към шията му — с облекчение забелязвам, че не носи белега на Пазителя.

— Non, Pere. Je me promenais la cathedrale et suis devenu perdu^[2]

Извиненията, че съм се изгубила, гарнирам с плаха усмивка. После за всеки случай го уверявам, че сама мога да намеря пътя си към изхода.

— Je peux trouver ma voie en arriere dici, merci.^[3]

Свещеникът кима с глава и хвърля презрителен поглед към брича ми. Бях забравила, че съм с панталони, и внезапно изпитвам непреодолимо желание да се засмея на глас. За миг забравям и факта, че вероятно все още се намирам в смъртна опасност, и имам едно-единствено желание — да разкажа на Луиса и Соня забавната случка. Като си го помислям, устните ми се разтягат в усмивка, защото знам, че и те с мъка биха сподавили веселия си смях.

На път за изхода минавам покрай отчето. Застанал в средата на преддверието, той ме гледа така, сякаш съм най-обикновен престъпник, а аз нямам право да го коря — разчорлена и в мъжкото облекло, в което съм се пременила, вероятно наистина приличам на престъпник.

Отварям вратата и оглеждам уличката в двете посоки, отначало предпазливо, а после, когато виждам, че наоколо не се мотае никой, ставам по-спокойна. Когато се уверявам, че уличката зад катедралата е пуста, промъквам се през вратата и тръгвам с бърза крачка. Щом стигам входа на църквата, въздишам с облекчение, ала когато се опитвам да я отворя, разбирам, че е заключена.

Правя още един опит, дърпам дръжката с всички сили, ала тя не помръдва. Мъча се да укротя бушуващата в жалите ми кръв, когато зад себе си долавям шум. Обръщам се да видя кои е там, но очите ми не срещат онова, което очаквам. Не и в началото.

Огромна бяла котка скача от каменната стена на улицата. Животното лениво тръгва към мен и макар да си повтарям, че това е само една котка, нещо в поведението ѝ ме кара да се чувствам неспокойна. Миг по-късно, когато изумрудените ѝ очи се впиват в моите и тялото ѝ проблясва, за да се превърне за секунди в русокосия Пазител, осъзнавам грешката си. Той променя вида си без всякакво усилие, бавно се движи към мен, а на устата му играе зловеща усмивка. Бавните му движения обаче не намаляват ужаса ми. Напротив, ленивата му походка вледенява кръвта ми — толкова е сигурен в крайната си победа, че дори не си прави труда да побърза.

Прокрадвам се покрай каменния зид на църквата и напредвам сантиметър по сантиметър към заветната цел, към единствения вход, за който със сигурност знам, че ще е отключен — този отпред, през който влязох първия път. Не смея да откъсна поглед от мъжа. Опитвам се да преценя кое ще е по-подходящо за евентуалното ми бягство: да се обърна и да си плюя на петите, или да продължа да играя неговата игра.

Все още съм на разстояние от края на малката уличка, когато той забързва крачка и се отправя към мен с по-голяма целеустременост. От енергичното движение яката му се отваря достатъчно, за да видя змията, навита около шията му като въже около врата на обесен. Макар че страхът се загнездва в стомаха ми, аз усещам силното привличане на знака.

Хуквам да бягам, без да го осъзнавам. Инстинктът ми за самосъхранение крещи и ме предупреждава, че това е единственият шанс да избягам от Пазителя на Самаил и от странното привличане, което чувствам към белега на шията му — змията.

Краката ми се хлъзгат по каменния калдъръм и от страх да не падна аз не мога да тичам толкова бързо, колкото ми се иска. Зад себе си чувам шум от забързани стъпки. Вратата на църквата е вече близо, ала времето сякаш се удължава и усуква, като отлага мига на бягството ми. Щом завивам край ъгъла и се втурвам към предната част на катедралата, струва ми се, че съм си проправила път към собствената

си безопасност. Ала съм подценила хлъзгавината на калдъръма под краката си и се сгромолявам с такава сила на земята, че зъбите ми изтракват.

Но само след секунди се изправям на крака и продължавам да тичам, макар и не толкова бързо. Препъването ми коства много и когато започвам да изкачвам стъпалата към църквата, долавям острата миризма на пот, идваща от Пазителя зад мен, носена от вечерния бриз.

Най-после изкачвам стъпалата, втурвам се да хвана дръжката на огромната дървена врата точно когато мъжът протяга ръка да ме улови. В същия миг и двамата падаме на площадката, мъжът здраво ме стиска за крака, а аз протягам ръце към вратата на църквата — единственото мое убежище. Лъкът и мешката се свличат от рамото ми и се търкулват встрани.

— Дай... ми... страниците — ръмжи той, а ръмженето му пълзи към мен, докато накрая усещам, че думите му проникват под кожата ми.

— Не са у мен! — отчаяно крещя аз, а единствената ми надежда е, че иска само страниците, а не моята смърт. — Пусни ме! Не са у мен!

Той не ми отговаря. Глухото му мълчание ме ужасява повече, отколкото всяка изречена от него дума. Хванал глезена на крака ми, той ме придърпва към себе си, змията около шията му сякаш излиза на плочите и запълзява към мен, докато накрая, мога да се закълна в това! — чувам съскането ѝ.

Оглеждам се за Димитри или за когото и да е, само да може да ми помогне. Но този път спасение няма. Не и от Димитри. Нито от Сестрите. Няма да ми помогнат и заложите ми в Отвъдните светове.

И тогава зървам моята мешка. Стрелите ми надничат от торбата, ала не те ми дават надежда. Не. А маминият кинжал, търколил се на по-малко от метър от торбата. Той ми напомня, че спасението ми е в собствените ми ръце.

То зависи само от мен, както и от силата и волята, които съм възпитала в себе си.

Извивам свободния си крак и безмилостно сритвам Пазителя в лицето. Той отхвърква назад и се просва по гръб, ала макар и да отпуска пръстите около другия ми крак, успява да ме издърпа няколко сантиметра към себе си. Протягам се за мешката, като си помагам и с

двете ръце, и влача нападателя си в мига, в който той идва на себе си и стяга пръсти около глезена ми още по-силно. Когато този път ме дърпа към себе си, страховит рев раздира гърлото му.

Ревът му е първичен и пропит с болка, свързан е с нещо, стаено дълбоко в душата ми, което ми напомня за мястото ми в пророчеството и за ролята ми в битката срещу Душите. Ритам още веднъж, този път с цялата си мощ, и пак го уцелвам в лицето. Сритвам го толкова силно, че цялото ми тяло се разтърсва, и в същия миг усещам присъствието на леля Абигейл в парещия на гърдите ми камък. На нея вероятно трябва да благодаря за последвалото, макар и слабо, разхлабване на пръстите на Пазителя около крака ми. То ми позволява да събера сили и да стисна здраво дръжката на кинжала.

Не мога да твърдя със сигурност, че тъкмо топлината на змийския камък ми е вдъхнала допълнителна сила; може би тя просто ме е накарала да усетя, че не съм сама в тази битка. Че леля Абигейл е с мен заедно със своята сила и мъдрост. Но не мисля дълго за това, а вдигам кинжала над лицето на Пазителя и го забивам във врата му с такава сила, щото той тутакси пуска крака ми.

Миг преди кръвта му да шурне, в очите му зървам изненада, а върху бялата му риза се разстила широко червено петно. Змията на шията му се гърчи като жива и съска гневно, ала безсилно към мен, лицето на мъжа се превръща в котешка муцуна, после приема вида на работник, следван от този на благородник и най-накрая се връща към първоначалния си ужасяващо красив лик. Като в мъгла отбелязвам факта, че това трябва да са образите, под които се е появявал от мига, в който е прекосил границата и е навлязъл в моя свят с помощта на някоя предишна Порта.

Този път не пълзя. Тичам. Скачам на крака и се втурвам към вратата, дори не усещам тежестта ѝ, когато я бутам и влизам. Затръшвам я, ала не спирам, за да си поема дъх. Тръгвам заднешком към задната част на църквата, като увеличавам разстоянието между себе си и вратата, без да откъсвам поглед от сводестата порта. Дълго време стоя нащрек и очаквам всеки момент мъжът да я разбие и да влезе. Очаквам дори с цената на живота си той да наруши покоя на святото място и да дойде за мен тук, където на Душите им е запретиено да влизат.

Нямам представа колко време изминава, докато се уверя, че няма да дойде; не след дълго сядам на пода, опирам гръб в стената, без да отлепвам поглед от входа, макар в душата си да чувствам облекчение.

Димитри ще дойде. Не знам кога, но съм убедена в това така, както съм убедена, че слънцето ще изгрее и после ще залезе. Обгръщам коленете си с ръце, като шепна думите от изгубената страница, за да ги запамята още по-добре.

Нашепвам в мрака на църквата. Шепна и чакам.

* * *

Този път при мен идва Алис.

Заспала съм в катедралата с опрян в стената гръб, когато усещам присъствието ѝ. Отварям очи и я виждам да стои на пътеката между входа и олтара. Отдалеч тя изглежда прозрачна, както ми се бе появила и на стълбите през онази нощ в Милторп, но когато се приближава, с ужас наблюдавам как се уголемява и се уплътнява все повече и повече. Щом застава до мен, усещам присъствието ѝ толкова реално, колкото и материалното ѝ тяло, сякаш това не е призрачната ѝ фигура от Равнината. Не се изненадвам, че е станала още по-силна от преди.

Тя ме гледа с непознато изражение на лицето. С отвратителна смесица от омраза и възторг.

— И така — проговаря най-после тя — намери онова, което търсеше.

Дори в призрачния си образ сестра ми събужда в сърцето ми нещо зловещо, някакъв страх. Вирвам брадичка и се мъча да скрия ужаса си.

— Да, вече е твърде късно за теб и за Душите да го вземете. Унищожено е.

Тя не трепва и аз се питам дали вече не го знае. Дали не ме е наблюдавала от Равнината.

— Липсващите страници никога не са били материални за нас, като изключим възможността да ти помогнат да доведеш пророчеството до край. Ние желаем един-единствен край за него и нямаме нужда от страниците, за да го постигнем.

— Значи всичко е било с цел да ми попречите да ги намеря, а не да ги вземете.

Това не е въпрос. Мисля си за Хрътките, за водния дух, за Емрис... за всички, които действаха в полза на Душите, за да ми попречат да стигна до Шартр. Всички заедно са работили, за да ми попречат да доведе пророчеството до край.

— Разбира се — усмихва се тя и накланя глава на една страна. — Предполагам, мислиш, че си победила. Че с помощта на страниците ще разкриеш загадката на пророчеството и ще го завършиш по свой вкус — изрича тя и по очите ѝ разбирам, че никак не ѝ е забавно. — Но грешиш, Лия. Много грешиш.

— Не знам за какво говориш, Алис.

Тя се приближава още повече и застава точно пред мен, като стъпва на земята, така че сега сме очи в очи.

— Ще разбереш, Лия. — Странен пламък облизва изумруденозелените ѝ очи. — Може и да си намерила онова, което търсеше, но си изгубила други неща. А те изискват още повече отговори. Дори са още по-опасни. Най-важното от всичко е онова, от което се нуждаеш най-много, но което никога, ама никога няма да получиш.

— И какво е то, Алис?

Тя се разколебава само за миг, после отговаря с една единствена дума:

— Мен.

Усмихва се, ала усмивката ѝ прелива от пустота. Тръпки ме побиват. Нямам представа какво иска да каже, но нямам време за размисъл. За един кратък миг очите ни се срещат, после тя изчезва и аз отново оставам сам-самичка в мрака.

[1] — Bonsoir. Puis—je vous aider a trouver quelque chose? — Добър вечер. Мога ли да ви помогна да намерите онова, което търсите? — Б.пр. ↑

[2] — Non, Pere. Je me promenais la cathedrale et suis devenu perdu — Не, отче. Разглеждах катедралата и се изгубих (фр.). — Б.пр. ↑

[3] — Je peux trouver ma voie en arriere dici, merci. — Оттук ще се оправя, благодаря (фр.). — Б.пр. ↑

34.

Вървя по оживените улици и уморено се вглеждам в минувачите, ала не се отдалечавам от входовете на къщите.

Човек би си казал, че не бива да се боя да вървя по градските улици след продължителното и опасно пътуване към липсващата страница, но не е така — пътуването само изостри подозрителността ми. Спомням си Пазителя до църквата в Шартр, помня как образът му се променяше от котка до работник и благородник и знам, че всеки момент могат да дойдат за мен, където и да се намирам. Вече ми е станало навик да поглеждам към яката на всеки непознат, бил той мъж или жена. Непрекъснато търся виещата се змия около вратовете на непознатите.

Прекосявам покритата с калдъръм улица и тръгвам към старата желязна ограда, а като влизам в градината и се отправям към езерото в центъра ѝ, въздъхвам с облекчение. Откакто се върнах от Франция, всеки следобед се разхождам по покритите ѝ с окапали листа алеи. Напомня ми за хълмовете в Алтус.

Разхождам се и си мисля за Димитри. Сегиз-тогиз той ме придружава, макар че съм доволна и когато съм самичка. Като си мисля за него, за бездънните му очи и черната му коса, която се къдри отзад на врата му, не мога да не усещам благодарност, задето се върна в Лондон заедно с мен и се закле, че ще остане до мен, докато трае пророчеството, каквото и да му донесе то. Присъствието му ме кара да се чувствам уютно, въпреки че за нищо на света няма да си го призная гласно.

Тогава Димитри се появи в катедралата в Шартр едва на другата сутрин, след като вече бях открила липсващата страница. Седях, опряла гръб в стената, макар че един свещеник ми предложи да ми намери квартира. Но аз отказах, защото исках да съм в църквата, когато Димитри пристигне. Исках, щом влезе през вратата, да зърне първо мен.

С конете си отидохме в някакъв крайморски град, където наехме кораб обратно за Лондон и се върнахме в Милторп, а аз не можех да стигна дори до стаята си, преди да се наспя добре, което стана едва след двайсет и четири часа. Когато отворих очи, най-напред видях Димитри, който ме наблюдаваше от един стол до леглото.

Оттогава не се е отделял от мен — нае стая в съградената с кафяви тухли сграда на Дружеството под майчинския, но малко погрижовен от нормалното поглед на Елспет. Макар че говореше без задръжки за привързаността си към мен, аз все още не съм готова да определя чувствата си към него, докато в сърцето ми продължава да се прокрадва мисълта за Джеймс. Добавям и това в списъка на нещата, за които не бива да мисля — в името на пророчеството.

При това намирам, че с неохота размишлявам за бъдещето. В миналото ми са останали твърде много въпроси, които очакват своите отговори, а занаякът въпросите ще са още повече. Вероятно ставам суеверна, но ми се струва неразумно да изкушавам съдбата в очакване на каквото и да е бъдеще.

А въпреки удоволствието, което изпитвам в компанията на Димитри, понякога, в продължение на дни, единственото ми желание е да остана насаме със себе си. Искането ми се да размишлявам над всичко, което ми се е случило и което има да се случва.

Без съмнение приближават промени.

Веднага след завръщането си от Шартр получих съобщение от Филип, че е открил Хелене Кастила, третия ключ. В момента е на път за Лондон с план, който трябва да докара и нея тук, и аз не мога да не се запитам как присъствието на още едно момиче ще се отрази на нестабилната ми в момента връзка с Луиса и Соня.

Сърцето ми все още се свива при мисълта за Соня. Понякога си спомням за предишната Соня, за свенливата ми и вярна приятелка, най-доверения ми човек през мрачните дни след смъртта на Хенри и бягството ми от Ню Йорк. В такива мигове болезнено усещам липсата ѝ и искам отново да я видя. Да я прегърна, да седнем край огнището и да ѝ разкажа всичко случило се след ужасния миг, когато се събудих и зърнах очите ѝ, в които гореше лудостта на Душите.

Ала никак не е лесно да пренебрегна новопоявилото се усещане в гърдите си.

То ми нашепва: „Ами ако се случи отново?“

Но аз трябва да намеря някакъв начин. Начин, който ще ми позволи да събера всички и да изпълня множеството изисквания на пророчеството, тъй като Филип се връща, а Соня, Луиса и Едмънд са тръгнали от Алтус и вече са на път за Лондон. Не знам подробности за състоянието на Соня и мога само да предполагам, че е добре, но това съвсем не означава, че съм убедена във верността ѝ.

Засега с изненада откривам, че най-много вярвам на Димитри.

Малко след като се завърнахме в Лондон, записах думите от липсващата страница, така че двамата с леля Върджиния да ги разучат на светлината на лампата в библиотеката на Милторп. Когато приключиха, когато се убедиха, че не биха пропуснали и дума от текста, изгорихме и този лист.

Оттогава прекарваме часове наред в опити да дешифрираме тайнствените думи от последната страница. Рядко и с мъка стигаме до отговори, но има една част, която най-после разбирам, и то много добре: „Звяр, прогонен единствено чрез Общността на Сестрите до вратата на Бранителката.“

Колко пъти съм го нашепвала в тишината на стаята си със съзнанието, че в тези думи се съдържа ключът към нежеланото от мен познание. В църквата ни видях Алис, а в очите ѝ гореше тъмен и непознат пламък.

„Най-важното от всичко е, че има едно нещо, от много се нуждаеш, но което никога, ама никога не ще получиш.“

И моят тъй глупав въпрос:

„И какво е то, Алис?“

„Мен.“

Спомних си за това в тъмата на нощта, при това с такъв ужас, че седнах в леглото с изпружен гръб и започнах да изричам шепнешком думите от липсващата страница; най-после ги разбрах.

За да приключи пророчеството, ще сме потребни и двете. И Алис, и аз.

„Бранителката и Портата.“

Не посмях да се замисля по въпроса — как ще стане това? Как двете с Алис ще действат заедно, за да доведем пророчеството до край, щом сме на противоположни позиции? Засега работя с Димитри и упражнявам собствените си заложби. С негова помощ тренирам уменията си на Заклинателна, но не за тъмни цели, както прави сестра

ми. Продължавам да се занимавам със стрелба е лък и се готвя за ново пътуване, като в същото време се опитвам с помощта на Димитри и леля Върджиния да дешифрирам думите от последната страница на пророчеството.

Но най-вече се старая да пропъдя от ума — и от сърцето си — мислите за Алис. Мъча се да не си я спомням такава, каквата я видях последния път в катедралата в Шартр. Опитвам се да прогоня образа на искрящите ѝ очи от главата си — очи, горящи единствено с желанията на Душите.

Защото ако не знам какво ще ни донесе бъдещето, то в едно съм напълно сигурна: Алис беше права. Когато пророчеството най-после стигне до своя завършек, една от нас ще бъде мъртва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.